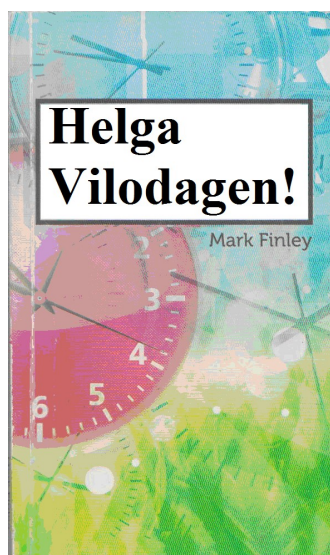

<http://hopelives365.com>

Helga Vilodagen!

av Mark Finley

Swedish – "When God said Remember"

Innehåll

- Kapitel 1. Vila från Jäkt
- Kapitel 2. Befriad till Lydnad
- Kapitel 3. En Dag Du minns och tänker på
- Kapitel 4. Historiens största Lurendrejeri
- Kapitel 5. Ett Förskott på Evigheten
- Kapitel 6. Bibliska Svar på Dina Frågor
- Kapitel 7. Att fullständigt helga Vilodagen
- Kapitel 8. Irrsyner
- Kapitel 9. Var Vagröjare åt Gud

Danske översättarens förord

I och med sin offentliga verksamhet i København och Ishøj 1989 har Mark Finley gjort intryck på lokala församlingsmedlemmar, härav denna översättning. Henning Pedersen. {Kommentarer i löpande text har gjorts av den svenske översättaren, som har använt den danska upplagan och det amerikanska originalet, vilket välvilligt ställts till hans förfogande av den danske översättaren. Nordiskt samarbete!}

Innan Du vänder blad

Du har utan tvivel öppnat denna bok, för att Du vill upptäcka sanningen i Guds Ord. I likhet med Dig, har milliontals människor återupptäckt sanningen om ett bud, som nästan är glömt. Om man läser de Tio Buden rakt upp och ned, ser man detta tillkännagivande i det fjärde: "Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och utträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat." (Andra Moseboken 20:8-10.)

Men de flesta i den kristna världen håller Söndagen, veckans första dag, som biblisk vilodag eller Sabbat. Varför? Spelar det någon roll? Varför övergick man från, att helga vilodagen på den sjunde till den första veckodagen? Vem införde förändringen? Gav Gud den första församlingen Sitt godkännande, för att ändra på Herrens minnesmärke över skapelsen?

I en tid, när skepsis och vantro mot Bibeln tilltar, kan då den sjunde dagens vila äga någon betydelse? Har vi under det

tjugoförsta århundradet vuxit ifrån behovet av en vilodag? Är det alls förnuftigt med en dag för vila och gudstjänst? När Du läser dessa sidor, var då beredd på en del omskakande överraskningar, och svar på tal. Din traditionella tro kan komma att utmanas. Dock är jag säker på, att orsaken till att Du studerar dessa sidor, är Din längtan efter sanning. Du vill ej vilseföras av lögn. Innerst inne behöver Du frid och vila med Skaparen, den Gud, som har danat eller skapat Dig. När Du nogsamt går igenom de bibliska och historiska beläggen i varje kapitel, kommer Du att finna bergfasta bevis för den bibliska vilodagens äkthet. Förutom bevis, kommer Du att uppdaga eller finna en Gud, som älskar Dig mera, än Du alls kan föreställa Dig. Du kommer att träffa en kärleksfull Skapare, som sätter omätbart högt värde på Dig. Sabbaten kommer att bli Din stillhets tillflyktsort under livets stormar. Den kommer att bli en oas, där Din själs mest grundläggande törst släcks. Med Sabbaten kommer Du att erfara Guds nåd på det mest remarkabla sätt. Du kommer att höra Hans röst, som har sagt: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.” (Matteusevangeliet 11:28.) Genom Din erfarenhet av Sabbaten kommer sinnet till vila, kroppen och sinnet kommer att vederkvickas eller stärkas, ja, en skön bris kommer att uppfriska hela Ditt liv. Läs och förbered Dig på, att erfara ett förhållande med Gud på ett nytt och spännande sätt.

Kapitel 1. Vila från Jäkt

Känns det emellanåt, som om Du har för mycket att göra och inte nog med tid? Du känner av jäkt, press och stress. Hur Du än anstränger Dig, blir alltid något ogjort. Alltid väntar det något mer, ytterligare en uppgift att kryssa av på listan över det, som måste uträttas.

Tidspressens tyranni förtär Ditt liv. Du skyndar Dig från det ena göromålet till det andra. Och det händer, att Du frågar Dig: ”Är det verkligen värt det? Innebär det jag gör någon gott? Är de ting, som ter sig så viktiga, verkligen ett måste?”

Nyligen föll min blick på en intressant tidningsartikel. En ledarskribent, Arianna Huffington, skrev om detta med, att göra flera saker samtidigt. Vi gör allt mer samtidigt i vardagen, i våra personliga liv. Vi vill gärna klara av två eller tre ting på en gång. Vi läser igenom e-posten och talar med barnen samtidigt. Vi försöker, att bolla både ett pågående samtal under kafferasten och följa med i nyhetsflödet. Vi hämtar dagens sista e-post, medan vi språkar i telefon med en vän, samtidigt som vi håller ett öga på fotbollslagets senaste bedrifter. Vi äter frukost i bilen på väg till arbetet, lyssnar på radion och ringer upp den äkta hälften.

Somliga anfäktas allvarligt av månggörandet. Arianna skriver: ”Några av mina vänner känner, att de lever endast när de är mitt uppe i smeten, hanterar ett halvdussin kriser, far runt som i en torktumlare, och måste ta piller, för att sova.” Utöver stressen från det vanvettiga tempot på arbetet, drabbas många av hjärtbesvär. I ett studium från USA:s Centrum för Hälsostatistik sågs 20 000 anställda i en rapport ha genomgått ”en massa” eller ”ganska mycket stress under de två senaste veckorna.” En genomgång företagen av den ansedda firman D’Arcy, Masters, Benton and Bowls avslöjar, att tre fjärdedelar av amerikanska anställdas sysslor åstadkommer stress. Priset för det myckna stressandet är enormt. I år kommer drygt 1 200 000 personer att få hjärtbesvär, eller svår hjärtkramp i Förenta Staterna, och över 450 000 kommer att dö. Hjärtåkommor dödar flest amerikaner. En av huvudorsakerna till dödsfall genom blodpropp är känslomässig stress. Folk, som hela tiden jäktar, är otåliga eller tävlar mot andra, faller också offer för hjärtattack. Doktorerna Ray H Rosen och Meyer Friedman tog fram något, som de kallade för en ”typ A-personlighet”. Denna personlighet drivs av ärelystnad, ilar fram, drivs ständigt av önskan om, att få

saker och ting gjorda, tävlar hårt mot andra, blir aldrig nöjd och står ständigt under stress. Doktorerna Rosen och Friedmans offentliggjorda studier visar, att 90 % av hjärtsjukdomar för män under 60 år går att tillskriva typ A-personligheten.

I en särskild läkar rapport på en nyhetskanal den 7. Januari, 2008 uppgav forskare, att kroniska bekymmer orsakar förhöjd risk för hjärtsjukdomar, inte minst för män. ”Det går en förbindelse mellan hjärtat och sinnet”, sade doktor Nieca Goldbery från New York University School of Medicine. Hon tillade dessa insiktsfulla ord: ”Läkarna behöver göra mer, än att bara skriva ut medicin för lägre kolesterol och blodtryck. . . . De behöver behandla den psykologiska sidan och få patienterna, att begripa detta.” Doktor Bieng Jum Shen vid University of Southern California rapporterar i en studie över åldrande och hjärtats hälsa, att kroniskt bekymrade män löper 30-40 % större risk, att drabbas av hjärtåkommor, än sina avslappnade partners. (MSNBC Medical News, den 7. Januari, 2008.)

Undvik det pressande tyranniet

Finns det ett sätt, att undfly det pressande tyranniet på och utföra de viktiga sakerna på en annan tidpunkt i livet? Finns det sätt, att återerövra livskraften för tillvarons väsentligheter på? Känns det stundom, som om den ena dagen flyter in i den andra, den ena veckan i den andra, det ena året i det nästa? Hur kan vi avbryta jäktet och vila ut våra trötta tankar och kroppar?

Jag vill antyda, att Gud Själv har gett oss en bra utgångspunkt. Han har visat oss en meningsfull gräns – det finns verkligen en bestämd tidpunkt att beakta. Det finns ett gudomligt rum – en tidlös symbol på evigheten, med vars hjälp Han inbjuder oss till förnyad frid och vila. Vi upptäcker denna lugnets ö i Edens Lustgård under skapelsen.

Vid slutet på skapelseveckans sex dygn införde Gud Sabbaten. Första Moseboken beskriver det så här: ”Så fullbordades himlen och jorden med hela sin härskara. På sjunde dagen hade Gud fullbordat sitt skapelseverk. Han vilade på sjunde dagen från hela det verk som han hade gjort. Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, ty på den dagen vilade han från allt sitt verk som han hade skapat och gjort.” (Första Moseboken 2:1-3.) Gud skapade ”vila” på den sjunde dagen. Sabbaten är en helig gräns, som har satts in i veckans kretslopp. Den trycker på pausknappen i rutinen för vårt dagliga slit. Den håller upp stoppskylten under vårt dagliga jäkt. Sabbaten är Guds okränkbara flyktväg i en vanvettig värld. Den är en dag, som har reserverats ibland veckans övriga dagar. Den är speciell. Den innebär kvalitetstid. Den skänker tid till reflektion över livets viktigaste förhållanden – förhållandet till Gud och förhållandet till våra nära och kära. Och ja, den utgör en tid, när vi kan säga nej till alla andra krav och ting, som eljest fyller våra liv.

Människor är i förtvivlat behov av detta heliga rum i tiden – denna gudomliga begränsning. Vi behöver detta mer, än någonsin förr. Världen har blivit mera fylld av jäkt och mera larm samt mera krav, än någon gång i historien. Och Sabbaten låter oss undfly, att förtäras av det här. Rabbinen David Wolpe anmärker: ”Den moderna världen viskar aldrig. Våra städer är som nöjespalats utan utgång. Påträngande röster, blinkande skyltar och ändlösa strömmar av mediebilder omger oss.” Våra överbelastade, överstressade, överuppfyllda och överstimulerade liv behöver vila! Vi behöver hjälp bort från ett ständigt bombardemang av ting, för att kunna glädja oss över ett meningsfullt, tidlöst förhållande med Gud.

Sabbaten är unik i religionens historia. Det finns många heliga ting i världens religioner. Och det har funnits många heliga platser i världens historia. Hinduer reser hundratals mil, för att bada i Ganges’ heliga vatten. Muslimer företar långa pilgrimsfärder till Mecka. Buddhister ärar den plats, där Buddha

tog emot den så kallade ”upplysningen”. Vissa kristna reser till Rom eller Jerusalem, för att uppleva ”helig närvaro”. Men i Bibeln finns den unika tanken på *helighet i tiden*. Gud ”välsignade den sjunde dagen och helgade den”. Gud skapade en helig ram – Sabbaten, varigenom människor kan välsignas på ett bestämt sätt. Men Han begränsade inte detta till ett visst geografiskt ställe. Vi behöver inte företa långa pilgrimsresor, för att nå fram till Guds heliga plats. Varje Sabbat berör Himmelen jorden. Han har fastslagit Sin heliga tidpunkt, vilken är lika tillgänglig för alla. Den är en tid, varunder vi finner vila i Honom. Sabbaten är ett heligt rum i en jäktad värld. Den är en gudomlig inbjudan från universums Kung till, att lämna livets hektiska jagande, för att träda in på Kungens plats. Vi blir då befriade från vårt dagliga arbetes slaveri. Vi blir då befriade från jordisk träldom, för att komma in i det himmelska riket. Sabbaten kallar oss till, att glädja oss i Hans närvaro. Tillsammans med psalmisten sjunger vi: ”Detta är den dag som HERREN har gjort, låt oss på den jubla och vara glada!” (Psaltaren 118:24.)

Sabbaten är Himmels gudomliga inbjudan till, att finna vila, frid och övermåttan stor glädje i vår älsklige Skapares närvaro. Den är en inbjudan till, att avbryta jäktet och vila. Den är Himmels vädjan om, att ge väsentligheterna förtur. Den är en varje vecka återkommande erinran om, att Gud har skapat oss och att vi tillhör Honom. Sabbaten kallar oss åter till våra rötter. Den påminner oss om, vilka vi är. Den tecknar till oss om ett nytt och meningsfullt förhållande, som bygger på tillit och vila i Honom.

Sabbaten och hälsan

Denna vilodag förnyar vårt förhållande till Gud och våra familjer. Den väcker nytt liv i sinne och kropp. Gud lovar: ”Välsignad är den människa som gör så, den människoson som håller fast vid det, den som tar vara på sabbaten så att han inte ohelgar den, den som avhåller sin hand från att göra något ont.” (Jesaja 56:2.) Gud utdelade en särskild välsignelse till dem, som avsatte tid till Hans tillbedjan. Nyliga vetenskapliga studier och religion och hälsa bekräftar äktheten hos Guds löfte. *Instructional Journal of Psychiatry in Medicine* gör denna fascinerande observation: ”Förhållandet mellan religiösa aktiviteter och blodtryck undersöktes i ett sex år långt perspektiviskt eller överblickande studium av 4 000 äldre patienter. Ibland medborgare, som deltog i religiösa aktiviteter en gång i veckan eller mera, samt bad och studerade Bibeln en gång om dagen eller mera, var faran för högt blodtryck 40 % lägre, än för dem, som inte så ofta deltog i gudstjänster och bad, med hänsyn tagen till ålder, kön, folkslag, rökning, kronisk sjukdom och kroppsmasseindex” (sidorna 189-213). Med andra ord har gudsdyrkan en positiv inverkan på sundheten. Andra studier uppenbarar, att en positiv erfarenhet av gudsdyrkan minskar blodtrycket, mildrar ledgångsmärtor och minskar risken för hjärtsjukdom. Sabbaten är inget lagträlände krav. Den är inte en besvärlig börda, som tynger ned oss. Genom Gamla och Nya Testamentet är Sabbaten en gåva från en kärleksfull Skapare. När vi tillber Skaparen på skapelsens och Hans dag, får vi nytt liv, det uppfriskas och stärks.

Sabbatens välsignelser

Sabbaten är en dag med omfattande välsignelser. Det var därför, som de gammaltestamentliga profeterna kallade folket åter till den skapande Guden, till den lagstiftande Guden och till den befriande Guden. Följande är något, som Gamla Testamentets profeter upprepade gånger betonade: ”Se för era själars skull till att ni på sabbatsdagen inte bär eller för in någon börda genom Jerusalems portar. . . . gör inte heller något annat arbete, utan håll sabbatsdagen helig så som jag har befallt era fäder.” (Jeremia 17:21-22.)

Profeten Jeremia talar om den fara, som vi kommer att möta. Han tar upp en frågeställning för sin tid, men den är lika aktuell för vår tid. Den var inte bara en frågeställning för den tidens människor; den är en frågeställning under det tjugoförsta århundradet. Här har vi det: Ständigt arbete kan krossa vår andlighet. Jakten på pengar kan sluka all vår tid. Att söka det materiella, kan utesluta det eviga. Det skedde på Jeremias tid i Jerusalem, och det sker i vår tid, i våra hem, på våra arbetsplatser och i våra samhällen. Och Gud säger: ”Låt Sabbaten leda Er tillbaka till det, som verkligen är viktigt. Låt inte jakten på det materiella överskugga jakten på de ting, som verkligen betyder något.”

Profeten Jesaja ger återklang åt samma ämne. Israel försummade den bibliska vilodagen. Deras umgänge med en hednisk kultur ledde dem till, att förbise Guds särskilda dag. I Jesaja kapitel 58 kallar Gud tillbaka dem, för att återuppbygga deras tro. Han kallar dem åter till andliga värden. Och detta är, vad Han säger: ”Dina avkomlingar skall bygga upp de gamla ruinerna, du skall återställa grundvalar från forntida släkten. Du skall kallas ”han som murar igen sprickor”, ”han som återställer stigar, så att man kan bo i landet”. Om du hindrar din fot på sabbaten att göra vad du har lust till på min heliga dag, om du kallar sabbaten din lust och förhärliagar den till HERRENS ära, . . . jag skall föra dig fram över landets höjder” (Jesaja 58:12-14.)

Lägg märke till, att trons återuppbyggare kallas för de, som murar igen sprickor. Det syntes vara rämnor i den beskyddande mur, som omgav Guds folk. Sabbaten är en gräns – en skyddsmur. Den utgör en säker plats. Den är en del av Guds omsorg omkring oss. Sabbaten är ett särskilt redskap, genom vilket vi kan erfa Guds kärleksfulla, beskyddande omsorg varje vecka. Jesaja bedyrar, att Gud har lovat oss, att om vi hedrar Sabbaten, skall universums Skapare ”föra oss fram över landets höjder.” Det förekommer rikedomar i, att helga vilodagen, varigenom Guds folk skänks välstånd, fysiskt, mentalt, socialt och andligt.

Genom Nya Testamentet utförde Jesus flera helandemirakel på Sabbaten, än på någon annan dag. Han helade en kvinna, som hade plågats i arton år, på Sabbaten (Lukasevangeliet 13:10-12). Han återgav en blind man synen på Sabbaten (Johannesevangeliet 9:1-12). Han botade förvissnade armar, förlamade kroppar och döende barn på Sabbaten. Ett av Hans mest anslående underverk, helbrägdagörandet vid Betesdadammen av en man, som hade varit fysiskt sjuk i trettioåttio år, utfördes på Sabbaten.

Vad säger dessa Sabbatsmirakel oss om Jesus och vilodagen? Jo, de pekar på en Kristus, som längtar efter, att ge alla Sina barn livet i all dess rikedom. Skaparen omdanar våra liv varje vilodag. Han återupprättar våra liv fullt ut var sjunde dag. Han, som har skapat oss, önskar vår fysiska, mentala och andliga hälsa.

För Jesus var Sabbaten en tid för botande. Den utgjorde en tidpunkt, då folk kunde finna lindring och vila i Honom. Jesus önskade, att befria människorna från de betungande bördor, som ödelade deras glädje. Hans inställning till Sabbaten går att summera med ett både enkelt och djupsinnigt uttalande som svar till Hans belackare: ”Sabbaten blev gjord för människan och inte människan för sabbaten. Så är Människosonen Herre också över sabbaten.” (Markusevangeliet 2:27-28.)

Jesus kringgick ceremonier och regler och visade oss en tydligare bild av Guds rike. Samtidigt utnämnde Han Sig till Sabbatens Herre. Detta är tydligt. De, som tror att Sabbaten var en del av Gamla Testamentets ritualer och ett tecken på lagträdedom, bör komma ihåg, att Jesus tillkännagav Sig vara Sabbatens Herre. Han säger: ”Sabbaten blev gjord för människan”. Sabbaten betyder en välsignelse för oss. Sabbaten blev gjord, för att gagna oss. Den är inte bara en i raden av

religiösa plikter. Den är inte ett tungt krav. Nya Testamentets Sabbat är en nådens och vilans inrättning. Den är en punkt, där vi kan förnya vårt förhållande till Gud. Den är ett ställe, där vi finner vår ankringsplats i Honom.

I Hebréerbrevet kapitel 4 anför Bibelförfattaren det fjärde budet om, att helighålla den sjunde dagen.

Han påminner läsarna om, att ”*Gud vilade på den sjunde dagen från alla sina verk.*” (Hebréerbrevet 4:4, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln 98.*) Några verser längre fram säger han: ”Alltså finns det en sabbatsvila kvar för Guds folk. Den som har kommit in i hans vila får vila sig från sina gärningar, liksom Gud vilade från sina.” (Hebréerbrevet 4:9-10.)

Vad säger detta avsnitt i Skriften oss? Jo, det tillkännager, att också vi kan vila oss från våra gärningar. Vi kan vila oss från tyngande bördor, som fordrar allt mera av oss. Vi kan vila oss i vår Skapares omsorg. Han, som har gjort oss, älskar oss med en evig kärlek. Han kommer att sörja för allt, vad vi behöver. Vi kan vila oss i Guds fulländade skapelse- och frälsningsverk. Vi utvecklades inte ur lägre stående varelser. Gud skapade oss vid en bestämd tidpunkt. Sabbaten påminner oss om, att eftersom Han har åstadkommit oss och format var och en av oss personligen, är vi unika inför Gud. Han har inte bara skapat oss, Han har också förlöslat oss. Gud utverkade vår frälsning, genom att ge upp Sin Son på korset. Där fullbordades och godkändes Guds stora nådeshandling. Vi kan inte förtjäna den, eller betala Gud för dess kostnad med våra goda gärningar. Vi skall helt enkelt ta den till oss och vila i Hans kärlek. Varje vecka, när vi helighåller Sabbaten, är detta en bild på, att vi litar på Honom, vår Skapare och Förlössare.

Sabbaten påminner oss om den vila vi har i Jesus Kristus. Varje Sabbat vilar vi oss från vårt arbete som det högsta erkännande av faktumet, att lika litet som vi deltog vid skapelsen, deltog vi i hoptjänandet till vår frälsning. Vi vilar i Kristi nåd, som dog för oss. Sabbaten är en symbol eller sinnebild på vila, icke på arbete. I Sabbatsvilan gläder vi oss åt Honom, som säkrade våra skuldtyngda själar frälsning eller räddning. Sabbaten är Guds vila för den jäktade i en värld med hetsigt tempo.

Kapitel 2. Befriad till Lydnad

För många år sedan var hemmet en tillflyktsort och en tryggs plats. Ned genom århundradena har det varit stabilitetens himmel. Hemmet var ett ställe, dit folk kunde fly från livets trångmål, prövningar och vanskligheter. Då man steg över tröskeln till ett hem, kände man sig säker. Varma och kärleksfulla omfamningar och kramar gav en förnimmelse av trevnad. Hemmet har traditionellt varit grunden till familjegemenskap. Hemmet har förändrats under de senaste fyrtio åren. Under innevarande århundrade har hemmen ofta förvandlats till ett slagfält. Ord som misshandel, konflikt, vrede och fientlighet är vanliga, när hemmet nu skall beskrivas. Vi läser om familjer, som lägger ned väldigt litet tid i hemmet. Ofta äter barnen ute. Få familjer intar en gemensam måltid. I bästa fall skyndar de sig hem, för att äta, innan de ilar väck igen. Hemmet har blivit till en inrättning, där man blott äter och sover. Bägge föräldrar arbetar, och tusentals barn lämnas, att uppfostra sig själva. Ja, i dag är hemmets struktur en annan. De, som studerar framtidsfrågor, förutsäger en annan förändring i våra hem inom de närmaste åren.

Först förutsäger de, att allt flera kommer att arbeta hemifrån. Millioner kommer att handla det mesta på nätet. Hur kommer livet att gestalta sig i Ditt hem? Hur kommer saker och ting att skilja sig åt från dagens förhållande? Vad kommer att förbli sig likt? Och hur kommer detta att påverka Din förmåga till, att göra hemmet till ett sunt och positivt ställe för Din familj?

Hemmet har brukat vara en säker, okränkbar plats, men i dag är allt det förändrat. Genom TV och Internet invaderas våra hem av väldiga mängder våld, sex och total avsaknad av anständighet och moral. Hur påverkar det samhället? Varför behärskas landet av tilltagande våld, omoral och girighet?

Vad ligger bakom vårt moraliska sammanbrott? Hur förklara chefers oärlighet, som får dem till, att driva sina företag i konkurs, för att gynna sig själva? Hur kommer det sig, att skolväldet har exploderat?

Allt flera tycks drivas av hat. Hatgrupper offentliggör sin förvanskade propaganda på bisarra Internetsidor.

Lyssna till orden från en nygift tillhör generation X: ”Om man växlar kanal på TV:n, ser man inga familjer längre. Familjelivet ingår inte i manuset. Det krävs en stark tro och en positiv livssyn, för att tro på ett återupprättat äktenskap.”

Många unga människor framhåller de talrika valmöjligheterna, och äktenskapet är inte en av dem.

De säger: ”Att leva ihop utom äktenskapet kan vara det bästa valet för mig.” Utan moralisk kompass kastas vi ut i ett förvirrat tillstånd. Samhällelig upplösning kännetecknar vår tid.

Det finns all anledning till bekymmer under det tjugoförsta århundradet. Finns det någon ledstjärna, som visar vägen? Vem formar våra moraliska värden? Vad står vi för?

Är moral en fråga om personlig definition? Finns det något, som är säkert och orubbligt? Doktor Shervert Frazier arbetade som direktör för Amerikanska Riksinstitutet för Mental Hälsa. Han uttryckte bekymmer i sin bok *Psycho Trends*. Doktor Frazier beskrev det han kallade för ”ett våldsamt parallellsamhälle, vilket firar ödeläggelse, samtidigt som det fördömer sådant”. Han säger, att vi å ena sidan fördömer våld, och å andra sidan ger vi näring åt våra barns våld genom deras TV-tittande. Å ena sidan fördömer vi mördaren, men å andra sidan gör vi hans bevekelsegrunder omtyckta.

Något är fundamentalt galet med vårt samhälle. Våra barn utsätts för skiftande grader av rätt och fel.

Våra barns tänkande präglas av motstridiga värden. En väsentlig *Time Magazine*-artikel beskrev ett folk, som får sin näring genom våld och fröjdar sig över mord i massmedia. En annan artikel sade, att 23 000 personer mördades i USA på ett år.

Tänk på dessa fakta om råhet på TV. Den genomsnittlige 18-åringen har bevittnat 200 000 våldshandlingar på TV och film, däribland 40 000 mord.

När man ser 40 000 mord, blir sinnet bedövat inför våld.

När man ser 200 000 våldshandlingar, lyder det mottagna budskapet, att våld är ett riktigt sätt att uppföra sig på.

När man fyller tankarna med omoral, lyder budskapet, att omoral är en helt legitim aktivitet. Det är, som om samhällets motto vore: ”Om Du gillar det, gör det bara.”

Vad beror våra höga tal för brottslighet på? Varför är våldet allmänt utbrett? Varför kraschar så oroväckande många äktenskap? Bibeln ger en del handfasta svar.

Här är problemets kärna: Vårt samhälle har vänt sig bort från Guds moralstandard. Det har lagt ifrån sig Guds vägledning. Samhället säger: ”Du bestämmer själv standarden.” Det ropar: ”Det finns ingen, som skall säga till Dig, vad Du bör göra.”

Salomo understryker det dåraktiga i, att lita på det egna omdömet: ”Den som förlitar sig på sitt hjärta är en dåre.” (Ordspråksboken 28:26.) De egna tankarna kan enkelt bedra en. Den gammaltestamentlige profeten Jesaja uttrycker en evig sanning, när han förklarar: ”Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg, men all vår skuld lade HERREN på honom.” (Jesaja 53:6.)

Det går att rättfärdiga nästan allt, om man rättar sig efter sitt eget tänkande.

Vi har sått omoralens vind och vi skördar skilsmässans virvelvind.

Vi har öppet sått vind med sexuellt innehåll på TV och vi har skördat människors virvelvind med förvridna tankar, som gör våra barn till byten. Sambandet mellan orsak och verkan är uppenbart.

Hur värnas moraliska värden i en omoralisk värld?

Vi har sått vinden och vi skördar virvelvinden. Hur skall man kunna skydda tankarna? Hur skall man kunna skydda barnens tankar – och barnbarnens?

Hur skall man kunna vara moralisk i en omoralisk värld?

Uppenbarelsboken ger en del vässade svar. Uppenbarelsboken är uppenbarelsen av Jesus! Den innehåller Guds ändtidsbudskap i den yttersta tiden.

Den sista boken i Bibeln, Uppenbarelsboken, har ett budskap till det sista släktets män och kvinnor på Planeten Jorden.

Det är ett slutgiltigt budskap till hela mänskligheten. ”Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag.”

(Uppenbarelsboken 14:6.)

Här är ett inträngande budskap. Här är ett universellt budskap.

Här är ett budskap, som tar sig över geografiska gränser.

Här är ett budskap, som omfattar alla språkgrupper. Det är ett budskap, som går från nord till syd, öst till väst.

Det när ut till jordens ändar. Vad säger budskapet? I vers 7 står det: ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit.”

”Frukta Gud” betyder inte, att vara rädd för Gud. Det betyder vördnad, aktning och lydnad inför Gud.

Nå, märker Du brådskan i detta bibliska Skriftställe? Låt oss se på det igen: ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit.”

Denna passage i Uppenbarelsboken besvarar frågan om moraliskt ansvar. Varför förekommer det så mycket kriminalitet och våld i samhället? Varför förekommer det så mycket omoral? Varför förekommer det så mycket laglöshet?

Det hela kretsar kring frågan om moraliskt ansvar.

I domen får vi svara för våra handlingar. I domen blir det entydigt, att vi får stå till svars för de val vi fattar.

När just Du anser Dig inte stå ansvarig inför någon högre makt och att det inte blir någon slutgiltig dom, bygger Du egentligen Din moral på lösansand. Domen innebär likväl personligt ansvar och moraliska val.

I de sista dagarna av världshistorien kallar Gud män och kvinnor till dom. Har Gud en standard för moral, som Hans slutdom vilar på? Ja, det har Han! Guds lag utgör måttstocken för all moral och standarden eller rättesnöret vid domen.

Uppenbarelsboken meddelar, att även Du står ansvarig för Dina handlingar, ”ty stunden för hans dom har kommit.”

Bibeln kallar oss åter till Guds lag, som är Guds eviga moralstandard.

Aposteln Jakob, Jesu bror, formulerar sig så här: ”Tala och handla så som den som skall dömas efter frihetens lag.”

(Jakobsbrevet 2:12.)

Hela Guds lag är en frihetens lag. Här följer några få exempel.

Det sjätte budet: ”Du skal inte mörda” (Andra Moseboken 20:13) är befriande. Det bevarar livets okränkbarhet. Det sjunde budet: ”Du skall inte begå äktenskapsbrott” (Andra Moseboken 20:14) bevarar familjens okränkbarhet. Det beskyddar äktenskapets institution. Det åttonde budet: ”Du skall inte stjäla” (Andra Moseboken 20:14) är en del av denna frihetliga lag. Det beskyddar våra ägodelar och vår egendom.

Det här gäller speciellt Sabbatsbudet. Det fjärde budet: ”Tänk på sabbatsdagen (vilodagen)” befriar oss från arbetets trældom och slit, som håller oss som slavar i världens ekonomiska system. Sabbaten ger, mer än någon annan dag, föräldrarna tillfälle till, att lära sina barn moraliska värden. Den skapar en stämning för

familjer och vänner, för att återställa andligheten i en sekulariserad värld.

Gud har uttryckligt inrättat Sabbaten, för att återskapa erfarenheterna från Eden.

Gud längtar efter gemenskap och umgänge med Sina barn och liksom en kärleksfull förälder ivrigt väntar på ett telefonsamtal, ett vykort eller ett e-brev från ett av sina älskade barn, längtar Gud efter umgänge med oss, som ger en föraning om evigheten varje Sabbat.

Lägg märke till, att Guds budskap till mänskligheten i ändens tid beskrivs såsom framfört av tre änglar högst uppe på himlen, vilka ropar med hög röst: ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna.”

(Uppenbarelsboken 14:7.)

Sabbaten talar till oss om vår kärleksfulle Skapare. Varje vecka påminns vi om, att vi inte är resultatet av evolution. Vi är söner och döttrar till Kungen. Vi är inte produkter av tillfälligheter.

Våra liv är inte en villkorlig följd av händelser, som vi saknar kontroll över. Våra personligheter och karaktärer är inte bara frukterna av arv och miljö. Det finns en kraft, som vida övergår alla motbudande erfarenheter, som har satt märken i våra tankebanor. Detta är Skaparens kraft. Skaparens Gud kan omforma våra tankemönster. Han kan förvandla vårt uppförande. Han kan hela oss från insidan. Och detta är, vad Sabbaten handlar om. Han, som talade och torra land visade sig; Han, som talade och solen, månen och stjärnorna skapades; denne levande Gud kan ändra Ditt liv. Sabbaten talar om hopp.

Vi må vara maktlösa, men Han är kraftfull. Vi må vara svaga, men Han är stark. Sabbaten talar om en Gud, som vill skriva Sin lag i våra hjärtan och sinnen, liksom Han gjorde för våra första föräldrar i begynnelsen.

Sabbaten inbjuder oss till, som det heter i den välkända sången: ”Vänd blicken mot Jesus, Mot Honom, som på Golgata led, Och all världens larm tystnar tvärt, Och hjärtat finner vila och frid.”

Guds kraft frigör oss till, att leva ett rikt liv. Lydnad mot Guds lag är Himmelens recept för glädje. Tänk på det fullständiga kaoset i samhället, i fall Guds lags grundsatser öppet skulle överges. I fall vi vände Guds lag ryggen, skulle hela samhället dränkas i våld, ökande omoral, sjöröveri, plundring och nationell katastrof.

Guds lag är grundvalen för Hans tron. Den är grundvalen för all lag.

Men någon säger: ”Jag trodde, att vi blir frälsta av nåd och inte behöver hålla Guds lag.” (Se Efésierbrevet 2:8.)

Då Kristus led korsdöden, gjorde Han det dömd som syndare och tog på Sig straffet för våra överträdelser. Han blev dömd för våra synder, som Han ej var skyldig till, så att vi kunde förlätas för de brott mot Guds lag, som vi förvisso har gjort oss skyldiga till.

I fall Gud kunde ha ändrat Sin lag, hade Jesus inte måst dö.

Bibeln säger: ”syndens lön är döden”. (Romarbrevet 6:23.)

Varför sände Gud Sin Son, för att lida denna gruvliga död, om Han bara hade kunnat ändra Sin lag?

Både lag och dom ingår i Kristi evangelium. ”Var och en som gör synd bryter mot lagen, ty synd är brott mot lagen.” (Första Johannesbrevet 3:4.)

Kanhända det inte faller mig in, att det är en synd, att stjäla något, men synd är ändå lagbrott. Synd är mer, än vad jag tänker i mitt sinne. Vi läste precis Bibelns bestämning på synd. Synd är, att överträda Guds lag.

Så säger en man: ”Se, jag är missnöjd med mitt äktenskap. Alltså tänker jag tillbringa helgen med min sekreterare. Det är i sin ordning, eftersom det sker mellan två vuxna, som är eniga.”

Bibeln säger: ”Du skall inte begå äktenskapsbrott.”

Guds lag är Hans eviga moralstandard, som bestämmer, vad synd är och gör oss ansvariga inför Honom.

Våra barn behöver inte i dag morden, våldet och omoralen från TV.

Våra barn behöver lära sig de moraliska grundsatser, som Gud har gett oss.

Guds morallag skyddar oss.

Guds lag är inte ett system med regler, som begränsar vår lycka.

Guds lag är stigen till frihet och sann lycka.

Guds lag skyddar oss från en livsstil, som annars skulle ödelägga oss. Några kristna har ändå sagt: ”Vi rättar oss inte efter vår kyrkas lag. Vi förkunnar Hans kärlek”, som om det handlade om två skilda ting.

Kärlek leder alltid till lydnad. Kärlek leder aldrig till olydnad.

Den leder till kristnas förpliktelse, att hålla Guds bud. Jesus sade: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.”

(Johannesevangeliet 14:15.)

Säger Jesus så här: ”Om ni älskar mig, håller ni inte fast vid mina bud”? Nej! Kärlekens svar är, att hålla Guds bud.

Orsaken till, att vi lyder, är inte för att vi vill förtjäna Guds gunst. Lydnaden är vårt svar på vår kärlek till Honom. Jag lyder inte Gud, för att förtjäna min frälsning. Jag lyder Gud, inte för att bli frälst, utan för att jag är frälst.

All min lydnad kan ej förtjäna min frälsning. Kristus utverkade min frälsning på korset.

Men när jag kommer till korset, är min lydnad bevis för min frälsning. Första Johannesbrevet 2:3 går rakt på sak: ”Vi vet att vi har lärt känna honom, när vi håller fast vid hans bud.”

Johannes säger här, att detta är beviset för, att vi känner Gud.

Här är beviset för, att vi är pånyttfödda troende. Här är beviset för, att vi verkligen tillhör Kristus. ”Den som säger: ”Jag känner honom” och inte håller fast vid hans bud, han är en lögnare och sanningen finns inte i honom.” (Första Johannesbrevet 2:4.)

När vi överlämnar oss till Kristus, när vi i sanning känner Honom, när våra hjärtan tillhör Honom, blir det naturligt, att lyda Honom.

Nåd och lag är inte två motsatta tankar. När man är frälst av nåd, är man inte frälst, för att vara olydig. Man är frälst till att lyda.

All frälsning sker av nåd. Gamla Testamentets troende såg fram emot en Messias, som skulle komma. Nya Testamentets troende ser en Messias, som har kommit. De frälstes genom en framtida nåd. Vi blir frälsta genom en dätida nåd.

Men om det hela sker genom nåd, vilken roll spelar då Guds lag? Aposteln Paulus förklarar: ”... Genom lagen ges insikt om synd.” (Romarbrevet 3:20.) Om man förbigår lagen, förbigår man synden. Om det inte finns någon lag, finns det ingen synd.

Om det inte finns någon synd, behövs det inte någon frälsande nåd. {Och då hade Kristus inte behövt dö! Övers. anm.}

Gud uppenbarar synden genom Sin lag. Paulus säger: ”Men det var först genom lagen jag lärde känna synden. Jag hade inte vetat vad begäret var, om inte lagen hade sagt: *Du skall inte ha begär.*” (Romarbrevet 7:7, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln* 98.)

Om man överträder Guds lag, innebär det synd. Lagens mening är, att fastslå, vad synd är. Lagen säger: ”Det här är rätt och det där är fel.” Lagen bestämmer standarden för Guds dom. Lagen bestämmer fundamentet för hela samhället.

Domen kallar män och kvinnor åter till laglydnad. Den kallar dem, som är frälsta genom nåden till, att leva lydaktigt, rättfärdigt och heligt.

Vad är nådens regel?

”Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig.” (Efésierbrevet 2:8-9.) Nåden är lika med Guds barmhärtighet, Guds förlåtelse, Guds tillgivelse. Nåden är Guds kraft. Nåden är Guds kärlek, som når ut till syndare. Tar då nåden bort Guds lag?

Om jag blev frälst av nåd, får det då mig att överträda Guds lag? ”Sätter vi då lagen ur kraft genom tron? Nej, inte alls! Vi upprätthåller lagen.” (Romarbrevet 3:31.)

Paulus säger: ”Mena inte, att vi avskaffar lagen genom nådens tro.”

Vi stadfäster eller bekräftar och upprätthåller den. Vi lyder den. Folk, som blir frälsta av nåd, är lydiga. Här är det klassiska exemplet på, hur nåden får oss till, att hålla Guds lag, inte bryta den.

När Ni blir frälsta av nåd, står Ni inte längre under lagens förbannelse och dom. Jesus sade: ”Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att fullborda.” (Matteusevangeliet 5:17.)

Jesus kom inte, för att upphäva lagen. Jesus kom inte, för att upphäva det femte budet, som lyder: ”Hedra din far och din mor”. Jesus kom, för att visa, hur en kärleksfull son står i förhållande till sina föräldrar. Jesus kom inte, för att upphäva det sjätte budet: ”Du skall inte mörda.” Han kom, för att visa vänlighet och medkänsla mot var och en, som Han kom i beröring med. Jesus kom inte, för att avskaffa det sjunde budet: ”Du skall inte begå äktenskapsbrott.” Han kom, för att visa renhet.

Han kom heller inte, för att avskaffa det fjärde budet: ”Tänk på sabbatsdagen”. Det är därför Bibeln säger: ”På sabbaten gick han till synagogan som han brukade.” (Lukasevangeliet 4:16.)

Jesus kom således inte, för att upphäva dessa bud: ”Du skall inte stjåla”, ”Du skall inte mörda”, ”Du skall inte begå

äktenskapsbrott”, eller något av de övriga buden, däribland vilodagsbudet. Det motsatta stämmer. Jesus kom, för att leva ett liv i kärleksfull lydnad, för att hålla Guds lag. Sabbatsbudet ligger i hjärtat av de Tio Buden, och det av en orsak: De fyra första buden beskriver vårt förhållande till Gud. De sex sista beskriver vårt förhållande till våra medmänniskor. Sabbatsbudet uppmanar oss till tillbedjan av vår Skapare, och ingår som en del av vår lydnad.

Eftersom Han ensam är vår Skapare, tillber vi uteslutande Honom, utan att ha några andra gudar, utan bilder, eller genom att missbruka Hans namn. Eftersom Han är vår Skapare, respekterar vi alla andra människor, i enlighet med de sex övriga buden. Sabbatsbudet tecknar grundvalen för Guds moraliska myndighet i, att ge oss de Tio Buden. Han har skapat oss. Som vår Skapare vet Han, vad som är bäst. De Tio Buden är riktlinjer för livet från en omsorgsfull Skapare, och att ära Honom på Sabbaten som Skapare, är grundvalen för denna lydnad. Enligt aposteln Paulus, har ”Kristi outgrundliga rikedom... från evighet... varit dold i Gud, alltings Skapare.” (Efésierbrevet 3:8-9.) Som Skapare har Jesus hållit Sabbaten i hävd enligt Faderns plan och som förebild för sant iakttagande av vilodagen.

Förvirring angående lag och nåd

De flesta kristna är förvirrade beträffande förhållandet mellan lag och nåd. Aposteln Paulus tillkännagav: ”Synden skall inte vara herre över er, ty ni står inte under lagen utan under nåden.” (Romarbrevet 6:14.)

När är synden herre över en? När man följer sin egen väg, framför Guds väg. När man bryter Guds lag, gör synden en till slav.

Vad betyder det, att stå under lagen? Att stå under lagen innebär, att bruka lagen som medel till frälsning. Försöker vi därigenom, att hålla lagen i egen kraft, kunde vi lika gärna försöka, att simma över Atlanten. Just Du må vara olympisk simmare i världsklass, men avståndet är för långt. Hur vi än försöker, är det omöjligt för oss, att av egen styrka lyda Guds lag. Om vi betraktar vår laglydnad som medel till frälsning, kommer vi hela tiden att frustreras över våra misslyckanden. Vi kommer hela tiden att känna oss fördömda {stå under lagens

fördömelse. Övers. tillägg}. Men om Jesus är vår frälsnings källa, blir allting annat.

Att stå under nåden betyder, att man godtar Kristi förlåtelse, tar emot denna och fylls med Hans kraft.

Kristus skriver Sin lag i ens hjärta och sinne. Man vill sedan lyda Honom.

Bibeln är glasklar härvidlag. När vi kommer till Jesus Kristus och överlämnar oss själva till Hans barmhärtighet, säger Han: "Mitt barn, oavsett vad Du har gjort tidigare, oavsett hur syndigt Ditt liv har varit, Mitt barn, tänker Jag förlåta Dig. Och då kan Du börja på nytt." Lagen uppenbarar vårt behov.

När jag betraktar Guds lag, ser jag, vem jag är. Jag motsvarar inte Guds moralstandard.

Jag ser de gånger, då jag har varit otålig. Jag ser de gånger, då jag inte har varit så vänlig, som jag borde ha varit. Att jag inte håller Guds lag, får mig att söka Guds nåd. Det är, vad psalmisten David menar, när han tillkännager: "HERRENS lag är fullkomlig, den ger själen nytt liv." (Psaltaren 19:8, *King James Version*.) De Tio Budens lag driver mig till Jesus, och jag säger: "Oh Jesus, mitt hjärta är krossat. Jag är förtvivlad över min synd. Jesus, förlåt mig. Ta bort min skuld. Led mig, käre Jesus, så att jag håller Din lag. Hjälp mig, att vara lydig."

Det var en gång, som en lagklok kom till Jesus och frågade: "Mästare, vilket är det största budet i lagen?" Han svarade: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Detta är det största och främsta budet. Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv." (Matteusevangeliet 22:36-39, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln 98*.)

Vad gjorde Jesus här? Han sammanfattade de Tio Buden. Jesus förklarar vidare: "På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna." (Vers 40.)

Hela lagen går att sammanfatta med ett ord – kärlek.

Jesus sammanfattade de fyra första buden med kärlek till Gud och de sex sista buden med kärlek till våra medmänniskor.

Jesus sade: Om Du älskar helt och fullt, kommer Du att älska Gud. Om Du älskar helt och fullt, kommer Du att älska Dina medmänniskor.

Kärlek leder alltid till lydnad.

Gud skrev de Tio Budens lag med Sitt finger på stentavlor.

Ingen hamnar i trældom av, att hålla Guds bud; laglydnad för personen ut ur trældom.

De Tio Buden utfärdades inte, för att begränsa vår frihet. De utfärdades, för att göra oss verkligt fria.

De utfärdades av Gud Självt. Lyssna till, hur de introducerades: "Jag är HERREN, din Gud. . ." (Andra Moseboken 20:2.) Det är Herren Gud, Himmelens och Jordens Herre, som skrev dessa bud med Sitt eget finger på stentavlorna som moraliska principer för alltid.

Låt oss återvända till de Tio Buden – Guds moraliska riktlinjer för livet.

"Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig." (Andra Moseboken 20:3.)

Gud säger: "Jag måste vara den förste i Ditt liv." Inga andra gudar, inte Ditt hus, inte Dina pengar, inte tobak, inte materialism – inget annat är tillfredsställande.

I det andra budet heter det: "Du skall inte göra dig någon bildstod. . ." (Vers 4.)

Med andra ord, tillbed Gud personligen. Gud säger: "Kom inte till Mig genom bilder. Kom direkt till Mig."

Det tredje budet tillkännager: "Du skall inte missbruka HERRENS, din Guds, namn". (Vers 7.)

Gud säger: "Älska Mig tillräckligt högt, för att respektera Mitt namn."

Tänk på det, Jesu namn. Det namn, som änglarna höljer ansiktet för, dras genom lorten under motbjudande förbannelser.

Tiobudslagen talar med hänseende på vår tid, den uppmanar oss enträget till, att behandla Jesu namn med aktning, ja, endast på så sätt, att vi ärar Honom.

Det fjärde budet om Sabbaten står i hjärtat av Guds lag. Gud befallde hela mänskligheten, att komma ihåg eller tänka på den, men den tycks vara nästan helt glömd.

"Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och utträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat." (Andra Moseboken 20:8-10.)

I en tid med gudlös evolution kallar Gud oss till, att tillbe Himmelens och Jordens Skapare. Sabbaten skänker oss frihet från jordiskt tyranni och för oss i beröring med eviga värden varje vecka. Den befriar oss från oandlig koncentration på ting och sätter oss i förbindelse med den gudomliga verkligheten. Det femte budet, "Hedra din far och din mor", innefattar ett långtgående löfte: "så att du får leva länge i det land som HERREN, din Gud, ger dig." (Vers 12.)

Vilket löfte! Det går en länk mellan hälsa, långt liv, lycka och ett sunt förhållande mellan föräldrar och deras barn.

Det sjätte budet är sannerligen relevant eller betydelsefullt: "Du skall inte mörda." (Vers 13.)

I en tid, när militärarsenaler byggs upp, för att dräpa millioner; i en tid, när krypskyttar {och abortpersonal!} släcker oskyldiga liv, finns det fortfarande ett bud, som betonar livets helighet:

"Du skall inte mörda." Det sjätte budet värnar alla människor mot, att mördas och falla offer för krig. Det manar alla till erkännandet, att livet är en gåva från Gud.

Det sjunde budet säger till denna generation: "Du skall inte begå äktenskapsbrott." (Vers 14.)

I en tid med omoral, i en tid, när det råder brist på moralisk renhet, talar Guds lag till vårt släkte.

När ett samhälle vänder Guds lag ryggen, när det helt fräckt är omoraliskt, hastar det samhället mot avgrunden. Det sjunde budet är ett kall till moralisk renhet. Det befriar oss från sexuellt överförda sjukdomar, som härjar i hela landet. Det kallar oss till, att upphöra med vårt fysiska, mentala och känslomässiga uppror mot hygienens grundvalar, som vi bör luta oss emot. Det befriar oss från den fruktansvärda skuld, som följer av brott mot moralens grundlag.

Det åttonde budet: "Du skall inte stjäla" (vers 15), skyddar de ägodelar Gud så nådigt har gett oss. Det är fortfarande galet, att stjäla. Det är fortfarande galet, att snatta. Det är fortfarande galet, att ta något, som inte tillhör en själv. Det åttonde budet värnar om det vi har, utan att vi skall behöva frukta för, att själviska individer rövar det ifrån oss.

Det nionde budet, "Du skall inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa" (vers 16), skyddar vårt rykte. Sladder är fortfarande galet. Att ge ett gott namn vanrykte, är fortfarande galet.

Vårt rykte och goda namn beskyddas av Gud.

Det tionde budet är Guds vädjan till oss om, att vara nöjda. Det är Himmelens maning till oss, att vila i Hans godhet.

Det sista budet: "Du skall inte ha begär" (vers 17), fokuserar människors tankar till, att prisa Gud för de goda ting Han har gett oss, i stället för, att beklaga oss över det vi inte har.

Tiobudslagen talar till detta släkte. Tiobudslagen talar meningsfullt till vårt samhälle i dag.

Satan miste Himmelen på grund av olydnad.

Gud kallar Sitt folk åter till Sina Tio Buds lag.

Han har gett oss detta löfte: "Detta är det förbund som jag efter denna tid skall sluta med Israels hus, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i deras sinnen och skriva dem i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk."

(Hebréerbrevet 8:10, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln 98*.)

Gud säger: "Jag lägger Min lag i Ditt hjärta."

Vad betyder detta? Jo, om Guds lag ligger fast förankrad i våra sinnen, är vi väl bekanta med den. Om Guds lag finns i våra

hjärtan, älskar vi den. Gud önskar Sig ett folk i den yttersta tiden, som har Hans bud skrivna i sina hjärtan och sinnen. De älskar så mycket, att de lyder Honom. Genom Guds nåd frigörs de till att lyda. De frigörs genom Kristi kraft till, att undfly ondskans grepp. De frigörs från sin trældom. I Jesus är de fria – befriade till, att leva gudfruktigt, lydaktigt. Märk följande beskrivning av den yttersta tidens folk:

”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” (Uppenbarelseboken 14:12.)

Här är de. De trofasta – som håller Guds bud och äger tron på Jesus. Det sista kapitlet i Uppenbarelseboken beskriver de frälsta på deras väg:

”Saliga är de som håller hans bud, för att de skall få rätt till livets träd och få gå in genom portarna i staden.”

(Uppenbarelseboken 22:14, *Reformations-Bibeln*.)

Jesus Kristus förlåter oss. Jesus säger: ”Kom till Mig, Mina barn.” Han ger oss barmhärtighet. Kristus ser oss i ögonen och yttrar: ”Jag har något särskilt Jag vill göra för Er. Jag önskar, att få förändra Era liv. Jag vill göra Er till nya män och nya kvinnor.”

Vill Du då säga: ”Jesus, kom in i mitt liv. Jesus, gör det för mig, som jag omöjligt själv kan göra.”

Finns det något viktigare Du kan göra, än att sträcka ut handen och fatta om Jesu hand just nu? Hans nåd ger Dig förlåtelse för Dina begångna synder. Hans nåd förvandlar Ditt liv. Hans nåd gör Dig till en ny man eller en ny kvinna.

Jag älskar den gamla psalmen: ”Förunderliga nåd, vår kärleksfulle Herre, Nåden övergår vår synd och vår skuld! Därborta på Golgatas berg blev Hans blod utgjutet, där blev Lammets blod spillt. Nåd, nåd, Guds nåd, Nåd, som förlåter och rengör på insidan; Nåd, nåd; Guds nåd, Nåd, som är större, än all vår synd. Förunderliga, oändliga, oförläpneliga nåd, Ges fritt till alla, som tror. . . .”

Hans nåd strömmar från Hans tron till Ditt hjärta i detta nu.

Varför inte överlämna Ditt liv till Honom just nu? Varför inte öppna Ditt hjärta för Hans nåd, som befriar Dig från Din tidigare skuld och låter Dig leva i lydnad?

Varför inte säga Honom i Ditt stilla sinne, att Du vill ödmjukt lyda Honom? Varför inte tacka Honom för, att Hans väg är den hundra procentigt riktiga – att det skulle vara Din glädje, att uppriktigt lyda Honom?

Kapitel 3. En Dag Du minns och tänker på

År 1991 gjorde COBE-satelliten något, som en del vetenskapare kallar för århundradets upptäckt. Förkortningen COBE står för COsmic Background Explorer, Utforskaren av Kosmisk Bakgrundsstrålning. Kanhända minns Du, att Du läste om den förbluffande uppskjutningen av COBE-satelliten. Astronomer, astrofysiker och kosmologer slogs av häpnad.

När det gäller frågan om livets ursprung, finns det blott två möjliga alternativ. Antingen har saker och ting alltid existerat, eller har Gud alltid existerat. COBE-satelliten visar med hjälp av data om universum, att världsalltet hade en entydig begynnelse. Då COBE-satelliten mätte rymdens oändliga sfärer, och studerade livets stora upprinnelse, sände den omskakande mått genom vetenskapens värld. Dessa visade, att saker och ting inte alltid hade funnits till. COBE:s data om universum visade, att det visst hade haft en början.

Doktor Hugh Ross skrev om denna osedvanliga upptäckt i sin bok *The Creator and the Cosmos*. Han hävdar, att en av århundradets största upptäckter uppenbarar, att det finns en Gud. Doktor Ross formulerar sig så här: ”Den uppmätta procentsatsen motsvarar precis den procentsats man kunde förvänta sig – om universum hade en begynnelse. Det var detta, som COBE-satelliten berättade för oss.”

Tidigare, då forskarna blickade ut över universum, trodde de, att det var obegränsat – att det aldrig hade haft en början – men bevisen från COBE ifrågasatte detta påstående.

Kunde det vara så, att i fall det hade förekommit en begynnelse, var det *en, som inledde den; i fall det skedde en skapelse, fanns det en Skapare*.

Vetenskapen ser med nya ögon på detta. En astronom vid Berkley talade om COBE-satelliten, och sade: ”Vad vi har funnit, är bevis på universums födelse. . . det är som att se Gud.”

Guds fingeravtryck

Genom skapelsens förunderligheter har Gud placerat Sitt fingeravtryck på universum. Vetenskapsmän, som observerar Guds skapelse, skådar Hans händers verk. De ser bevis på Hans existens. De ser bevis för en skapande Gud – en, som danade världen.

Bibels sista bok, Uppenbarelsen, beskriver en kallelse, till klangen från basuner, till män och kvinnor, som lever under världens sista timmar, att vända åter till den skapande Guden. I en profetisk syn såg Johannes universums tronsal.

Hans gästande ängel bjöd honom, att träda fram inför Guds närvaro. Ängeln sade: ”Kom hit upp, så skall jag visa dig vad som måste ske här efter.” (Uppenbarelseboken 4:1.)

I den profetiska synen reste Johannes till universums tronrum.

Han hörde himmelska väsen sjunga Guds lov: ”Helig, helig, helig är Herren Gud, den Allsmäktige, han som var och som är och som kommer.” (Uppenbarelseboken 4:8.)

”Du, vår Herre och Gud, är värdig att ta emot pris, ära och makt, ty du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat.” (Uppenbarelseboken 4:11.)

Hela Himmelen sjunger. Några vetenskapsmän kan sätta frågetecken. Några intellektuella kan tvivla. Några akademiker kan ta sig en funderare. Likväl sjunger hela Himmelen: ”Du, vår Herre och Gud, är värdig att ta emot pris, ära och makt’.” Varför?

Jo, för att ”du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat.” Vi existerar inte på grund av tillfälligheternas blinda spel. Vi är inte en chansartad kombination av molekyler. Vi är inte en villkorlig kombination av gener och kromosomer. Vi blev skapade av en älskande Gud. Innan just Du fanns till i mammas mage, fanns Du till i Guds tanke.

Gud formade Dig. Gud gestaltade Dig. Gud skapade Dig.

Uppenbarelseboken uppmanar mänskligheten, att åter tillbe Skaparen.

Uppenbarelseboken tillkännager: ”Lovet och priset, visheten och tacksägelsen, äran, makten och väldet tillhör vår Gud i evigheternas evigheter.” (Uppenbarelseboken 7:12.) Den manar oss till, att tillbe ”honom som lever i evigheternas evigheter och som har skapat himlen och vad som finns i den, jorden och vad som finns på den och havet och vad som finns i det”.

(Uppenbarelseboken 10:6.) I Uppenbarelseboken 10 stiger en ängel ned från Himmelen. Han sätter ena foten på jorden och den andra på havet, yttrar ett allmänt budskap till alla folk, och utropar: ”Tillbed Skaparen”.

Hur kommer det sig, att Gud är värdig tillbedjan?

Jo, Gud är värdig vårt pris, därför att Han har gjort os. Han har format oss. Han har skapat oss. Vi har inte utvecklat oss själva. Gud är värdig tillbedjan, eftersom Han har gett oss liv. Och vi reagerar på livets förunderliga gåva, genom att ge Honom tillbedjan, lov och ära.

Hur har vi mist begreppet om Gud som vår Skapare? Vad har skett, som har lett till den nutida vetenskapens avskaffande av begreppet om Gud som Himmelens och Jordens Skapare?

Förekom det en ”vändpunkt” – en tidpunkt, då saker och ting började att förändras?

Charles Darwin

1831 gjorde den unge vetenskapsmannen Charles Darwin en storslagen resa till Galapagosöarna ombord på *Beagle*. Där studerade Darwin det, som verkade vara en oändlig variation av fåglar, kräldjur och havsdjur. Han fångades av öarnas skiftande flora och fauna. Han märkte, till exempel, att sköldpaddor och ödlor samt finkar uppvisade stor variation inom samma art. Eftersom kyrkans gängse lära på den tiden var, att Gud hade skapat alla de arter vi nu ser, och han iakttog utveckling inom arterna, övergav Darwin det han betraktade som kyrkans gammalmodiga, ovetenskapliga uppfattning, och antog en radikalt annorlunda hållning. Han trodde, att den variation han såg i naturen, var ett tecken på, att arterna förändrade sig. Fastän Darwin såg stora skillnader mellan olika växter och djur, antog han, att vetenskapen i framtiden skulle upptäcka länkarna mellan dessa arter. Darwins huvudsakliga antagande om länkar mellan arterna var behäftat med fel.

Darwin lärde ut, att naturens lag förklarade orsaken till vår existens. Han undanröjde tanken på en allsmäktig Skapargud. Darwins bok *Om Arternas Uppkomst* förvandlade millioner personers världsåskådning. I hans nya värld fanns det inget utrymme för en Skapare. Enligt Darwins synsätt, hade mänskliga väsen utvecklats under millioner år, från lägre till högre former av liv. Härigenom antog millioner personer ett nytt tänkande, grundat på ett förmodande – en oprövad idé – att det fanns länkar mellan arterna!

Numera har folk runt om i världen godtagit utvecklingsläran. Även om det förekommer bevis i den naturliga världen på en oändlig variation mellan arterna, besvarade inte Darwins evolutionsteori frågor om livets ursprung. Det föreligger fortfarande väldiga gap och väsentliga spörsmål. Här följer ett axplock.

1. Om evolutionen stämmer, var är då gapen mellan arterna? Var är övergångsformerna, som saknas? Var finner vi de saknade länkarna mellan variationer av djurarter? Mellan havsvarelser och landdjur och så vidare?
2. Det är en biologisk lag, som säger, att liv kommer av liv. Darwin säger, att med tiden kommer icke levande ting att alstra liv. Likväl saknas det belägg för det inom vetenskapen. Varför?
3. Det finns en biologisk lag, som säger, att likhet föder likhet; tillfälligheter medför förfall, inte uppåtrivande. Evolutionen menar, att olikartade ting sist och slutligen kan uppkomma genom likartade ting. Med andra ord kan en art ge upphov till arter fullständigt olika den första arten. Men Gud har ett svar på evolutionens problem. Det är en del av Hans slutliga budskap till alla folk.

Domen

Uppenbarelsen manar oss till, att ”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna.” (Uppenbarelsboken 14:7.)

Detta är ett budskap till oss alla. Det är inte ett budskap endast till en eller annan religiös grupp.

Det är Guds sista kall till alla Sina folk. Det är ett kall om, att tillbe Skaparen. Hur kan vi tillbe Himmelens och Jordens Skapare?

Hur påminner Han oss om Sin omskapande kraft? Gav Han oss inte genom skapelsen en symbol på Sin skaparmakt?

Uppenbarelsen är den yttersta tidens bok. Vi kan endast förstå bokens slut, om vi förstår dess inledning. Vi kan endast förstå betydelsen av vändorna i dagens värld, om vi förstår skapelsens händelser. Uppenbarelsbokens sista maning till mänskligheten, att tillbe Skaparen, har sin upprinnelse i Första Moseboken – begynnelseboken.

Temat för sann tillbedjan – att minnas och tänka på Skaparen – är en röd tråd i hela Bibeln. Det är ett av de viktigaste ämnena i alla Skriftställen.

Den sista krisen i Uppenbarelsen kretsar kring sann och falsk tillbedjan. Att tillbe Skaparen är själva kärnan. Låt oss återvända till vårt ursprung, så att vi förstår vårt öde. Låt oss vända åter till begynnelseboken, Första Moseboken, så att vi förstår avslutningens bok, Uppenbarelsen. Denna otroligt invecklade värld, som vi känner till i dag, skapades på sex bokstavliga dagar.

Gud talade, och så blev denna mörka, formlösa massa till. Han lyste upp den, omslöt den med en atmosfär, förskönade den med porlande bäckar och strömmande åar, färgade den med fagra blommor och växter, gav den liv med en ofattbar variation av levande väsen, varpå Han betraktade Sina händers verk och sade: ”Det är gott!”

Och så sattes kronan på skapelseverket. ”Låt oss göra människor till vår avbild, . . . till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem.” (Första Moseboken 1:26-27.)

Människan kunde inte ha mottagit en större ära! Gud kunde inte ha visat större kärlek! Mänskosläktet är Guds mästerverk i skapelsen – föremål för Hans högsta kärlek! Det var meningen, att de skulle dela denna kärlek med varandra, ty Gud sade: ”Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden! Lägga den under er och råd över. . . alla djur som rör sig på jorden!” (Första Moseboken 1:28.) Efter Adams och Evas skapelse på den sjätte dagen, skriver Bibeln: ”Så fullbordades himlen och jorden med hela sin härskara.” (Första Moseboken 2:1.)

Precis sex arbetsdagar och så var skapelsen fullbordad. Så kort var tiden! Men inte för Gud! I Bibeln står det: ”Ty han sade och det blev till, han befälde och det stod där.” (Psaltaren 33:9.) Adam och Eva måste ha spärrat upp ögonen av förundran, då den flammande solen, i all sin glans, började att sänka sig under den västliga synranden, som avslutning på den sjätte skapelsedagen.

Men skapelseberättelsen i Första Moseboken slutar inte där. Bibeltexten fortsätter: ”På sjunde dagen hade Gud fullbordat sitt skapelseverk. Han vilade på sjunde dagen från hela det verk som han hade gjort.” Första Moseboken 2:2.

Gud vilade! Varför? Inte av trötthet. Profeten Jesaja berättar för oss, att Gud aldrig tröttnas. (Se Jesaja 40:28.) Universums Skapare unnade Sig nöjet, att njuta av den fullbordade skapelsen.

Gud var tillfreds med Sina bedrifter under jordens sex första dygn. Så gjorde Gud något särskilt betydelsefullt. ”Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, ty på den dagen vilade han från allt sitt verk som han hade skapat och gjort.” (Första Moseboken 2:3.)

Den sjunde dagens vila, Sabbaten, som infördes i slutet på skapelseveckan, skulle vara Guds varaktiga minnesmärke över våra rötter.

I Bibeln står det: ”Gud välsignade den sjunde dagen”. Han gjorde den sjunde dagen till ett ändlöst källsprång av andlig upptriskning för Sitt folk under all kommande tid. Sedan helgade Han den sjunde dagen! Han bestämde den till att vara helgdag, som en bestämd tidpunkt, för att veckans sju dagar ständigt skulle påminna oss vår begynnelse – vår upprinnelse! Här är de tre bestämda ting, som Gud gjorde på den sjunde dagen.

1. Gud välsignade den.
2. Gud helgade den.
3. Gud vilade på den.

Bibeln säger icke, att Gud välsignade den första dagen eller den tredje dagen eller den femtonde dagen eller någon annan dag, utan den sjunde dagen.

Och enligt Första Krönikeboken 17:27 välsignar Gud något för alltid. Att välsigna, är att ingjuta Guds närvaro i något. Gud välsignade den sjunde dagen, genom att göra den till ett särskilt tecken på Hans kraftfulla skaparförmåga och oändliga kärlek. Vi erhåller också Guds särskilda välsignelse varje Sabbat, genom att tillbe världsskaptets Skapare. Samtidigt mottar vi Hans frids välsignelse, Hans närvaros välsignelse – Hans förnyande styrkas välsignelse, och välsignelse genom Hans eviga syn på livets sanna innebörd. Sabbatens välsignelser är glädjens välsignelser, som ett hjärta fullt av tillbedjan av Gud för det Han har gjort för oss. Han vilade på den sjunde dagen, inte för att Han var trött, utan för att Han visste, att vi skulle bli trötta. Gud gjorde den sjunde dagen helig. Han reserverade den för heligt bruk.

En universell eller allmängiltig Sabbat

Sabbaten danades eller skapades av Gud mer, än två tusen år, innan det judiska folket blev till. Den israelitiska nationen går att spåra bakåt i tiden till Abraham. Trots hög ålder, fick Abraham sitt utlovade barn, sonen Isak, med Sara. Isaks son Jakob fick tolv söner, vars familjer var ursprunget till Israels tolv stammar. Abraham, Isak och Jakob levde drygt två tusen år efter skapelsen. Guds folk hade redan hållit över 100 000 vilodagar, innan det judiska folket existerade. Sabbaten blev till vid skapelsen, för att alla folk skulle tillbe och lovsjunga Skaparen för själva livets gåva. Det var därför, som Jesus sade: ”Sabbaten blev gjord för människan och inte människan för sabbaten.” (Markusevangeliet 2:27.) Gud skapade Sabbaten till välsignelse för människorna. Det var därför, som Han välsignade den vid skapelsen. Det var därför, som Han skilde den från arbetsdagarna och helgade den, gjorde den okränkbar, vid skapelsen. Det var därför, som Han efterlämnade till oss denna gåva, i form av Sin vila efter skapelsens fullbordan. Sabbaten gavs till våra första föräldrar, Adam och Eva, i Edens Lustgård. Sabbaten särskildes vid skapelsen som evig symbol på Guds skaparmakt för Hans folk till evig tid. Då Adam och Eva lämnade lustgården, förblev Sabbaten minnesmärket över Guds eviga kärlek. Igenom både Gamla och Nya Testamentet utgör Sabbaten ett tecken mellan Gud och Hans folk. Innan Han gav israeliterna tiobudslagen på Sinaiberget, helighöll de skapelsens vilodag. I Andra Moseboken 16 läser vi den anmärkningsvärda berättelsen om mannat, som föll.

Herren sade: ”I sex dagar skall ni samlas in av det, men på sjunde dagen är det sabbat. Då kan ni inte hitta något.” (Andra Moseboken 16:26.) Gud utverkade ett mirakel för Israel. Han tillfredsställde deras behov, genom att regna bröd från skyn. Detta bröd eller manna föll varje dag, utom på Sabbaten. Om israeliterna samlade mer, än de orkade att äta, surnade den överflödiga mängden. Därutöver föll det dubbelt så mycket manna på Fredagen. Israeliterna samlade dubbelt så stor mängd, vilken Gud mirakulöst höll fräsch på Sabbaten. Detta vilodagsmirakel upprepades under israeliternas mångåriga ökenvandring och påminde dem om, att de tillhörde Gud. Då några av israeliterna gick ut, för att samlas manna på vilodagen, frågade Gud: ”Hur länge skall ni vägra att hålla mina bud och befallningar?” (Andra Moseboken 16:28.)

Även innan Gud utfärdade de Tio Buden i skriftlig form på Sinaiberget, kände folket till Hans bud. Det var fel av Kain, att mörda Abel också innan de Tio Buden utfärdades på Sinai. Abraham höll Guds Tio Bud före Sinai (Första Moseboken 26:5). Israeliterna, som vandrade i ödemarken, helighöll Sabbaten före Sinaiberget.

Då Gud skapade Adam och Eva, skrev Han Sina bud i deras hjärtan och sinnen. Exempelvis kände Kain till det felaktiga i, att slå ihjäl Abel. Israeliterna visste, att det var fel att bryta Sabbaten. De Tio Buden gavs på Sinaiberget, inte för att Guds folk från första början kände till rätt och fel, utan för att de

behövde få Guds lag återupprättad i sin syndighet och sitt uppror.

På Sinaiberget skrev Gud de Tio Buden på stentavlor. Han skrev dem inte på sand, för att de skulle sköljas bort. Han skrev dem inte på pergament, för att de skulle brännas upp. Gud skrev inte vilodagsbudet på en papperslapp, för att den skulle gömmas i någon avkrok. Gud skrev på tavlor av sten. Gud skrev lagen så, för att den skall bestå för alltid. Gud betrodde inte Mose med skrivandet. Gud betrodde inte någon av profeterna med skrivandet. Om det nu i Bibeln förekommer blott en uppsättning levnadsregler skrivna med Guds eget finger, om nu Gud skrev dem på stentavlor, törs vi då lättvindigt vända Guds eviga lag ryggen? Bibeln säger: ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den.” (Andra Moseboken 20:8.)

Varför ”Tänk på”?

Vi kan bara helighålla det, som Gud har gjort heligt. Människor kan inte göra något heligt. Gud har gjort Sabbaten helig. Han välsignade den vid skapelsen. Han säger: *Tänk på*. Varför sade Gud *Tänk på*? {I den engelska Bibeln *King James Version* heter det: Kom ihåg. Övers. anm.} Han visste, att vi skulle vara tanklösa och glömska. Han visste, att män och kvinnor i denna världsliga och materialistiska tid skulle glömma bort Sabbaten. När Gud säger ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den”, kallar Han oss åter till Sitt eviga skapelsetecken. Vilodagen förenar oss med Honom. ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och utträtta alla dina yttre. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete. . .” (Andra Moseboken 20:9-10.)

Står det skrivet i vilodagsbudet ”Den är judarnas Sabbat”? Nej. Det står skrivet, att den är ”HERRENS, din Guds, sabbat.”

Varför är den sjunde dagens vila Herrens, din Guds, Sabbat? Sabbatens upphovsman är ingen biskop, präst eller pastor. Den togs ej fram av ett kyrkoråd. Sabbatens upprinnelse eller ursprung är Skaparen Själv. Den är Hans tecken. Den är Hans minnesmärke. Den är Hans emblem. Den utfärdades genom Hans befallning. Som ett bålverk emot evolutionen, har Han format den, för att mana oss till, att tillbe Honom som Himmels och Jordens Skapare. När vi iakttar Sabbaten, erkänner vi, att varje pulsslag kommer från Honom. Vi tillkännager, att varje andetag stammar från Honom. I det, att vi vilas och tillber Honom på Sabbaten, förkunnar vi vårt förbund med Honom som vår Skapare. Vi ropar ut: ”Gud, vi har inte skapat våra egna liv. Du är livets givare.” Han säger inte *en* sjunde dag är Sabbaten. Han säger, att *den* sjunde dagen är Sabbaten. Och liksom allt firande av Din födelsedag före eller efter Din födelse inte gör alla dagar till Din födelsedag, gör allt firande före eller efter Sabbaten inte de dagarna till Bibelns tvättäkta vilodygn. Du må hålla födelsedagskalas dagen före eller efter Din födelsedag, men därmed ändrar Du inte dagen Du blev född på. Firas vilodagen på den sjätte eller första veckodagen, ändras ej förhållandet, att Gud reserverade den sjunde dagen för vila. Han befallde ”Tänk på sabbatsdagen”. Men millioner har glömt både att tänka på den och hålla vilodagen i minnet. För dem är Sabbaten lika med vilken dag som helst. Vad har då Gud välsignat? Den sjunde dagen. Vad har Gud helgat? Den sjunde dagen. Vilken dag vilade Gud på? Den sjunde dagen.

I hjärtat av tiobudslagen förklarar Gud för oss, varför vi skall tillbe på Sabbaten. ”Ty på sex dagar gjorde HERREN himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på sjunde dagen vilade han. Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.” (Andra Moseboken 20:11.)

Tiobudslagen citerar Första Moseboken och för oss tillbaka till den tid, då Gud skapade jorden. Sabbaten har aldrig varit en uteslutande judisk institution. Den gavs till oss alla. De Tio Buden är Guds oföränderliga lag åt hela mänskligheten. Budet

”Du skall inte begå äktenskapsbrott” är inte bara till för judarna. Budet ”Du skall inte mördar” avser inte bara judar. Budet ”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig” gäller inte enbart judar. Sabbaten är inte blott en judisk vilodag. Dessa bud pekar ut det bästa sättet att leva på. De är grundvalen för ett lyckligt, fruktbart och meningsfullt liv.

Sabbatsbudet gäller inte vissa av oss, det omfattar oss alla. Profeten Jesaja säger: ”alla som tar vara på sabbaten. . . dem skall jag föra till mitt heliga berg. Jag skall ge dem glädje i mitt bönehus. . . . Ty mitt hus skall kallas ett bönen hus för alla folk.” (Jesaja 56:6-7.) Gud säger: ”Alla folken skall en dag tillbe omkring Min tron i det Nya Jerusalem varje Sabbat.” Det här är synen av Guds bönehus, som vi uppfattade i Uppenbarelseboken. I det Nya Jerusalem. Det är där, vid Guds tron, som hela Guds folk lovsjunger Skaparen. Den sjunde dagens vilodygn – den dag Gud vilade på, den dag Gud helgade, den dag Gud välsignade – är den gyllene kedja, som länkar ihop skapelsen i Första Moseboken med den nya skapelsen i Uppenbarelseboken.

Guds lags eviga principer eller grundsatser är universella eller allmängiltiga och det är även fallet med vilodagen. Den har aldrig avskaffats. Den har aldrig förändrats. Den står skriven på stentavlor, nedtecknad med Guds eget finger. Igenom Gamla Testamentet var Sabbaten Guds eviga tecken för Sitt folk.

Profeten Hesekiel klargör Sabbatens eviga natur med dessa ord: ”Jag gav dem också mina sabbater som ett tecken mellan mig och dem, för att de skulle inse att jag är HERREN som helgar dem.” (Hesekiel 20:12.)

Sabbaten är inte bara ett tecken, som Gud alstrade åt oss, den är ett tecken, som Han kan återskapa i våra hjärtan. Sabbaten är en symbol eller sinnebild på helgelse. Ordet *helgelse* betyder helt enkelt det, att bli gjord helig. Liksom vi inte har skapat oss själva, kan vi inte återskapa eller omskapa oss. Vi kan heller inte göra oss själva heliga, helgade. Enbart Gud förmår, att heliggöra oss genom Sin Helige Ande. Sabbaten är en symbol på, att Gud, genom Sin kraft, har danat eller åstadkommit världen och att Han kan omskapa våra hjärtan.

Jesus och Sabbaten

Gud gav Sabbaten till Adam och Eva genom skapelsen. Gud gav Sabbaten till Mose genom tiobudslagen på Sinai. Han gav Sabbaten som ett tecken på Sin ställning som Skapare, Sin eviga kraft och evinnerliga kärlek genom Gamla Testamentet. Dessa frågor ställs ofta: ”Hur förhåller det sig med Nya Testamentet? Hur förhåller det sig med Jesus Kristus?” Kom Jesus, för att avskaffa Sabbaten? Tillbad de på en annan dag? Låt oss betrakta Nya Testamentet. Vad lär Jesus oss om den bibliska vilodagen?

”Så kom han till Nasaret, där han hade vuxit upp. På sabbaten gick han till synagogan som han brukade. Han reste sig för att läsa ur Skriften”. (Lukasevangeliet 4:16.) Jesus hade en sed eller vana. Varje Sabbat fann Frälsaren nämligen Sin glädje i tillbedjan.

Om nu Jesus önskade, att inrätta ett annat tecken eller sinnebild på tillbedjan, skulle vi då inte kunna förvänta oss, att Han hade gjort det genom ett tydligt exempel i Sitt liv? Visst är det sant, att en persons testamente vinner laga kraft, när vederbörande dör? Det går inte att ändra en människas testamente, när hon är död. Och Kristi testamente blev giltigt i och med Hans död. Vi ärvde Hans tydliga exempel på, att helighålla vilodagen, Sabbaten. Kristus helgade den bibliska vilodagen, Sabbaten. Sabbaten gjordes för både judarna och hedningarna som ett tecken på äkta tillbedjan. Den är ett tecken på, att vi uteslutande tillber Honom. Den är ett tecken på, att vi älskar Honom högst. Vi blev inte till för Sabbatens skull. Sabbaten blev till som Guds gåva till oss. Först blev Adam och Eva till. Sedan blev Sabbaten, Guds kärleksgåva till mänskoslåttet, till. Varje Sabbat flyr vi

jäkt och jakt till Hans palats i tidens flöde. Livets spänningar blir upplösta genom Hans närvaro. Sabbaten är ett evigt tecken, som Han har inrättat åt oss. Vi vilar i en fullbordad skapelse. Likaså vilar vi i en fullbordad återlösning.

I liv som i död vilade Jesus under den bibliska Sabbaten.

Sabbatsbudet skrevs på stentavlor, för att aldrig förändras – aldrig göras annorlunda.

Jesus sådde aldrig några tvivel om, vilken dag Sabbaten inföll på. Däremot satte Han frågetecknen för alla de legalistiska tillägg, som judarna omgav Sabbaten med. Det var därför, som Jesus sade: ”Alltså är det tillåtet att göra gott på sabbaten.” (Matteusevangeliet 12:12.) För Kristus var Sabbaten en dag för barmhärtiga gärningar – en fantastisk dag för tillbedjan och lovprisning, en dag för gemenskap, välsignelse och helande. Jesus utförde flera underverk på Sabbaten, än på någon annan dag. Fastän Han allvarligt klandrades för överträdelse av vilodagen, befäste Jesus Sabbaten som en välsignelsens dag ämnad för goda gärningar mot andra.

Sabbaten var inget legalistiskt, trångsynt krav. Till och med i döden höll Jesus Sabbaten. Dessutom vilade Jesu närmaste efterföljare i enlighet med budet om den sjunde dagens vila. De ville inte ens balsamera Hans kropp på Sabbaten. Jesus vilade på Sabbaten, innan Han återuppstod på första veckodagen, Söndagen. Jesus iakttog således Sabbaten både i livet och i döden.

Kärlek leder oss till lydnad. Kärlek leder oss till, att hålla Hans bud. När jag står på knä vid korsets fot, och jag ser spikarna, som drevs genom Hans händer, längtar jag efter, att lyda Honom.

Vid och tack vare korset finns det barmhärtighet. Vid och tack vare korset finns det tillgivelse eller förlåtelse. Vid och tack vare korset förändras våra hjärtan. Vi knäböjer där i förundran och häpnad över, att Han kunde älska oss så mycket. Vi hör Honom säga: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.” (Johannesevangeliet 14:15.) Lydnad är inte en plikt; lydnad är en glädje. Kärleken driver oss till, att tillbe Honom varje Sabbat.

Vi drivs inte av några tillägg till lagen. Vi drivs av kärlek.

Vi ger våra liv åter till Honom, som gav Sitt liv för oss. Jesus betraktade inte Sabbaten som ett ”judiskt skick”, som skulle respekteras endast till Hans död på korset. Han lärde inte ut, att Sabbaten var begränsad till hebréerna under det första århundradet av den kristna tideräkningen. För Jesus var Sabbaten en evig symbol på Hans skaparkraft; om Sabbaten iaktas, uppenbaras en inre lojalitetskänsla mot Honom.

Vid ett tillfälle träffade Jesus Sina närmaste anhängare och uppenbarade för dem, att även efter Hans korsfästelse, död och uppståndelse skulle Sabbaten helighållas. Med en omsorgsfullt och välavvägd predikan talade Han om Jerusalems stundande omstörtning. Han instruerade Sina lärjungar: ”Be att ni inte måste fly under vintern eller på sabbaten.” (Matteusevangeliet 24:20.)

Hur klokt hade det varit av Jesus, att säga till lärjungarna: ”Be att ni inte måste fly. . . på sabbaten”, om de inte hade behövt att helighålla vilodagen? Det hade varit oförnuftigt.

Hade de kristna hållit gemensam gudstjänst på Sabbaten i Jerusalem, och de romerska härarna hade angripit staden, vad skulle då ha skett? Jo, det skulle ha varit betydligt lättare för de romerska härarna, att utplåna samtliga kristna. Historikern Josefus berättar, att Roms härar faktiskt närmade sig Jerusalem på Sabbaten.

Jesus sade: ”Be att ni inte måste fly. . . på sabbaten.” Dessa, det första århundradets kristna, bad. På ett mirakulöst vis drog de romerska härarna sig tillbaka utan synbar orsak. Detta gav de kristna ett kort ögonblick, att fly från staden. Som resultat, står det inget som helst om dödade kristna under Jerusalems Förstöring.

Jerusalem omstörtades år 70, långt efter Jesu himmelsfärd.

Har kalendern förändrats?

Hur kan vi egentligen veta, vilken dag Sabbaten infaller på? Är den sjunde veckodagen densamma i vår tid, som den sjunde dagen på Bibelns tid? Har kalendern blivit förändrad?

Det finns åtminstone tre sätt, att avgöra den frågan på. Den går att fastställa utifrån Bibeln; den går att bestämma utifrån språket; den går att ta reda på utifrån astronomin. Som bekant, instiftades Sabbaten under skapelseveckan, och den bekräftades av de tio bud, som Mose fick. Det är klart, att det inte har försvunnit någon tid mellan Adam och Mose. Adam höll den sjunde dagens vila och det gjorde även Mose. Och genom Gamla Testamentet, från Mose till Jesus, höll Guds folk Sabbaten helig, så här försvann det heller ingen tid. Berättelsen om korsfästelsen visar entydigt, att den veckoordning, som vi känner till, är oförändrad från Jesu tid till i dag. {Till årsskiftet 1972-1973 hade Internationella Standardiseringskommissionen övertygat Sveriges myndigheter om, att ändra Måndagen från veckans andra dag till den första. Samtidigt bytte, i almanackan, Söndagen plats med Lördagen som sjunde dag. Eftersom Skaparen inte hade bett om förändringen, är den ogiltig. Kristna firar inte Jesu uppståndelse på Måndagen, utan på Söndagen – första veckodagen! Söndagen kan således inte vara både den sjunde och den första dagen. Övers. tillägg.}

Låt oss skärskåda eller ingående se på dagarnas inbördes ordning utifrån Bibeln. Vi börjar med Jesu dödsdag. Bibeln beskriver det hela så här: ”Det var tillredelsedag, och sabbaten skulle just börja. De kvinnor som hade kommit tillsammans med Jesus från Galileen, följde efter och såg graven och hur hans kropp lades där. Sedan vände de hem och gjorde i ordning välluktande kryddor och oljor. Och på sabbaten var de i stillhet efter lagens bud.” (Lukasevangeliet 23:54-56.)

Helighöll Jesu närmaste efterföljare Sabbaten efter Hans död? Vad står det i Lukas’ redogörelse? ”Och på sabbaten var de i stillhet efter lagens bud.” (Vers 56.) De trodde icke, att Hans död hade förändrat budet på minsta vis.

Här har vi tre dagar förtecknade i följdordning. Först dagen, då Han avled. Sedan den dag, då Han vilade i graven. Sist den första dagen i veckan, då Han stod upp från de döda. Här säger Bibeln: ”På den första dagen i veckan gick de tidigt på morgonen till graven med de välluktande kryddor som de hade gjort i ordning.” (Lukasevangeliet 24:1.)

Låt oss noga betänka händelsernas följdordning under de tre dagarna. Tillredelsedagen, Kristi dödsdag, brukar firas som Lång-Fredag. Denna följdes av den sjunde dagens Sabbat, vilodagen. På Sabbaten vilade Kristi närmaste efterföljare enligt budet. Jesus, Herrens gudomlige Son, vilade även Han, i graven, på Sabbaten.

Jesus blev upprest ur döden på veckans första dag – milliontals kristna firar tilldragelsen som Påsk-Söndag. Den sjunde dagens Sabbat går nu lätt att fastställa. Den är dagen mellan Jesu död (Fredag) och dagen, då Han stod upp (Söndag) – dagen vi kallar för Lördag. Det kan te sig en smula överraskande, att upptäcka Lördagen som den sanna, bibliska Sabbaten eller vilodag.

Det är åtta texter i Nya Testamentet, som nämmer första veckodagen, och ingen av dem säger till oss, att vi skall tillbe på Söndagen, för att ära Jesu uppståndelse. Kristus har gett oss en symbol på

uppståndelsen. Hur skall vi fira uppståndelsen? Låt Bibeln tala för sig själv. ”Eller vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet.” (Romarbrevet 6:3-4.)

Dopet är Nya Testamentets symbol på uppståndelsen. När de nya troende går ned i dopvattnet, sänks de helt under ytan.

Därmed betecknas det gamla livets död. När de stiger upp ur vattnet, har de återuppstått till nytt liv i Jesus.

Liksom Jesus omslöt av graven och uppstod till nytt liv, symboliserar dopet det nya liv, som varje pånyttfödd kristen får genom den Helige Andes kraft. Dopet är en sinnebild på uppståndelsens kraft, inte på Söndagens helgande. Bibeln säger ”Tänk på sabbatsdagen”. Vi ärar Honom som Skapare, genom att helighålla den bibliska vilodagen. På över 140 språk i världen är ordet för den sjunde veckodagen Sabbat. På ryska, ukrainska och bulgariska är det Sabbota. På arabiska är det As-Sabat. På hebreiska är det Shabbat. Världens språk gör det hela fullt tydligt – den dag vi kallar för Lördag på svenska, kallas för Sabbat. Enligt så trovärdiga källor som Greenwichobservatoriet och Förenta Staternas Flottobservatorium, har veckodagarnas ordning aldrig förändrats. Historien säger oss, att år 1582 e.Kr. förändrade påve Gregorius XIII kalendern, för att rätta till dess förskjutning från solåret.

Han bestämde, att dagen, som följde på Torsdag, den 4. Oktober, 1582, skulle vara Fredag, den 15. Oktober, 1582. *Märk dock, att veckodagarnas inbördes ordning inte rubbades av ändringen.* Fredag följde fortfarande på Torsdag, och Lördag kom efter Fredag. Och Söndag var alltså den första dagen i veckan. För flera årtionden sedan, 1976, skrev jag till den Kunglige Astronomen vid Greenwichobservatoriet efter information om veckogångens obrutna följdordning. Jag ville vara helt säker på, att det inte förelåg några bevis för någon förändring. Här är mitt brev, och lägg noga märke till upplysningarna i ämbetsmannens svar.

”Min bäste herre!

Jag undersöker för tillfället dagarnas obrutna, inbördes ordning i veckans gång. Olika europeiska astronomer säger, att veckodagarnas ordning kommer till oss från svunna tider i obruten form. Med andra ord är, till exempel, den sjunde dagen i vår nuvarande vecka identisk med den sjunde veckodagen från bibliska tider.

Jag har tre frågor:

1) Vad visar Era undersökningar angående veckocykeln obrutna rytm från svunnen tid?
2) Har det skett ändringar i kalendern under de senaste århundradena (från den Julianska kalendern till den Gregorianska, och så vidare) på något som helst sätt, när det gäller veckocykeln?

3) Går det att leda forntidens Lördag direkt i obrutet led från den Lördag, som nämns i Bibelns text om Jesu korsfästelse? Jag uppskattar storligen, om Ni tar Er tid till, att besvara dessa frågor, och ser fram emot Ert snara svar.

Högaktningsfullt, Mark Finley”

Svaret kom från R. H. Tucker, informatör på det Kungliga Observatoriet i Greenwich 1976.

Min bäste herre!

Ert brev till den Kunglige Astronomen i Greenwich har vidarebefordrats till oss här, och direktören har bett mig om, att svara.

Sjudagarsveckans kontinuitet har bibehållits sedan den judiska religionens första dagar. Astronomen må fundera på, hur tiden, kalenderdata och årtal skall avgöras. Men eftersom veckan är en civil, samhällelig och religiös cykel, finns det ingen orsak till, att den skulle rubbas genom kalenderjusteringar. Försök, att bryta de sju dagarnas cykel, har alltid väckt det ihärdigaste motstånd från de judiska myndigheterna, och vi är förvissade om, att det aldrig har förekommit något avbrott häri. Ändringen från den Julianska till den Gregorianska kalendern (1585-1927) har alltid lämnat ordningsföljden för veckodagarna orubbad. Med utmärkt högaktning, R. H. Tucker, informatör.

Lärjungarnas vilodag

Om Du tvivlar härpå, titta då i *Webster's International Dictionary* under Saturday {Lördag}. Där kommer Du att läsa, att "Lördag är den sjunde dagen i veckan." Adam helighöll Sabbaten. Mose helighöll Sabbaten. Jesaja helighöll Sabbaten. Jeremia helighöll Sabbaten. Jesus helighöll Sabbaten. Petrus, Jakob, Johannes och Paulus helighöll Sabbaten. Nya Testamentet gör lärjungarnas vilodagsvana glasklar.

"De tog vägen över Amfipolis och Apollonia och kom till Tessalonika, där judarna hade en synagoga. Till dem gick Paulus som han brukade, och under tre sabbater samtalade han med dem utifrån Skrifterna". (Apostlagärningarna 17:1-2.) Paulus förkunnade om Kristus. Det var Sabbat. Det intressanta är, att hedningarna regelbundet deltog vid dessa Sabbatsmöten. Lukas skriver i Apostlagärningarna 13:42: "När de gick ut bad folket att de nästa sabbat skulle tala om detta för dem." Aposteln Paulus uppmanade dem inte till, att återvända på första veckodagen, för att på den iaktta vilodagen. Bibeln säger: "Följande sabbat samlades nästan hela staden för att lyssna till Herrens ord." (Apostlagärningarna 13:44.)

En hel stad kommer! Pris ske Gud! Hur skulle det vara, i fall samtliga i Din stad skulle komma, för att tillbe Skaparen varje Sabbat? Sabbaten uppenbarar en samklang eller enhet mellan alla folk. I Kristus är vi en del av en gemensam skapelse och sammansmida som ett enda mänskosläkte. Och på Sabbaten firar vi vår enhet.

När vi kommer, för att tillbe Honom på Sabbaten, binder Han oss samman som en enda mänsklighet. Lärjungarna helighöll Sabbaten offentligt, och i frånvaro av en sammanslutning av troende, iakttog de Sabbaten med en liten grupp privat.

"På sabbaten tog vi vägen ut genom stadporten och gick längs en flod, där vi antog att det fanns ett böneställe. Vi satte oss ner och började tala till de kvinnor som hade kommit dit." (Apostlagärningarna 16:13.)

I denna stad fanns det ingen grupp eller församling, som helgade vilodagen. Således sammanstrålade aposteln Paulus med en grupp troende vid en stilla flod, för att tillbe om Sabbaten. Nya Testamentets belägg är entydiga. Kristus manade Sina lärjungar, att helga Sabbaten efter korset. Petrus och Paulus iakttog Sabbaten. Uppenbarelseboken kallar oss, att åter tillbe Skaparen varje Sabbat.

Många kristna är förvirrade över uttrycket "Herrens dag" i Uppenbarelseboken 1:10. Johannes tillkännager: "På Herrens dag kom jag i Anden". Vad är Herrens dag? Finns det någon skillnad mellan Herrens dag och Bibelns Sabbat? Är de två skilda dagar – en giltig på Gamla Testamentets tid, och en på Nya Testamentets tid – eller är de samma dag?

Vi kan försöka, att ge vår egen innebörd av Herrens dag, men Jesus vet bättre än vi, vad Han menar, när Han säger "Herrens dag". Alltså låter vi Jesus avgöra, vad Herrens dag är. "Ty Människosonen är sabbatens Herre." (Matteusevangeliet 12:8.) "Så är Människosonen Herre också över sabbaten." (Markusevangeliet 2:28.) "Människosonen är sabbatens Herre." (Lukasevangeliet 6:5.)

Varför tror Du, att Bibeln tar upp samma sak tre gånger om? Det finns bara en orsak. Detta är av avgörande betydelse.

Och om "Människosonen är sabbatens Herre", då måste Sabbaten vara Herrens dag. Skapargudens Sabbat i Första Moseboken är Herrens dag i Uppenbarelseboken. Han är samme Skapare i Uppenbarelseboken, som Han var i Första Moseboken. Liksom Han tillkännagav för jordens första invånare, "Jag välsignade, helgade och vilade på Sabbaten", manar Han alla människor till, att tillbe Honom som Skapare i ändens tid. Han ändrar Sig inte. "I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus." (Uppenbarelseboken 14:12.)

Guds folk, som väntar på Jesu snara återkomst, kommer att hålla Hans bud, däribland den sjunde dagens vilodygn, Sabbaten. De

kommer att åtylta Honom med glädje. Sabbaten kommer att utgöra en symbol på sann tillbedjan i ändens tid. Sabbaten kommer att utgöra sinnebilderna på äkta tillbedjan i all evighet. "Ty liksom de nya himlarna och den nya jorden, som jag skapar, blir bestående inför mig, så skall er avkomma och ert namn bestå, säger HERREN. Och nymånadsdag efter nymånadsdag och sabbatsdag efter sabbatsdag skall alla människor komma och tillbe inför mig, säger HERREN." (Jesaja 66:22-23.)

Från hela världen kommer de att samlas som en förenad mänsklighet, sammanstråla som bröder och systrar i en familj, och prisa Honom och ge Honom ära. Vi skall tillsammans komma, för att prisa Kristus, som skapade Himmelen och Jorden. Vi skall gemensamt prisa Fadern, Sonen och den Helige Ande. Vi skall samlas, för att tillbe Kristus, som dog för oss.

Kanske Du tänker: "Detta är nytt för mig." Men jag vet, att Du blott har en önskan. Du längtar efter, att följa Jesus och göra Hans vilja. När vi blir medvetna om, att Gud skrev de Tio Buden med Sitt eget finger på stentavlorna, och att ett av buden – bara ett – innehåller orden *tänk på*, törs vi inte glömma, vad Gud har bett oss om, att tänka på och minnas. Glömm vi, att tänka på det, som Gud Självt har sagt är av yttersta vikt, går vi miste om Sabbatsbudets enorma välsignelser. Det är att mista den fridens, vilans och glädjens erfarenhet, som Sabbaten ger. Igenom hela Bibeln är vilodagsbudet tydligt.

Sabbaten är ett tecken mellan Gud och Hans folk. Hela Gamla Testamentets troende helgade Sabbaten. Petrus, Jakob och Johannes helgade Sabbaten. Paulus lärde en hel stad, att helga Sabbaten. Hela Nya Testamentets troende helgade Sabbaten. Jesus Självt tillbad Fadern varje Sabbat. Jesus sade: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud." (Johannesevangeliet 14:15.) När vi uppdragar Sabbatens förunderliga skönhet, brister våra hjärtan av kärlek till Kristus. Vi ropar ur vårt innersta: "Jag vill följa Dig, min Frälsare. Även om det är vanskligt ur mänsklig synvinkel; även om det skiljer sig från de gängse religionernas läror, önskar mitt hjärta bara en sak – Bibelns sanning. Mitt hjärta önskar endast en sak, Jesus."

Vill Du just nu böja på huvudet och säga: "Jesus, lär mig Din sanning. Varhän den än leder mig, vill jag följa efter?"

Vill Du alltså säga: "Käre Jesus, jag önskar att följa efter Dig, oavsett vad andra lär ut. Jag tänker tillbe Dig som Skapare och Herre och ta del av Din Sabbatsvila varje vecka?"

För mig är det viktigaste i livet, att följa Jesus. Delar Du denna önskan? Är detta Ditt löfte? Får Jesus vara viktigare för Dig, än något annat i detta liv? Vill Du, liksom jag gör, be Jesus om, att vägleda Dig till, att göra Hans vilja i dag och alltid?

Kapitel 4. Historiens största lurendrejeri

Varför inte öppna hjärtat just nu och säga: "Ja, Jesus, jag vill göra Din vilja."

Har Du någon gång lagt märke till, att saker och ting inte alltid är det, som de ger sken av att vara? I flera hundra år trodde vetenskapsmän, att jorden var en fast mittpunkt i universum, och att allt, innefattande solen och stjärnorna, kretsade omkring den. Det var en fritänkande polack, Kopernikus, som avgjorde, att jorden själv rörde sig och gick i en bana omkring solen. Han jämförde med, hur sjömän på ett skepp på ett lugnt hav kan uppleva illusionen, att vara helt stilla, samtidigt som allt omkring fartyget rör på sig.

"På samma sätt", skrev Kopernikus, "kan jordens rörelse utan tvivel ge intrycket av, att hela världsalltet snurrar."

Bara för att det såg ut, som om solen och stjärnorna rörde sig omkring jorden, betydde det inte, att de gjorde det. Bara för att man tror på något, blir det inte sant för den sakens skull.

Bara för att man tror något i flera hundra år, blir det inte sant för den sakens skull. Kan det tänkas, att en tradition, likt en av dessa länge omhuldade uppfattningar, har slunkit in i den kristna församlingen?

Är det möjligt, att millioner har godtagit något falskt i stället för det sanna och ytterst få betvivlar det? Tror Du det är möjligt, att kyrkorna har slängt ett av Guds bud på soptippen, för att i stället följa människors bruk? Kan det vara så, att denna sedvänja har förekommit så länge, att den har antagits som sanning, fastän den uteslutande har mänsklig upprinnelse? Detta ingår i Satans plan, för att bedra Guds folk i de sista dagarna.

Förfalskning

Uppenbarelseboken förutsäger, att Satan skulle försöka, att vilseleda den kristna församlingen. Betänk detta förbluffande uttalande i Uppenbarelseboken: ”Och den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan, han som bedrar hela världen”. (Uppenbarelseboken 12:9.) Han är en orm. Han bedrog Eva i Edens Lustgård. Han har bedragit män och kvinnor ned genom tiderna.

Hans bedrägerier är så listiga, så kraftfulla, att han försöker att vilseföra hela världen. Bibeln säger: ”kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom.” (Uppenbarelseboken 12:9, sista delen.)

Satan är en bedragare. Skulle det inte vara logiskt för Satan, att slå in en förfalskning i religiöst presentpapper? Värde av en förfalskning är dess skickliga efterapning av det äkta. Ingen eftertänksam förfalskare skulle på allvar åstadkomma en falsk £3- eller £13-sedel. Varför inte? Jo, för att det inte finns några äkta tre- och trettonpundssedlar! Satans strategi är, att förfalska den gudomliga sanningen och i synnerhet angripa Guds bud. Är det inte logiskt, att den store bedragaren Satan skulle komma att angripa Guds lag?

Guds lag står för Guds myndighet. Om Satan kan avskaffa Guds lag, kan han avskaffa Guds auktoritet eller myndighet. Guds lag är grunden för Hans regering. Guds lag avgränsar, vad som är rätt och vad som är fel. Och om Satan kunde lura Guds folk angående lagen, skulle han underminera hela fundamentet för Guds tron. Han kunde underminera Guds kraft och Guds trovärdighet samt Guds auktoritet. Men i hjärtat av Guds lag ligger Sabbaten. Är det inte logiskt, att den store bedragaren Satan skulle komma att angripa Skaparen, genom att ifrågasätta Skaparens symbol, Sabbaten? Undrar Du nu över, varför den bibliska vilodagen {i människors sinnen} ändrades från den sjunde dagen (Lördag) till den första dagen (Söndag)?

Om Bibeln talar klarspråk härvidlag, varför är så många så förvirrade på den här punkten? Vem ändrade Sabbaten {i människors tänkande}? När ändrades den? Och varför ändrades den? Det finns säkert bra svar på dessa frågor. Svaren kommer från både Bibeln och historien.

En sak är säker – Gud ändrade inte Sabbaten. Profeten Malaki citerar Guds ord så här: ”Jag, HERREN, har inte förändrat mig.” (Malaki 3:6.)

Det är ärliga och uppriktiga personer, som läser skapelseberättelsen i Första Moseboken och upptäcker, att Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den. De blir också varse, att han vilade på den sjunde dagens Sabbat. De läser, att Gud upprättade Sabbaten på Adams tid, drygt två tusen år, innan den förste juden existerade.

Dessa sanningssökande kristna läser de Tio Buden, skrivna med Guds eget finger, och kommer så till det fjärde budet: ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och utträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat.” (Andra Moseboken 20:8-10.)

De blir förvirrade; den kyrka, som de går i, helighåller Söndag. De blir förvirrade, därför att de läser det entydiga Sabbatsbudet. Vidare läser de i Hesekiel 20:12: ”Jag gav dem också mina

sabbater som ett tecken mellan mig och dem. . . ” De ser, att Sabbaten är ett tecken mellan Gud och Hans folk. Den har varit Guds tecken ned genom århundradena. Dessa uppriktiga kristna läser i Lukasevangeliet 4:16, att Jesus gick i kyrkan på Sabbaten, såsom Hans sed var.

De läser Kristi bekräftelse i Matteusevangeliet 24:20, att Hans lärjungar skulle helighålla Sabbaten fyrtio år efter korset. De läser i Apostlagärningarna 13:42-44, att aposteln Paulus lärde hela staden, att helighålla Sabbaten.

De läser i Uppenbarelseboken 1:10, att Herren har en dag. Och de läser i Lukasevangeliet 6:5, att Sabbaten är Herrens dag. De läser detsamma i Markusevangeliet 2:27-28 och Matteusevangeliet 12:8.

Vem förfalskade Sabbaten?

Dessa kristna frågar: ”Vem ändrade Sabbaten?” De ser, att Gud inte ändrade den, för Han förklarar: ”Jag, HERREN, har inte förändrat mig”. (Malaki 3:6.) Så ser de i Bibeln och upptäcker, att Jesus inte förändrade vilodagen, ty ”Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet.” (Hebréerbrevet 13:8.) Jesu lära är tidlös. De lärosatser Han undervisade om, är eviga. Jesus ville förvisso inte pilla med Sin Faders lag, och Han ville förvisso heller inte ge Sina lärjungar rätten till, att ändra på den. Lyssna till Petrus’ kommentarer till de romerska myndigheterna: ”Då svarade Petrus och apostlarna: ’Man måste lyda Gud mer än människor.’” (Apostlagärningarna 5:29.) Alltså bör frågan lyda: ”Gud förändrade inte Sabbaten. Om varken Jesus eller lärjungarna ville, att vilodagen skulle förändras, vem utförde då förfalskningen?”

I Uppenbarelseboken, kapitel 13, läser vi om ”vilddjuret”, som stiger upp ur havet. Detta djur är också känt som Anti-Krist. Hela världen lyder ”vilddjurets” bedrägeri. I Uppenbarelseboken 13 förkommer det fängslande bilder. ”Och jag såg ett vilddjur stiga upp ur havet. Det hade tio horn och sju huvuden och på sina horn tio kronor och på sina huvuden hädiska namn.” (Uppenbarelseboken 13:1.)

Ett ”djur” i Bibeln är en kung eller ett kungarrike (Danielsboken 7:17, 23). Det kan vara en politisk eller religiös makt eller ett rike. Detta ”vilddjur” steg upp ur havet. Havet står för folk eller nationer (Uppenbarelseboken 17:15).

Denna makt hädar Gud. I Bibeln förekommer hädelse, när en jordisk makt eller en människa ikläder sig Guds förmåner och rättigheter. (Se Johannesevangeliet 10:33.)

I hädelse ingår hävdandet, att en jordisk myndighet har förändrat den lag, som Gud skrev med Sitt eget finger. Så här hänger det ihop. Om en jordisk makt har myndighet, att ändra på Guds lag, måste den vara mäktigare, än lagstiftaren. Om Guds lag utgör Hans styres eviga fundament, utgör ett försök till lagändring ett angrepp på lagstiftaren. Ett försök till ändring av Guds lag upphöjer förändraren ovanför Gud, vilket är detsamma som hädelse. Och sedan har vi detta bildspråk i Uppenbarelseboken 13:2: ”Vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och ett gap som ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och stor myndighet.”

För att förstå, vad som väntar i framtiden, behöver vi förstå symbolerna lejonet, björnen, leoparden och draken. Det är också nödvändigt att inse, att striden i universum mellan gott och gott är ett slag om tillbedjan. Kampen kretsar kring Guds lag. Sabbaten är navet i denna strid om tillbedjan.

Förening av kyrka och stat

För att förstå Uppenbarelseboken, är det nödvändigt att förstå Danielsboken. Daniels profetior är sammanlänkade med Uppenbarelsens profetior. Låt oss slå upp Danielsboken, det sjunde kapitlet. Där får vi samma bild, som i Uppenbarelseboken 13: Lejonet, björnen, leoparden och draken. Här i Daniel 7 har vi en beskrivning av en makt, som skulle

uppstå under de tidiga århundradena efter Kristus. Den skulle förena kyrka och stat. Denna religiösa makt skulle råna Gud på Hans myndighet. Den skulle hävda sig ha makt till, att förändra Guds lag. Låt oss ta reda på, *vem* denna makt är, *var* denna makt framträdde och *vad* denna makt gjorde.

Låt oss skaffa oss överblick över Bibelns förutsägelser om, att denna makt skulle försöka sig på, att ändra Guds lag.

Låt oss slå upp historiens blad och läsa maktens egna påståenden, däribland att den äger auktoritet till, att förändra Guds vilodag.

Under läsandet kommer Du att förstå, kanske för första gången i livet, de avgörande frågeställningarna i striden om tillbedjan och varför Sabbaten är så viktig för Gud. Du kommer också att förstå, varför Söndagen kom in i den kristna församlingen.

Det är en i sanning förbluffande upplevelse, att jämföra Bibelns förutskickelser med historieböckernas facit.

En kväll, efter insomnandet, fick profeten Daniel en dröm.

Bibeln beskriver hans dröm i Danielsboken 7:2-3. ”Daniel sade: Jag hade en syn om natten och såg hur himlens fyra vindar stormade fram mot det stora havet. Och fyra stora djur steg upp ur havet, det ena inte likt det andra.”

Fyra riken

Fyra djur steg upp ur havet. De var olika varandra. Vad står ett ”djur” för i bibliska profetior?

”De fyra djuren betyder att fyra kungar skall uppstå på jorden.” (Danielsboken 7:17.)

”Det fjärde djuret betyder att ett fjärde rike skall uppstå på jorden”. (Danielsboken 7:23.) Djuren framställer fyra riken. De fyra världsbehärskande rikena, som tog sin början på Daniels tid, tar med oss på en resa i en tidsmaskin.

I Daniels sjunde kapitel skildras eller beskrivs de stora, världsbehärskande imperierna som vilda djur. I Danielsboken kapitel 2 skildras samma världsvälden som metaller av olika värde och styrka.

Babylon

I Danielsboken kapitel 2 drömde kung Nebukadnessar av Babylon om en stor bildstod.

Bildstoden hade ett huvud av guld, bröstkorg och armar av silver, höfter av koppar, ben av järn, och fötter av järn och lera.

Vi slipper, att gissa oss fram till innebörden av den jättelika statyn, som bestod av fyra metaller. Då han talade om huvudet av guld, tillkännagav Daniel: ”Du (Nebukadnessar) är det gyllene huvudet. Men efter dig skall det uppstå ett annat rike, obetydligare än ditt, och därefter ett tredje rike av koppar, och det skall regera över hela jorden. Det fjärde riket skall vara starkt som järn, . . .” (Danielsboken 2:38-40)

Babylon, det första av de fyra rikena, omtalades direkt av Daniel. Han nämnde också det rike, som besegrade Babylon, nämligen Medien-Persien (Danielsboken 5:28-30), och det folk, som övervann

Medien-Persien, alltså Grekland (Danielsboken 8:20-21).

De fyra metallerna i bildstoden stod för fyra världsbehärskande makter – Babylon, Medien-Persien, Grekland och Romarriket.

Bildstoden hade fötter av järn blandat med lera, som betydde det delade Europa, och träffades av en sten lösriven utan människohänder. Stenen krossade statyn. Stenen är en bild på Jesus, Tidsåldrarnas Klippa, som en dag kommer att utplåna denna världs riken och upprätta Sitt eviga, outplånliga rike.

Låt oss noga ge akt på, hur djurbilderna i Danielsboken stod för dessa gamla folkslag.

Och låt oss komma fram till Kristi dagar och den tidiga kristenheten och se, hur det dök upp en makt, som försökte att förändra Guds vilodag.

Låt oss se, hur Bibeln förutsäger framtida händelser och historiens bekräftelse av det inträffade. Då de profetiska djuren skred ut över tidens landskap, ser vi historiens utveckling. ”Det första liknade ett lejon, men det hade vingar som en örn. Medan jag ännu betraktade det, rycktes vingarna av djuret och det restes upp från jorden så att det stod på två fötter som en människa, och det fick ett mänskligt hjärta.” (Danielsboken 7:4.)

Det första djuret var som ett lejon med örnvingar. Var ligger Babylon? Babylon ligger i nutidens Irak, omkring 100 km söder om Bagdad. Då arkeologerna grävde i Irak, fann de ett lejon med örnvingar utmejslat i Babylons murar.

Lejonet med örnvingar var en välkänd sinnebild i Babylon. På Daniels tid var Babylon en mäktig, världsdominerande makt. Sedan skulle en annan nation framträda. Babylon skulle inte behärska världen för alltid. ”Sedan fick jag se ännu ett djur, det andra i ordningen. Det liknade en björn, och det reste sig på sin ena sida, och i gapet hade det tre revben mellan tänderna. Det fick befallningen: Stå upp och sluka mycket kött.” (Danielsboken 7:5.)

Medien och Persien

Lägg nu märke till, att det andra riket är som en björn, vilken reser sig upp på ena sidan. Medien-Persien övervann Babylon. Medien-Persiens björn reste sig alltså på sin ena sida, vilket först avbildar persernas seger över Babylon och sedan deras dominans över mederna. Vad har björnen i sin mun? Tre revben. Då Medien-Persien lade världen under sig, besegrade det först Babylon, varpå det vände sig mot norr och besegrade Lydien, och så mot söder och besegrade Egypten. Dessa tre folk, Babylon, Lydien och Egypten, representeras av de tre revbenen. Den bibliska profetian träffar mitt i prick. Den är verkligen fantastisk. Ett tredje rike skulle dock träda fram: ”Därefter fick jag se ett annat djur som liknade en leopard, men på sidorna hade det fyra fågelvingar. Djuret hade fyra huvuden, och det fick stor makt.” (Danielsboken 7:6.)

Grekland

Grekerna besegrade mederna och perserna.

Vad vet vi om Grekland? Vem ledde grekerna? Alexander den Store. Hur gammal var han, då han lade världen för sina fötter? Han var litet drygt 30 år, eller hur?

Grekland betvingade världen raskt. Om man vill beskriva en snabb seger, vilket djur väljer man då, som verkligen springer fort? En leopard. Men om man tänker beskriva en utomordentligt snabb seger, vad gör man då med leoparden? Man sätter vingar på den.

Gud satte vingar på Sin leopard, för att beskriva Alexander den Stores raska seger.

Varför fyra huvuden? Notera än en gång, hur precis den bibliska profetian är. Alexander den Store dog i unga år, blott 33 år gammal.

Leopardens fyra huvuden avbildar Alexanders fyra generaler, som delade upp riket mellan sig. Deras namn var Cassander, Lysimachus, Ptolemaios och Seleucus.

Alexander den Stores fyra generaler härskade exakt enligt Bibelns förutsägelse.

Romarriket

Bibeln beskriver ett fjärde rike. ”Sedan fick jag i min syn om natten se ett fjärde djur, mycket förskräckligt, fruktansvärt och starkt. Det hade stora tänder av järn, det uppslukade och krossade, och det som blev kvar trampade det under fötterna. Det var olikt alla de tidigare djuren och hade tio horn.” (Danielsboken 7:7.)

Det framstår kristallklart, att det fjärde djuret är en bild på Romarriket. Denna period tar oss till Kristi tid. Det var ett romerskt påbud, som förde Josef till Jesu födelsestad Betlehem.

Det var Pontius Pilatus, en romare, som höll rätttegången mot Jesus. Det var en romersk soldat, som naglade Jesus vid kors. Rom behärskade världen på Jesu tid. Kristendomen växte fram i det romerska imperiet. Bibeln beskriver tydligt Romarrikets fall i form av den symboliska bildstodens fötter och hornen på det fjärde djuret.

Ett delat Europa

Djuret i Daniel 2 med fötter och tår av järn och lera representerar det delade Europa.

Det fjärde djuret hade tio horn. Rom splittrades i tio huvudsakliga riken. De barbariska stammarna härjade i imperiet, plundrade och stal, ödelade distrikt på landsbygden och besatte städer. Det romerska riket delades. Dessa indelningar uppenbaras i djurets tio horn. Sedan visar Gud, hur avfallet skulle komma in i kyrkan under nordliga, barbariska stammars härnadståg.

”Det lilla hornet”?

Denna profetia i Danielsboken kapitel 7 uppenbarar klart konflikten över tillbedjan, och hur vilodagen förfälskades. Då Daniel i en syn skådade dessa tio horn, såg han något annat anmärkningsvärt träda fram. ”Men medan jag såg på hornen fick jag se hur ett annat horn sköt upp mellan dem, ett litet horn som stötte bort tre av de förra hornen. Det hornet hade ögon som liknade människoögon och en mun som talade skrytsamt.” (Danielsboken 7:8.)

Bibeln säger, att det lilla hornet framträdde och skilde sig åt från de övriga hornen. Vem är det lilla horn, som trädde fram ibland de tio hornen? Låt oss utforska Bibelns ord om detta gåtfulla horn.

*För det första framträdde det lilla hornet ibland de tio första hornen (Danielsboken 7:8). Om de tio hornen är Romarrikets splittrade områden, framträdde det lilla hornet i Väst-Europa. Det lilla hornet kom inte upp i Asien, Afrika eller Nord- eller Syd-Amerika. Det hade sina rötter i den europeiska jorden.

*Därnäst säger Bibeln, att det lilla hornet skulle skjuta upp efter de tio hornen (Danielsboken 7:8).

Det sköt inte upp i Babylons, Medien-Persiens, Greklands eller Roms dagar. Det kom upp, sedan det romerska väldet hade fallit. Det kom upp, sedan Rom hade delats. Det var en kraft, som framstod ur Romarriket under de första århundradena efter Kristus.

Som vi skall se, skulle denna kraft mena sig kunna ändra rent av Guds lag.

*Bibeln säger också, för det tredje, att det lilla hornet hade ögon som en människas ögon. Vad betyder detta?

Vet Du, vad profeter kallas för i Bibeln? I Bibeln kallas profeter för ”siare”, eftersom profeter ser med Guds ögon.

En människas ögon står inte för Guds visdom, utan för mänsklig vishet. Det var således ett mänskligt, religiöst system grundat på människors lära, som kom upp ur Romarriket.

Märk, att i Danielsboken 7:24 säger Bibeln, att det skilde sig från de andra hornen. Detta är det kännetecken vi ges, för att identifiera det lilla hornet. ”... efter dem skall en annan uppstå som skall vara olik de förra”. (Danielsboken 7:24.)

Alla föregående makter, Babylon, Medien-Persien, Grekland och Rom, var politiska makter. Det lilla hornet var annorlunda. Det var inte först och främst en politisk makt; det var en *religiös makt – en religiös-politisk makt*.

Vad skulle denna makt företa sig? Den skulle försöka, att ändra på självaste Guds lag.

En förfälskad vilodag

Notera Bibelns uttalande i Danielsboken 7:25: ”Denne skall tala mot den Högste och ansätta den Högstes heliga. Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar”.

Kan Du tänka Dig ett fräckare sätt, att tala mot den Högste på, än att försöka att förändra Guds lag, i synnerhet vilodagen? Denna makt skulle försöka, att ändra på just Guds lag. Här menas uppenbarligen Guds morallag. Det talas inte om något obetydligt, såsom skattelagar eller politiska lagar. De på varandra följande nationerna ändrar nästan alltid på människors lagar. Det är inget överraskande i detta, så gjorde också de andra hornen. Men makten det lilla hornet skulle tala stora ord mot den Högste, genom att iföra sig Guds förmånsrätt och försöka, att förändra Herrens lag.

Lägg märke till, att Bibeln inte säger, att det lilla hornet *förmådde*, att förändra Guds lag; det skulle blott *sätta sig i sinnet*, att förändra den. Det skulle få det att se ut, som om det hade förändrat den.

Ingen jordisk makt, oavsett hur mäktig den hävdar sig vara, kan någonsin förändra Guds lag. Denna makt ville dock ge sken av, att ha rätt till, att ändra på Guds lag.

Denna makt försökte, att förändra Guds lag. Hur kunde något sådant alls ske? Danielsboken 8:12 berättar för oss, att det lilla hornet hade makt till, att slå ”ner sanningen till jorden och hade framgång i vad det företog sig.”

Daniels profetia förutsäger, att en mäktig, religiös kraft skulle häva sig upp ur det gamla romerska väldet. Denna makt skulle till en början vara liten, men skulle med tiden bli enormt kraftfull.

Den skulle hävda sig ha rätt till, att ändra på till och med Guds lag. Hur skedde övergången från Sabbat till Söndag egentligen? Vad inträffade, historiskt sett?

Låt oss blicka tillbaka i korthet på, vad vi har studerat i Danielsboken 7. De fyra djuren stod för de fyra världsbehärskande väldena Babylon, Medien-Persien, Grekland och Romarriket. Det lilla hornet framstod ur det romerska imperiet med en man som ledare under den kristna kyrkans första århundraden. För att bana vägen för hedendomens folkskaror in i kyrkan, och göra kristendomen mera lättsmält i riket, skulle denna romerska makt försöka, att förändra Guds lag. Förfälskningen av vilodagen skedde gradvis under en tidsperiod. Det utmynnade i olika samhällsliga och religiösa faktorer.

Doktor John Eadie hjälper oss, att skönja rötterna till förändringen i sin *Bible Encyclopaedia*. Han skriver: ”Sabbat . . . Ett hebréiskt ord med betydelsen vila . . . Söndag var ett namn hedningarna gav den första veckodagen, eftersom det var på den dagen, som de tillbad solen.” (Sidan 561.) Söndagshelgd var allmänt förekommande i Egypten, Babylon, Persien och Romarriket.

Under det fjärde århundradet blev också den romerske kejsaren Konstantin påverkad av soltillbedjan. Konstantin ville förena riket.

Hur skulle kejsaren åstadkomma det? Konstantin sände ut ett påbud om en allmän vilodag, möjliggörande vederkvickelse i hela riket. Hans entydiga avsikt var, att främja enhet ibland hedningar och kristna i hela riket.

”Solens ärevördiga dag”

Här följer kejsarens påbud från 321 e.Kr. Det påbjuder: ”På solens ärevördiga dag skall myndigheter och allt folk som bor i städerna vila och all handel och hantverk upphöra.”

I ett försök, att ena riket, stiftade Konstantin den första Söndagslagen. Han blev så underdånig mot solens gud, att han lät rista sin egen bild på sina mynts ena sida och solguden på den andra!

I Konstantins dagar förenades kyrka och stat, för att om möjligt kristna hedningarna och ena riket. De romerska myndigheterna och den romerska kyrkan förenades. Här följer ett förbluffande uttalande, offentliggjort i Mars 1994 i tidningen *Catholic World*. ”Solen var den främste guden inom hedendomen . . . det är

sannerligen något kungligt över solen, som gör den till ett lämpligt tecken för Jesus, Rättfärdighetens Sol. Alltså tycks kyrkan i dessa länder ha sagt: ”Bevara det gamla hedniska namnet. Det skall förbli invigt och helgat.” Och så helgades den hedniska Söndagen, tidigare helgad åt Balder, åt Jesus som den kristna Söndagen.” (Sidan 809.)

Ser Du, vad som skedde? Ser Du, hur Söndagen kom in i kyrkan?

Konstantin önskade, att ena riket, och de romerska kyrkoledarna att omvända hedningarna.

Söndagen blev det hjälpmedel, som möjliggjorde båda målsättningarna; alltså övergavs den bibliska vilodagen genom den romerska kyrkans och statens försorg. Annat stod också på spel. Den romerska kyrkan ville distansera sig från judendomen. Det förekom judefientliga strömningar inom det romerska väldet. Gud förändrade inte Sabbaten. Jesus förändrade den inte. Lärjungarna förändrade den heller ej.

Det romerska kyrkorådet i Laodicea satte det första förbudet mot helgandet av den bibliska vilodagen på pränt.

Biskoparna träffades i Laodicea och tillkännagav, att: ”Kristna inte skall göra sig till judar [vilket innebär, att de inte skall iakttä Sabbaten], och avstå från arbete på Söndagen.” (Laodiceas rådsförsamling, 325 e.Kr.)

Här säger kyrkorådet: Vi förbjuder kristna, att vila på vilodagen. På den dagen skall de arbeta. ”Men Herrens dag skall de ära på särskilt sätt, och som kristna skall de, om möjligt, inte arbeta på den dagen. Om de tas på bar gärning som judar [helgar vilodagen], skall de stängas ute från Kristus.

Detta uttalande är ytterst betydelsefullt av en annan orsak.

Kristna ledare ansåg, att Sabbaten var ”judisk” och ville skilja sig åt från judarna på grund av judefientliga känslor i hela det romerska imperiet.

Här har vi ett kyrkoråd, som gick ihop med de romerska myndigheterna under Konstantin och försökte, att skifta Sabbatens helighet till Söndagen.

Ändringen av vilodagen inträffade gradvis, då kristna distanserade sig från judarna, samtidigt som kyrkans och statens ledare räckte varandra handen, för att ena riket. Bibeln gör den saken tydlig. Danielsboken 7:25: ”Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar”. Danielsboken 7.25 säger, att en jordisk makt, framvuxen ur Rom, skulle försöka, att ändra på Guds lag. Gud säger: Pass på! Det föreligger otaliga uttalanden från romerska källor, som erkänner kyrkans förvanskning av vilodagen. *The Convert's Catechism of Catholic*

Doctrine frågar:

Fr.: Hur lyder det tredje budet?

Sv.: Det tredje budet lyder: Tänk på sabbatsdagen så att du håller den helig.

Fr.: Vilken dag är Sabbatsdagen?

Sv.: Lördagen är Sabbatsdagen.

Fr.: Varför firar vi Söndagen i stället för Lördagen?

Sv.: Vi firar Söndagen i stället för Lördagen, därför att Katolska Kyrkan överförde Sabbatens helighet från Lördagen till Söndagen. (Peter Geiermann, *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine*, sidan 50.)

Man kan undra över, att dessa uttalanden från den katolska Katekesen hänvisar till vilodagsbudet som det tredje och inte som det fjärde. Det beror helt enkelt på, att den romerska kyrkan strök det andra budet angående utskurna avbilder, och tudelade det tionde, ”Du skall inte ha begär”: ”Du skall inte ha begär till din nästas hustru” och ”Du skall inte ha begär till din nästas ägodelar”, så att antalet bud kvarstår.

Guds lag blev ”ändrad” av den romerska kyrkan på 300- och 400-talen. Detta är ingen hemlighet. Kyrkan medger det öppet. I tidningen *Catholic Mirror* för den 23. September, 1893 står det: ”Katolska Kyrkan ändrade dagen från Lördag till Söndag tusen år, innan det fanns någon protestant.”

Catholic Encyclopaedia, Band 4, sidan 153, tillägger: ”Efter att ha ändrat vilodagen från den judiska Sabbaten, den sjunde veckodagen, till den första, hänvisade kyrkan till det tredje budet om Söndagen som den dag, vilken skulle helighållas som Herrens dag.”

Här erkänner kyrkan öppet ändringen av vilodagen. Sabbaten har naturligtvis aldrig varit en uteslutande judisk förordning. Den har alltid varit ”Herrens Sabbat”.

St Catherine's Catholic Church i Algonquin, Michigan, kom med ett anmärkningsvärt uttalande i sitt nyhetsbrev för den 21. Maj, 1995: ”Måhända är detta det mest dristiga, det mest omvälvande, som någonsin skedde inom kyrkan under det första århundradet. Helgdagen, Sabbaten, ändrades från Lördag till Söndag. . . . Inte genom något påbud i Bibeln, utan på grund av kyrkans förnimmelse av sin egen makt.”

Karl Keating, en av de främsta, katolska lärda lekmännen i Förenta Staterna i dag, skrev en bok som utmaning till protestanterna. Han förklarade Sabbatens förändring så här: ”Fundamentalister möts till gudstjänst på Söndagen, ändå finns det inga belägg i Bibeln för, att denna heliga sammankomst skall ske på Söndagen. Den judiska Sabbaten, eller vilodagen, var naturligtvis Lördagen. Det var Katolska Kyrkan, som beslutade, att Söndagen skall vara tillbedjansdag för kristna, för att ära uppståndelsen.” (*Catholicism and Fundamentalism*, sidan 38.)

Denne katolske författare resonerar med protestanterna. Han säger, att om Ni vill följa Bibeln, bör Ni helighålla den bibliska Sabbaten. Så argumenterar han för, att Bibeln allena inte räcker till för vägledning, förutan kyrkans myndighet och uttolkning. Pastorn hos St Catherine's i Michigan drog samma slutsats och fällde sedan denna anmärkningsvärda kommentar: ”Folk, som tror att Bibeln skall vara den enda auktoriteten, bör logiskt sett bli sjundedags-adventister, och helighålla Sabbaten.” (*St. Catherine's Catholic Church Sentinel*, den 21. Maj, 1995.) Den centrala frågan om, att ändra på vilodagen, lyder: *Har kyrkan myndighet, att förändra Guds lag?*

Om man godtar Söndagen, godtar man en dag grundad på kyrkans myndighet. Katolska Kyrkan argumenterar så här: Skall Söndagen godtas, måste kyrkans myndighet godtas. Om man godtar Katolska Kyrkans ändring av vilodag, bör man, ärligt talat, bli katolik.

Här är ett citat från kardinal James Gibbons, den främste katolske lärde mannen i Amerika på 1800-talet. Kardinalen förklarade, då han skrev under andra hälften av det århundradet: ”Man kan läsa Bibeln från Första Moseboken till Uppenbarelsen, utan att finna en enda rad, som bemyndigar Söndagens helgd. Skrifterna yrkar på Lördagens religiösa iakttagande.” (*Faith of Our Fathers*, sidan 56.)

Frågan gäller betydligt mer, än dagar. Frågan gäller: Vilken är vår ledare? Är det Bibeln, eller är det traditionen? Frågan är: Har någon mänsklig kyrka eller mänsklig, religiös ledare, oavsett avsikt eller bevekelsegrund, bemyndigande till, att förändra Guds lag, som Han skrev med Sitt finger på stentavlorna?

Har Gud gett någon kyrka, eller någon person, bemyndigande till, att förändra Guds lag? Har han gjort det?

Nej, alls icke! Och därför gäller frågan myndighet; bara en kan bestämma! Gud säger: ”Jag skall inte bryta mitt förbund, vad mina läppar har talat skall jag inte ändra.” (Psaltaren 89:35.) I *Toronto Daily Star* för den 26. Oktober, 1949 skakade en protestantisk anglikansk biskop om hela den protestantiska världen.

Toronto Daily Star hade detta att berätta: ”Kyrkoherde Philip Carrington, anglikansk ärkebiskop i Quebec, fick lokala präster att springa och gömma sig, genom att frankt säga, att det inte finns något stöd för Söndagens helighållande. Carrington sade bestämt vid ett kyrkomöte i denna stad med stränga protestanter,

att det var traditionen, inte Bibeln, som gjort Söndagen till gudstjänst dag.”

Ser Du, vad frågan gäller? Den är inte ett spørsmål om dagar. Den är en fråga om auktoritet. Skall Jesu ord eller kyrkoledarnas åsikt vara gällande? Vad är grundvalen för Din tro? Är det Bibeln eller

traditionen? På 1500-talet, under Reformationen, argumenterade Martin Luther inför Europas präster och prelater, att Bibeln och uteslutande Bibeln var den kristnes tros- och levnadsregel. Han tillkännagav: ”Mitt samvete är bundet vid Guds Ord.” Doktor Johann Maier von Eck var en framträdande katolsk lärd man, som fått i uppdrag av kyrkan, att diskutera med Luther. Ett av de argument doktor Eck använde mot Martin Luther, handlade om Sabbaten. Han antydde, att kyrkans auktoritet inte nödvändigtvis skulle bindas till Bibelns auktoritet, eftersom kyrkan hade ändrat ”Sabbaten till Söndag, fast inte på Kristi befallning, utan genom sin egen myndighet.” (Holzman, *Kanon und Tradition*, sidan 263.) Sabbatsfrågan gäller således auktoritet. Doktor Ecks argument mot Luthers berömda förklaring ”Bibeln och Bibeln allena”, *Sola Scriptura*, var enkelt. Traditionen förtränger Bibeln, och Luthers godtagande av Söndagen var tillräckligt bevis för Eck, att Luther inte helt godtog Bibeln, utan erkände den Romersk-katolska Kyrkans auktoritet härigenom.

Älskar man verkligen Kristus, är Han ens slutliga auktoritet. Hans Ord är ens vägledning. Somliga ting hör ihop med ens personliga åsikter; men en ändring av Guds lag gör det inte. Att ge upp Sabbaten, vilken inrättades av Gud som ett tecken på Hans myndighet som Skapare, är en stor sak, min vän. En ändring i Guds lag innebär väldigt mycket.

* Jag föredrar, att följa det, som Gud gav Adam och Eva i Edens Lustgård. Gör inte Du det?

* Jag föredrar, att följa det, som Gud gav Mose i de Tio Buden.

* Jag föredrar, att följa Jesu Kristi eget exempel.

Gud säger, att Sabbaten är Hans stora tecken. Den utgör ett tecken på vår trofasthet mot Kristus. Den är ett tecken på, att vi tror att Han har skapat vår värld.

Den är ett tecken på, att vi vill lyda hela Hans Ord. Angående de sista dagarna av världens historia, säger Gud: ”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” (Uppenbarelseboken 14:12.)

Under de yttersta dagarna vill Gud ha en grupp människor, som älskar Jesus. De älskar Honom så mycket, att de lyder Honom. Det hela är mer, än en fråga om dagar. I Edens Lustgård sade Satan till Eva: ”Vilken skillnad kan ett träd göra? Alla träd är likadana.” Och Eva miste Edens Lustgård, eftersom hon satte tilltro till den lögnen.

Och i dag är det många kristna, som anammar en lögn. Folk säger: ”Vilken skillnad kan en dag göra? Alla dagar är likadana.” I Guds ögon är inte alla dagar likadana. En dag blev välsignad av Gud, den

sjunde. En dag blev heliggjord av Gud, reserverad för okränkbart bruk – den sjunde dagen. Och Gud vilade bara på denna enda dag – Sabbaten.

Det vi har att göra med här, är frågor om myndighet. Frågor om lydnad. Vårt val är:

* Bibeln eller traditionen

* Jesus eller religiösa ledare

* Guds lag eller människors lärosatser

* Guds instruktion eller människors undervisning

* Guds väg eller människors stig

Och Gud säger till Dig och mig just nu: ”Men om ni inte vill tjäna HERREN, så välj i dag vem ni vill tjäna, ... Men jag och mitt hus, vi vill tjäna HERREN.” (Josua 24:15.)

Tänker Du säga: ”Ja, jag väljer Jesus. Jag väljer Hans väg. Jag väljer gärna, att lyda Hans lag”?

Det händer, att den här frågan ställs: ”Tror Du, att alla som håller Söndagen, går förlorade?”

Låt mig förtydliga en sak. Var och en, som håller Söndagen, är *icke* förtappad. Det är många Söndagshållande kristna, som älskar Jesus Kristus. De lever upp till allt det ljus de har. När de lär sig mera, kan de och är de villiga till, att följa det växande ljuset.

Över hela världen finns det tiotusentals, som uppfattar Guds kall och träder fram för Hans sannings skull.

Tänker Du reagera på dessa ord: ”Ja, Herre, Du har uppenbarat Din sanning och jag vill, liksom Josua, välja att följa Dig. Jag önskar, att följa Jesus i dag.”

Jesus uppmanar Dig till, att lämna den stora mängden.

Varför inte böja på huvudet och lova, att följa Honom just nu?

Kapitel 5. Ett Förskott på Evigheten

Antalet sårade och dödade var stort på båda sidor. Skjutandet var intensivt. Omfattande bombardemang från tungt artilleri varade hela dagen. Jordan ruskades hela tiden våldsamt på grund av de oavlåtliga anfallen från fiendens flyg. De Allierades styrkor svarade med egen spärreld. Fientliga härar stod öga mot öga tvärs över skyttegravarna.

Joe, en 18-årig menig soldat, lutade sig utmattad mot den nygjorda skyttegravens östra vägg. Solen höll på att gå ned. En till dag var över och han levde fortfarande. Det var Julafton.

Tankar på hemmet väcktes i hans sinne. . . .

Mor, far . . . hans syster Alice . . . nybakad äppelpaj . . . kulört inslagna klappar . . . Julgranen . . . leenden . . . omfamningar . . . vedträn, som brann i öppna spisen . . . frid. Men i denna nattmara, som kallades för krig, stirrade döden honom i vitögat. ”Frid på jorden och till människorna Guds välbehag” var endast fantasier för honom.

Nu hade lugnet lägrat sig över stridsfältet. Luften var klar och ren. Stjärnorna blinkade i månskenet. Så hörde han det. Kunde det verkligen vara sång? Bedrog hörseln honom på denna Julafton? Var detta ett slags listig fälla?

Ljuden från kända Julsånger spred glädje i nattluften. Fastän orden var på tyska, gick melodin inte att ta miste på. ”Stilla natt, heliga natt.” Tyska soldater sjöng Julsånger helt öppet några hundra meter bort. Långsamt och försiktigt lösgjorde Joe sig från skyttevärmets. Han kände sig rörd i hjärtat. Han var starkt påverkad. Plötsligt kunde han inte hålla sig längre. Spontant började även han att sjunga.

”Stilla natt, heliga natt! Allt är frid. Stjärnan blid”. Hans medbritter stämde in i sången. Snart genljöd de röster, som nyss slungat ur sig krigiska förbannelser, i en lovsångskör. Två motsatta sidor närmade sig varandra. De kramades. De log. De sjöng. För en natt blev de bröder. De ingick i en gemensam mänsklighet. Striden upphörde. Bombningarna slutade. Granatkrevaderna tystnade och denna stilla Julafton blev fiender vänner för ett kort ögonblick. På sätt och vis erkände de en djupsinnig sanning, som står skriven i Apostlagärningarna 17:24-26:

”Gud är den som har skapat världen och allt som är i den. Han som är Herre över himmel och jord bor inte i tempel som är gjorda av människohand. . . . Och han har av en enda människa skapat alla människor och folk, för att de skall bo över hela jorden. Han har fastställt bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skall bo”.

Mänsklig värdighet bygger på allas gudomliga skapelse.

Faktumet, att vi på ett enastående vis är skapade av Gud, sätter värde på alla människor. Gud är vår Fader. Vi har ett gemensamt arv. Vi är

Kungens söner och döttrar. Vi tillhör samma familj. Vi är bröder och systrar, som är formade, danade och gestaltade av samme Gud.

Skapelsen ger en sann förnimmelse av det egna värdet. Universums Skapare har gjort oss. Vi är, var och en, speciella i Hans ögon. Då gener och kromosomer hopades, för att forma en enastående struktur, som blev Du, kastade Gud bort ritningen. Det finns ingen annan som Du i världsalltet. Du är unik – en skapelse ensam i sitt slag.

Utvecklingsläran tar bort mänskovärdet. Om jag är en förstora proteinmolekyl, om jag är utfallet av tillfälligheternas spel, om jag bara är en avancerad djurform, har livet ringa värde. Jag är blott en av sex {sju, snart åtta} miljarder människor, som tampas med varandra om en vistelseort på en planet benämnd Jorden. Skapelsen ger livet en moralisk mening. Jag skapades av Gud och ansvarar inför Honom för mina handlingar. Han, som har gjort mig, utkräver mitt ansvar. Han har infört ”en absolut värdegrund i en värld av moralisk relativism”.

Evolutionen ger ingen moralisk etik att leva efter. Då människan betraktas som ett avancerat djur, utgör människosinnet det högsta. Moralen kommer inifrån. Det finns ingen oinskränkt och evig måttstock, som styr uppförandet.

Skapelsen skänker hopp. Gud, som skapade mig, älskar mig också. Han ger mig det jag behöver. Han leder mig genom livet. Evolutionen ser inåt, för att få krafter till livets besvärligheter. Skapelsen ser utåt. Den blickar hän mot en älskande, kraftfull och allvetande Gud. Skapelsen talar om ett evigt öde. Gud, som älskar, skapade och sköter om mig, Han har förberett en plats i Himmelen åt mig. Döden är inte en lång natt utan morgon. Graven segar inte över livet likt ett mörkt, dystert hål i marken. Gud har planerat en härlig morgondag.

För evolutionisten är döden slutet. Det kommer ingen morgon. Skapelsen talar om hopp. Evolutionen genljuder av död. Skapelsen talar om en trygg framtid. Evolutionen genljuder av tillfälligheternas blinda spel. Skapelsen besvarar livets eviga frågor: Varifrån kommer jag? Varför är jag här? Varthän skall jag? Evolutionen ger en förvriden syn på livets ursprung, besvarar inte frågan om livets mening, och lämnar själen i sticket gällande personens slutdestination. Skapelsen förenar oss med Gud. Den åstadkommer självaktning hos oss. Den danar ett band till hela mänskligheten. Den pekar på ett gemensamt ursprung. Den förenar oss med en Gud, som hyser omsorg. Den länkar oss till Guds outtömliga kraft och uppmuntrar oss med hopp om liv efter döden.

Skapelsen och Sabbaten

Det är för att vår värld så förtvivlat väl behöver skapelsens lugnande budskap, som Gud gav oss Sabbaten.

I mitten av 1800-talet tog evolutionens hypoteser den intellektuella världen med storm. Därför sände Gud ett budskap med otroligt hopp. Det finns i Uppenbarelseboken 14:6-7.

”Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag. Han sade med hög röst: ’Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna.’”

Vad kallar vi Honom för, som gjorde himlen, Jorden och havet? Skaparen. Himmelens slutvädjan till människorna i Bibelns sista bok, Uppenbarelsen, manar oss till, att dyrka Skaparen.

Guds budskap i den sista tiden uppmanar alla människor till, att tillbe Honom, som gjorde himlen och Jorden. Orsaken till all tillbedjan är faktumet, att Gud har skapat oss. Om man godtar utvecklingstanken, kullkastar man grunden till tillbedjan.

Uppenbararen Johannes uttrycker det kortfattat med dessa ord:

”Du, vår Herre och Gud, är värdig att ta emot pris, ära och makt, ty du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat.” (Uppenbarelseboken 4:11.)

Han är värdig just precis för att Han har skapat. Om Gud inte har skapat oss, om vi bara har utvecklats och livet är en kosmisk

tillfällighet, där det blinda urvalet har ansvarat för vår tillkomst, finns det ingen som helst orsak till, att tillbe Gud.

I en tid med evolution, har Gud gett oss vilodagen som ett evigt tecken på Hans skaparmakt och auktoritet. Sabbaten påminner oss varje vecka om, att vi inte tillhör oss själva. Han är vårt upphov. Livet kan inte finnas till utom Honom.

”Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till.”

(Apostlagärningarna 17:28.)

Sabbaten kallar oss åter till våra rötter. Den utgör länken till vår ursprungliga familj. Sabbaten har hela tiden iakttagits sedan tidens början. Den är en obruten förbindelse tillbaka genom tiden till vår Skapare. Sabbaten säger oss, att vi inte bara är en produkt av ett eller annat plus tid och tillfälligheter. Den håller oss koncentrerade på den härliga sanningen, att vi är Guds barn. Den kallar oss till ett förtroligt och nära förhållande till Honom. Då Schia var 4 år gammal, föddes hennes lillebror. Lilla Schia började, att be föräldrarna om att låta henne vara ensam med nykomlingen. De oroade sig över, att hon, fyra år gammal, skulle ha blivit avundsjuk och komma att ruska om eller slå barnet, så de sade nej! Efter en tid, då Schia inte visade tecken på någon avundsjuka, ändrade de sig och beslutade sig för, att låta Schia få sitt enskilda möte med barnet. Glad gick Schia in i barnets rum och stängde dörren, men den gled upp en aning, tillräckligt mycket, för att hennes föräldrar skulle kunna kika in och lyssna. De såg den lilla Schia lugnt gå fram till sin lillebror, lägga huvudet tätt intill hans och säga: ”Barn lilla, säg mig, hurdan är Gud, jag håller på att glömma bort det.”

Sanningen är den, att vi alla har lätt för att bli glömska. Det är därför, som Gud säger: ”Kom ihåg {eller: ”Tänk på!”}”.

Sabbaten är en veckolig påminnelse om, vem Gud är. Den kallar oss till ett nytt förhållande till Honom.

Ett inte särskilt underfundigt bedrägeri

I ett försök, att kullkasta det enastående hos vår skapelse, har Djävulen infört ett inte så underfundigt bedrägeri. Detta bedrägeri, som vissa välmenande kristna har anammat, söker att bringa samklang mellan skapelse och evolution. De resonerar ungefär så här: Gud är den yttersta orsaken till skapelsen, men det tog Honom lång tid, att få denna värld att existera. Detta liknar försök till, att få så kallade ”vetenskapliga data” att stämma överens med berättelsen i Första Moseboken. Man hävdar, att skapelsedagarna var långa, ej klart avgränsade tidsperioder. Detta resonemang godtar tanken bakom utvecklingsläran och skapar långt flera frågor, än den finner svar på. Härigenom bortser man från psalmistens uttalande: ”Himlen är skapad genom HERRENS ord, alla dess härskaror genom hans muns ande. . . . Ty han sade och det blev till, han befalldes och det stod där.” (Psaltaren 33:6, 9.)

Därmed förbises detta klara uttalande i Hebréerbrevet 11:3:

”Genom tron förstår vi att världen har skapats genom ett ord från Gud, så att det vi ser inte har blivit till av något synligt.”

Bibeln lär ut, att Gud skapade världen på sex bokstavliga dagar, bestående av tjugofyra timmar, och vilade på den sjunde dagen.

Språkets innebörd i Första Moseboken 1 och 2 medger inget annat. Det hebréiska ordet för dag är *yom*. Igenom hela Bibeln betyder ett ordningstal före ordet *yom* som adjektiv, att tiden i fråga är tjugofyra timmar lång. Skall den falska tanken på en lång, ej klart tidsbegränsad skapelseperiod godtas, utmanas Bibelns exakta språkbruk. Det är att foga våra egna uppfattningar till Guds Ords grammatiska uppbyggnad. I fall författaren till Första Moseboken hade önskat, att berätta för världen om en flera millioner år lång utveckling av världen, skulle han utan tvivel ha använt sig av ett annat språkbruk.

Om Gud därutöver inte hade skapat världen på sex bokstavliga dygn, vad skulle det då vara för vits med Sabbaten, den sjunde dagens vila? Hur kunde Herren då ha kommenderat: ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. . . . Ty på sex dagar gjorde

HERREN himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på sjunde dagen vilade han. Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.” (Andra Moseboken 20:8-10.) Det vore meningslöst, att inrätta den sjunde dagens Sabbat, vilodagen, som evigt minnesmärke över den sex dygn långa skapelseveckan, i fall en sex dygn lång skapelsevecka inte hade inträffat. Skall långa skapelseperioder godtas, ifrågasätts behovet av den sjunde dagens vilodygn. Därmed ifrågasätts Bibelns auktoritet. Därmed ifrågasätts Skriftens pålitlighet och äkthet.

Satan sätter frågetecken för kärnan hos Guds myndighet, genom att angripa vilodagen. Sabbaten är inte blott ett gott råd. Den är en befallning, som ljuder från Guds tron. Om vi struntar i Sabbaten, och behandlar den som vilken dag som helst, smular vi sönder det livsviktiga hos vårt på tro vilande förhållande till Gud.

Sabbaten skänktes till oss av en kärleksfull Skapare, för att förena oss med Honom. Sabbatens kärnpunkt är detta faktum – erkännande, att Gud är värdig vår högsta helgelse, vår mest djupgående trohet och vår fullständiga trofasthet.

Sabbaten och frälsningen

Det är ett annat sätt, varpå Sabbaten ger våra trötta hjärtan mod. Den visar, att vi kan vila i Kristus för vår frälsning. Sabbaten är en sinnebild på Hans vila, inte på våra gärningar. Vilodagen är en meningsfull symbol på rättfärdiggörelse genom tro, inte lagträldom. Sabbaten utgör en basunstöt, som manar oss till, att lita på Honom, inte på oss själva.

Hebréerbrevets författare använder vilodagen som illustration på denna vila i Kristus. Han säger: ”Alltså finns det en sabbatsvila kvar för Guds folk. Den som har kommit in i hans vila får vila sig från sina gärningar, liksom Gud vilade från sina.” (Hebréerbrevet 4:9-10.)

Att komma in i den sanna vilan betyder, att vi inte längre försöker, att åstadkomma frälsning genom våra egna ansträngningar. Gud har frälst oss i Kristus. Då Jesus frivilligt utgöt Sitt liv på korset, led Han den död vi förtjänar. Han gav Sitt fullkomliga liv i stället för våra syndiga liv. Sabbaten är ingen symbol på lagträldom. Den är snarare en evig påminnelse om, att vi vilar i Honom för vår frälsning.

Snickaren från Nasaret byggde en särskild boning åt oss. Där kan vi finna en tillflykt. Där kan vi vara säkra. Hans arbete är färdigt. Det är fullbordat. Vi vet, att hos Kristus godtas vi av vår kärleksfulle, himmelske Fader. När vi vilar på Sabbaten, vilar vi i Hans nåd. Vi vilar i Hans rättfärdighet. Vi vilar i Hans frälsning.

Sabbatsvilan är en bild på trosfarenheten i Jesus. Den är en grafisk illustration på vår tillit till Honom. Vi arbetar hela veckan, men på den sjunde dagen vilar vi. Vi vänder oss från vårt arbete till fullständig vila i Kristus. I Jesus har vi en plats, där vi hör hemma. Vi behöver inte arbeta ångestladdat på vår egen frälsning. Våra liv behöver inte vara fyllda av skuld och fruktan samt bekymmer. Sabbaten uppenbarar en fridfull inställning. Frälsningen kommer endast genom Jesus. Vi förtjänar den inte. Vi kan inte göra oss förtjänta av den. Vi vilar och tar emot frälsningen genom tro.

Då Jesus gav upp andan och ropade ””Det är fullbordat””

{Johannesevangeliet 19:30}, slöt Han ögonen och dog. Frälsningsoffret hade därmed burits fram. Han vilade på Sabbaten, en bild på ett fullbordat och felfritt arbete.

Vid slutet på skapelseveckan vilade Gud. Hans arbete under denna världs skapande var fullbordat. Varje Sabbat, när vi vilar på den sista veckodagen, tillkännager vi också: ”Gud, jag vilar i Kristi fullbordade verk på korset. Jag kommer med tomma händer. Jag klänger mig fast endast vid Ditt kors.”

Även annat hör till bilden. Profeten Hesekiel förklarar: ”Jag gav dem också mina sabbater som ett tecken mellan mig och dem,

för att de skulle inse att jag är HERREN som helgar dem.” (Hesekiel 20:12.)

Här är en annan orsak till, att Gud gav oss Sabbaten. Vilodagen visar, att endast Herren helgar oss. Hur då? Jo, det beror på Guds handlande på den sjunde dagen. Denna var en vanlig del av tiden, liksom övriga dygn, men Gud reserverade Sabbaten för heligt bruk. Han helgade den, gjorde den okränkbar. Och genom Sabbaten säger Gud till oss var och en personligen: ”Det här vill Jag göra även för Dig. Jag vill reservera Dig som Mitt speciella barn. Jag vill få utgjuta Mig Själv i Dig. Jag önskar, att få göra Dig helig. Jag skulle vilja dela Min helighet med Dig.”

Sabbaten påminner oss om, hur vi utvecklar våra karaktärer, våra sinnelag – genom förhållandet med vår himmelske Fader och med Jesus Kristus. Sabbaten är ett ständigt och levande löfte om Guds förmåga, att hjälpa oss att växa genom alla med- och motgångar, tragedier och segrar i våra liv. Vi behöver denna särskilda tid tillsammans med den himmelske Fadern. Vi behöver Sabbatens kvalitetstid tillsammans med Gud, som helgar oss, med Gud, som bidrar till vår karaktärsmissiga tillväxt.

Sabbaten har fortsatt sitt veckolopp ända från skapelsen till i dag. Sabbaten infördes i Edens Lustgård, och Sabbaten kommer att firas, när denna jord omskapas efter Kristi tredje ankomst. Profeten Jesaja talar om den tid, när Gud skall göra ”nya himlar och en ny jord”. Han säger: ”nymånadsdag efter nymånadsdag och sabbatsdag efter sabbatsdag skall alla människor komma och tillbe inför mig, säger HERREN.” (Jesaja 66:23.) Sabbaten visar på ett vackert och varaktigt förhållande till Gud. Den sträcker sig från Edens Lustgård vid skapelsen till den gåva, som Gud kommer att göra av denna planet vid dess återställelse. Den sträcker sig från det förlorade paradiset till det återupprättade paradiset. Vi behöver den för alltid i våra liv. Vi behöver en tillflyktsort, som säkrar vårt eviga förhållande till den himmelske Fadern. Vi behöver ett palats i tiden, där denna förvisning riktigt kan slå rot. En plats, som garanterar vår himmelske Faders ständiga närvaro hos oss. Om Sabbaten kan vi känna tillfredsställande vila. Vi kan komma i beröring med våra rötter som Hans barn här. Vi kan växa till och mogna härigenom. Ja, vi behöver denna inrättning, som för alltid binder hela våra liv till ett evigt förhållande med Gud.

Reader's Digest {*Det Bästa*} skrev om den bortgångne Harvey Penick: ”För den nittioårige proffsgolfaren Harvey Penick kom framgången sent.” Hans första golfbok, *Harvey Penick's Little Red Bok*, har sålts i över en million exemplar. Hans förläggare, Simon and Schuster, tror att boken är en av de bäst säljande idrottsböckerna någonsin. Berättelsen om bokutgivningen är fängslande. Harvey Penick skrev den helt säkert inte för pengarnas skull.

På 1920-talet köpte Penick ett rött anteckningsblock med spiralrygg och började, att föra in sina personliga observationer om golf. Han visade aldrig boken för andra, än för sin son på nästan sjuttio år. 1991 lät han en lokal skribent titta i den och frågade mannen, om han ansåg den vara lämplig att ge ut. Skribenten blev begeistrad. Han kontaktade omgående förlagsjätten Simon and Schuster. Nästa afton gick förläggarna med på ett förskott på £50 000. Den jublande skribenten vidarebefordrade nyheten till Penicks hustru.

Då skribenten träffade Penick senare på kvällen, såg den gamle mannen bekymrad ut. Någonting störde honom allvarligt. Till sist förklarade han sig. Med alla sina medicinräkningar fanns det inget sätt för honom, att skänka Simon and Schuster ett rundhänt förskott, för att de skulle ge ut boken. Skribenten måste förklara för Penick, att det var han, som skulle få pengarna.

Ett förskott på £50 000 var hans, men det hade han inte uppfattat. Med Sabbaten har Gud gett oss ett ”förskott” på evigheten. Varje Sabbat berör Himmelen Jorden. Som den judiske författaren Abraham

Herschel så slående uttrycker det: ”Sabbaten är ett palats i tiden.” Sabbaten kallar oss från tidens ting till evighetens ting. Den manar oss till, att gå in i Guds himmelska vila. Den manar oss till, att erfara en försmak av Himmelen i dag. Den kallar oss till ett förhållande med vår Skapare, som fortsätter in i evigheten.

Sabbaten är egentligen ett steg mot evigheten. Det kommer mycket mera, men genom Sabbaten får vi en första utbetalning. Är det möjligt, att millioner människor förspiller en av livets största välsignelser med sin brådska?

Kan det vara så, att vi, i vår rasande strävan efter ting, mister det viktigaste – ett tydligt förhållande med Gud och med våra närmaste?

Förnimmer Du, att Gud kallar Dig till en djupare och förtroiligare erfarenhet med Honom, än Du någonsin har kunnat föreställa Dig? Hans vilodagsfrid söker, att dra Dig till sig. Glädjen av vilodagens helgande söker, att dra Dig till sig. Jesus Själv ger Dig en personlig inbjudan till, att dyrka Honom nästa Sabbat.

Kom. . . ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.” (Matteusevangeliet 11:28.)

Varför inte öppna hjärtat för Honom just nu? Varför inte bönfalla Honom om, att mätta själens innersta svält? Varför inte be Honom i detta ögonblick om, att ge Dig en föräning om evigheten denna Sabbat? Varför inte genast be Honom om, att öppna Dina ögon, för att se det sköna i ett förnyat vilodagsförhållande med Honom?

Kapitel 6. Bibliska Svar på Dina Frågor

John var en engagerad kristen. Han och hans hustru var orubbliga troende. De önskade, att göra Guds vilja. Då de gick på en serie möten, som jag höll om bibliska profetior, ställdes de inför sanningar, som de aldrig hade hört förut. Frågorna framstod som väldigt dunkla för dem. Den bibliska vilodagen vållade dem särskilt huvudbry. De överbevisades om Bibelns sanningar, men deras präst ställde dem några allvarliga spörsmål att tänka på. De greps av tvivel. De verkade förvirrade och sökte svar på sina frågor. Deras tvivel försvann och så uppdagade de den sanna glädjen och välsignelsen hos vilodagens iakttagande. Du har möjligtvis också en del frågor om den bibliska vilodagen. Kanhända några avsnitt i Bibeln är svåra för Dig att förstå. Bibeln ger klara svar på alla våra spörsmål. Faktiskt inbjuder vår Herre allmänt sett i Bibeln till, att ställa frågor, och Han ger trovärdiga svar i Sitt Ord.

Jesus yttrade: ”Helga dem i sanningen, ditt ord är sanning.” (Johannesevangeliet 17:17.) Petrus tillade: ”Herren Jesus skall ni hålla helig i era hjärtan. Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det ni hopp ni äger.” (Första Petrusbrevet 3:15.)

Aposteln Paulus råder Timoteus till, att ”rätt {dela} sanningens ord.” (Andra Timoteusbrevet 2:15.) Den gammaltestamentlige profeten Jesaja undrar: ”Vem kan han lära förstånd? . . . Ty det är bud på bud, . . . lite här, lite där!” (Jesaja 28:9-10.) Med andra ord, se till att uppfatta spännvidden i Bibelns lära om ett bestämt ämne. Bygg inte Din förståelse på en enda oklar text. Om Du verkligen vill förstå, vad Bibeln säger om ett särskilt ämne, studera då ämnet från Första Moseboken till Uppenbarelseboken. Låt den Helige Ande tala till Ditt sinne genom Skriftens undervisning.

Ställ Dig själv frågan: Åt vilket håll lutar beläggen angående ämnet? Vad lär de flesta av verserna i Skriften ut om detta? Låt aldrig något, som inte är helt klart för Dig, överskugga det, som är tydligt. I fall det är en text Du inte förstår, låt de kristallklara avsnitten i Bibeln uttyda den. Strunta inte i texter och avsnitt i

Bibeln, som är glasklara till förmån för något mindre tydligt, för att försvara en tros punkt Du tidigare har lärt Dig.

Här är fyra principer, att upptäcka sanningen med.

1. Närma Dig Bibeln med öppet sinne, villig att göra, vad Kristus än ber Dig om. (Johannesevangeliet 7:17.)

2. Be Gud om, att sända Sin Helige Ande in i Ditt sinne, för att belysa sanningen. (Matteusevangeliet 7:7; Johannesevangeliet 16:13.)

3. Jämför alla till saken hörande Skriftställen inom ett givet ämne. (Första Korintierbrevet 2:13.)

4. Handla enligt den sanning, som Gud uppenbarar för Dig, så kommer Han att visa Dig mera sanning. Vänta inte med, att handla enligt den sanning Du vet om, tills Du har lärt känna hela sanningen. (Johannesevangeliet 12:35.)

När vi nalkas eller närmar oss Hans Ord med uppriktiga hjärtan, kommer Han att uppenbara Sin sanning. Han kommer att lysa upp våra sinnen. Han kommer att ingjuta Sin Helige Ande i oss. Du må ha många frågor, men Gud sitter inne med svaren. När Du läser igenom några av de vanligaste frågorna härunder och de bibliska svar, som jag har funnit, be då Gud om, att Han skall ge Dig visdom och förståelse.

Du är inte ensam om, att söka sanningen. Tiotusentals andra har ställt samma frågor och har funnit hållbara svar i Guds Ord, och sedan läst vidare.

De vanligaste Frågorna om Guds Lag

Kom Jesus inte, för att avskaffa de Tio Buden och införa ett nytt kärleksbud? Vad säger Matteusevangeliet 22:37-40 om det: ”Älska Herren, Din Gud, av hela hjärtat och Din nästa som Dig själv”? Visst är kärlek till Gud och våra medmänniskor allt, som Jesus fordrar? Detta är det nya budet.

Det kommer att överraska Dig, när Du upptäcker, att Jesus sammanfattar lagen, som utfärdades i Gamla Testamentet. I Femte Moseboken 6:5 heter det: ”du skall älska HERREN, din Gud, av hela ditt hjärta”. Tredje Moseboken 19:18 tillägger: ”du skall älska din nästa som dig själv.” Gamla Testamentets Gud är en evig kärleks Gud (Jeremia 31:3). I Matteusevangeliet 22:40 tillkännager Jesus: ”På dessa två bud [kärlek till Gud och till våra medmänniskor] hänger hela lagen och profeterna.” De fyra första buden förklarar, hur människan visar sin kärlek till Gud i praktiken. De sex avslutande buden förklarar, hur hon visar sin kärlek till medmänniskorna. Jesus kom inte, för att avskaffa lagen, utan för att uppfylla den (Matteusevangeliet 5:17). Han visade, hur lagen skall hållas i kärlek. Han kom, för att betona lagens betydelse (Jesaja 42:21). Jesus uppenbarade, hur kärlek är lagens uppfyllelse (Romarbrevet 13:10). Han tillfogar: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.” (Johannesevangeliet 14:15.)

Lär Paulus ut, att av tro frälsta kristna inte behöver hålla lagen?

Paulus lär ut, att kristna inte blir frälsta genom tro, men av nåd genom tro. Tron är den hand, som griper fatt i den frälsning, som Jesus ger fritt och för intet. Tron leder inte till olydnad, utan till lydnad. Paulus' besked ger inget utrymme för tvivel: ”Sätter vi då lagen ur kraft genom tron? Nej, inte alls!” (Romarbrevet 3:31.) Romarbrevet 6:1-2 tillägger: ”Skall vi fortsätta att synda för att nåden skall bli större? Nej, visst inte!”

Är det riktigt, att människorna på Gamla Testamentets tid blev frälsta, genom att hålla lagen, medan frälsningen under Nya Testamentets tid sker genom nåd?

I både Gamla och Nya Testamentet sker frälsningen genom nåd av tro. Gud har icke två frälsningsmetoder. Titusbrevet 2:11 fastslår: ”Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för *alla* människor.” (Kursivering tillfogad.) I Gamla Testamentet blev män och kvinnor frälsta genom Kristus, som skulle komma. Varje lamm, som offrades, pekade fram till den kommande Messias (Första Moseboken 3:21; 22:9-13). I Nya

Testamentet blev män och kvinnor frälsta genom Kristus, som hade kommit. Vid det ena tillfället blickade man i tro tillbaka mot korset. Jesus är det enda frälsningsmedlet (Apostlagärningarna 4:12).

Eftersom vi omfattas av det nya förbundet, är det verkligen nödvändigt, att lyda Guds lag?

Det nya förbundet är faktiskt äldre, än det gamla. Gud instiftade det nya förbundet i Edens Lustgård, då Han lovade, att Messias skulle komma, för att bryta Satans dödsgrepp om mänskligheten. Det nya förbundet innehåller löftet om återlösning från synden genom Jesus Kristus. Han frälsar eller räddar oss! Han skriver lagens grundsatser i våra hjärtan. Kärlek blir drivkraften bakom vår lydnad. Livet styrs av en ny kraft (Hebréerbrevet 8:10; Hesekiel 36:26; Psaltaren 40:9). Under det gamla förbundet lovade Israel, att lyda Guds lag i egen styrka. De tillkännagav: ”Allt vad HERREN har talat vill vi göra.” (Andra Moseboken 19:8; 24:3, 7.) Alla egenhändiga försök till yttre anpassning till Guds lag medför nederlag och besvikelse. Den lag, som vi inte kan hålla av egen kraft, fördömer oss (Romarbrevet 3:23; 6:23). Under det nya förbundet tillhör vi en ny mästare – Jesus Kristus. Vi har ett nytt hjärta och en ny ställning inför Gud (Johannesevangeliet 1:12; Andra Korintierbrevet 5:17; Romarbrevet 8:1).

Eftersom Paulus säger ”Låt därför ingen döma er. . . i fråga om. . . sabbat” (se Kolosserbrevet 2:16-17), är väl helgandet av Sabbaten överflödigt?

Detta Skriftställe, Kolosserbrevet 2:16-17, är ett av de mest missförstådda avsnitten i Bibeln. En biblisk tolkningsprincip är, att inte låta något oklart avhålla en från, att göra det man förstår. Bibelns lära om vilodagen, Sabbaten, är tydlig. Sabbaten instiftades vid skapelsen (Första Moseboken 2:1-3). Jesus helighöll den (Lukasevangeliet 4:16). Paulus helighöll den (Apostlagärningarna 13:42-44) och den kommer att helighållas på den nya jorden (Jesaja 66:22-23) {och i Himmelen}. Bibeln nämner två slags sabbater: Den sjunde dagens Sabbat och de årliga sabbaterna. Den sjunde dagens Sabbat, som infördes vid skapelsen och utgör en del av de Tio Budens lag, är en varje vecka återkommande påminnelse om den kärleksfulle och allsmäktige Skaparen. De årliga sabbaterna hade en särskild koppling till Israels historia. Kolosserbrevet 2:16-17 säger därför: ”Låt därför ingen döma er. . . i fråga om. . . sabbat. Allt detta är bara en skugga av det som skulle komma”.

Hebréerbrevet 10:1 förbinder skuggornas lag med djuroffer. Hesekiel 45:17 använder samma uttryck i samma ordning som Kolosserbrevet 2:16-17 och sätter alltsammans i samband med ceremoniella system innehållande högtider och offer (matoffer, drickoffer, högtider, nymånader och sabbater), som försonade Israels folk med Gud. Tredje Moseboken 23:5-32 tar upp de ceremoniella sabbaterna: Påskan, vers 5; det osyrade brödet, vers 6; viftoffret, vers 10; förstlingsfrukterna, vers 17; basunerna, vers 24; lövhyddohögtiden, vers 34; och Försoningsdagen, verserna 27-32. Dessa kallas var och en för sabbater. Dessa årliga sabbater kopplades noga samman med händelser förebådande Kristi död och Hans återkomst. De utfärdades av Gud som skuggor pekande hän till den då väntade Messias. Tredje Moseboken 23:37 använder språkbruket i Kolosserbrevet 2:16-17, för att beskriva dessa ceremoniella sabbater. Tredje Moseboken 23:38 skiljer de ceremoniella sabbaterna från den sjunde veckodagens vilodag, Sabbaten, genom att använda uttrycket ”Detta förutom HERRENS sabbater”. I och med Kristi ankomst uppgick ceremonilagens sabbater i Honom. Den sjunde dagens Sabbat hänvisar oss fortsatt till Gud som Skaparen, som har danat eller gjort oss. Guds folk kommer att helighålla den som ett särskilt tecken på sitt förhållande till Honom (Uppenbarelseboken 14:12; Hesekiel 20:12, 20).

Hur förhåller det sig då med Romarbrevet 14:5? ”Den ene sätter en dag högre än en annan, den andre håller alla dagar för lika. Var och en bör vara fullt övertygad i sitt sinne.” Vilken skillnad kan då en viss dag göra?

Vissa gånger hjälper det, om man noga ser efter, vad en Bibeltext inte säger, såväl som, vad den säger. Verserna 5 och 6 säger inget vare sig om tillbedjan eller Sabbaten/sabbaterna. De talar blott om en dag. Om man påstår, att med denna dag avses den veckoliga Sabbaten, drar man en förhastad slutsats. Romarbrevet 14:1 sätter tonen för texten, genom att antyda, att diskussionen rör sig om ”betänkligheter”. Är den sjunde dagens vila, som reserverades för heligt bruk av Gud vid skapelsen (Första Moseboken 2:1-3) och placerades i hjärtat av morallagen (Andra Moseboken 20:8-11), en betänklighet? Verkligen inte! Nyckeln till Skriftstället finns i vers 6, där det står: ”Den som lägger vikt vid en viss dag gör det för Herren, och den som åter gör det för Herren. Han tackar ju Gud. Den som låter bli att äta gör det för Herren, och även han tackar Gud.” Saken handlade om fastedagar, inte sabbatsdagar. Somliga judiska kristna trodde, att det låg ett bestämt värde i fasta på särskilda dagar. De dömde andra enligt den egna uppfattningen. Fariséerna fastade minst två dagar i veckan och prålade med det (Lukasevangeliet 18:12). I Romarbrevet 14 påpekar Paulus, att fasta eller inte fasta på en bestämd dag, är upp till den enskildes samvete, det är inte en fråga om Guds bud.

Möttes inte lärjungarna på den första veckodagen? (Se Apostlagärningarna 20:7.)

Orsaken till, att detta möte nämns i berättelsen är, att Paulus reste nästa dag och utverkade ett mäktigt mirakel, då Eutykus uppväcktes ur döden. Det framgår klart, att mötet hölls på kvällen. Det inträffade under den mörka delen av den första veckodagen (Apostlagärningarna 20:7). På biblisk tid föregick dagens mörka tid den ljusa delen (Första Moseboken 1:5). Sabbaten helighölls från solnedgång Fredag till solnedgång Lördag. (Tredje Moseboken 23:32; Markusevangeliet 1:32.) Om mötet hölls under den mörka delen av den första veckodagen, var det faktiskt ett möte på Lördagskvällen. Paulus umgicks med de troende hela Sabbaten. Han skulle resa nästa dag, Söndag, så mötet fortsatte till sent på Lördag kväll. Nästa dag, Söndag, reste Paulus till fots till Assos, varefter han seglade till Mitylene. Översättningen i *New English Bible* av Apostlagärningarna 20:7 bekräftar, att mötet hölls på Lördagens kväll, och att Paulus färdades på Söndagen. Om Paulus betraktade Söndagen som helig, på grund av Jesu uppståndelse, varför skulle han då tillbringa hela dagen med, att resa och inte tillbe?! Skriften indikerar eller visar, att Paulus helgade Sabbaten. (Se Apostlagärningarna 13:42-44; 17:2; 16:12-13; 18:4.)

Kan vi verkligen säga, vilken dag den sjunde dagen är?

Det är åtminstone fyra sätt, varpå vi kan avgöra, om Lördagen är den sjunde dagen.

1. Bibeln: Visar klart, att Jesus korsfästes på beredelsedagen (Lukasevangeliet 23:54). Hans närmaste efterföljare vilade, enligt budordets föreskrift, på Sabbatsdagen (Lukasevangeliet 23:56; Markusevangeliet 16:1). De flesta kristna erkänner, att Jesus dog på Fredagen, beredelsedagen; att Han vilade nästa dag och återuppstod på första veckodagen, Söndag. Sabbaten är dygnet mellan Fredag och Söndag, eller den sjunde dagen – Lördag.
2. Språk: På över 140 språk i världen är ordet för den sjunde dagen, Lördag, Sabbat. Språket vittnar om Sabbatens iakttagelse i hundratals år.
3. Astronomi: Världens ledande astronomer vittnar om, att veckodagarnas ordning aldrig har ändrats. Centra som Amerikanska Flottans Observatorium och Greenwichobservatoriet bekräftar, att veckocykeln är oförändrad, konstant.

4. Historien: Det judiska folket har noga prickat in Sabbatens infallande i hundratals år. Under dryga 4 000 år har de bevarat den äkta vilodagen på Lördagen.

Jag håller Söndag på uppståndelsedagen. Vad är fel med det? Stod inte Jesus upp från de döda på Söndagen?

Ja, Jesus stod förvisso upp på Söndagen. Men Han har aldrig befallt oss, att vila och gå i kyrkan på dagen för Hans uppståndelse. Dessutom symboliserar nattvarden Hans död (Första Korintierbrevet 11:24, 26), dopet symboliserar Hans uppståndelse (Romarbrevet 6:1-6). Symbolen på Jesu uppståndelse kräver inte tillbedjan på den dag, som kristenheten anammade från den hedniska soldyrkan i Rom, utan omfattar en vacker dopceremoni som bild på ett liv förvandlat genom den Helige Andes förunderliga, verkande kraft. Genom neddoppandet i dopet dör och begravs symboliskt den gamla människan, varpå hon genast uppstår till ett nytt liv med Kristus. *Räcker inte en dag av sju? Varför lägga så stor vikt vid Sabbaten?*

Det handlar om mer, än ynka två dagar. Det handlar om, vem som är Herre. På ett snillrikt sätt har Satan verkat genom lögnaktiga religioner, för att förfalska Guds lag (Danielsboken 7:25). Han har slagit hål i Guds sannings mur. Gud kallar oss till, att fylla igen hålet, genom att återupprätta budet, genom att helighålla Hans vilodygn (Jesaja 58:12-13). Vi bör lyda Gud mer, än människor (Apostlagärningarna 5:29). Att tillbe på den sjunde dagen, är att finna sig i sin Skapares myndighet, som påbjöd dagens iakttagande (Andra Moseboken 20:8-11). Att medvetet godta en falsk dag, är att omfatta en inrättning, som utslutande hittats på och upprättats av andligt avfälliga personer. Det verkliga spørsmålet är då, vilkens tjänare vi är – Guds eller människors (Romarbrevet 6:16)? Allt firande dagen före eller dagen efter min födelsedag gör inte dessa till min födelsedag. Världens födelsedag är den bibliska vilodagen, Sabbaten, den sjunde veckodagen. Denna är ett minnesmärke, som hyllar vår kärleksfulle Skapare. Ingen annan dag gör det. *Var Petrus den förste påven? Vad menade Jesus, då Han sade till Petrus: ”på denna klippa skall jag bygga min församling”?* (Matteusevangeliet 16:13-19.)

Cæsarea Filippi var centrum för grekisk filosofi, romersk logik och traditionell judisk religion. Jesus ställde Sig upp med världens största religiösa och filosofiska system som bakgrund och frågade: ”Vem säger folket att Människosonen är?” {Vers 13.} Sedan de hade svarat ”Somliga säger Johannes Döparen, andra Elia och andra Jeremia” {vers 14}, frågade Han: ”Och ni, vem säger ni att jag är?” {Vers 15.} Jesus längtade efter, att stärka deras tro. Han önskade Sig, att de skulle bekänna Honom som Messias. Petrus svarade strax: ”Du är Messias, den levande Gudens Son.” {Vers 16.} Denna tanke kunde endast den Helige Ande ha gett lärjungen. Jesus bekräftade Petrus’ tro, genom att säga: ”Du är Petrus (en flyttbar sten), och på denna klippa (detta orubbliga fundament – att Jag är Kristus, Messias) skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den.” {Klippa heter petra och sten petrus. Ordet petrus bygger således på ordet petra. Jämför *Svenska Folk-Bibeln* 98:s kommentar till detta ställe! Övers. anm.} Kyrkan eller församlingen bygger på Jesus Kristus. Han är hörnstenen, som byggnadsmännen vrakade eller förkastade (Första Petrusbrevet 2:4-8). Petrus förstod entydigt, att klippan var Jesus. Paulus avgör frågan i Första Korintierbrevet 10:4, genom att proklamera: ”den klippan var Kristus.” David tillkännager: ”Endast hos Gud söker min själ sin ro, från honom kommer min frälsning. Endast han är min klippa och min frälsning, min borg, jag skall inte vackla.” (Psaltaren 62:2-3.) Det finns ingen annan grundval (Första Korintierbrevet 3:11), än Jesus. Helvetets portar kommer aldrig att segra över Hans församling. Petrus gjorde invändningar mot, att Jesus skulle bege Sig till Jerusalem. Den modige lärjungen missförstod Jesu uppdrag.

Jesus sade: ”Gå bort ifrån mig, Satan!” {Matteusevangeliet 16:23}, vilket innebar, att Satan talade genom lärjungen, påverkade Petrus. Nej, församlingen skulle inte byggas på Petrus’ svaghet, utan på Jesu styrka. Petrus upptäckte själv denna fantastiska sanning. Jesus blev hans krafts källa, navet i hans liv och den grundval han stod på.

Vad är ”himmelrikets nycklar”, som Jesus gav Petrus och de övriga lärjungarna (Matteusevangeliet 16:19)?

Nycklar låser igen och låser upp dörrar. Jesus sade: ”Jag är dörren.” (Johannesevangeliet 10:9.) ”Ingen kommer till Fadern utom genom mig.” (Johannesevangeliet 14:6.) Det finns inget annat namn under himlen givet, varigenom människor kan frälsas. (Apostlagärningarna 4:12.) Alla Skrifterna vittnar om Jesus. (Johannesevangeliet 5:39.) Fariséerna och de skriftlärdade tog bort ”kunskapsnycklarna” rörande Messias (Lukasevangeliet 11:52); de stängde därmed igen Himmelen. ”Nycklarna”, som Jesus gav till Petrus, var Hans egna ord, Hans lära om, hur män och kvinnor kan få förlåtelse för synd, frikännas i domen och vinna frid genom Hans blods utgjutande och död på Golgatas kors. Kunskapen om Jesus, den utlovade Messias, öppnar himmelsporten (Jesaja 22:22).

Kapitel 7. Att fullständigt helga Vilodagen

Jonathan var bekymrad. Avslutningsprovet var fastlagt till Sabbaten. Att skriva provet, skulle gå emot samvetet. Han tingade tid hos läraren, förklarade sin belägenhet och bad om, att få skriva provet en annan dag. Läraren avvisade önskemålet utan vidare. Han förklarade, att det inte gjordes några undantag.

Jonathan stod nu i valet och kvalet: Antingen göra provet och bli godkänd, eller avstå därifrån och bli underkänd.

Jonathan ville rakt inte spolia hela terminens arbete. Han ville inte gå om hela kursen. Han bad allvarligt Gud om, att öppna dörren för honom och låta honom göra provet på en annan dag, än på Sabbaten.

Då dagen för provskrivningen kom, gick Jonathan lugnt och stilla till kyrkan på Sabbatsförmiddagen, i tron om, att Gud skulle belöna hans tillit. Det förekommer tillfällen, när Gud verkar kraftfullt och mirakulöst, för att visa Sin storhet. Efter provet, då läraren gick hem från skolan med studenternas skrivningar tryggt i portföljen, blev han rånad. Det enda, som togs ifrån honom, var portföljen. Läraren blev inte skadad, men portföljen med alla skrivningarna var borta för alltid.

Eftersom examensdagen snart skulle stunda, kom skolledningen med ett överraskande tillkännagivande. Varje elev i klassen skulle tilldelas ett examensbevis på examensdagen. Deras samlade poäng under kursen skulle utgöras av deras genomsnitt vid skrivningarna fram till tidpunkten för examen. Jonathan blev överväldigad av tacksamhet mot Gud, som hade hört hans bön och hedrat hans tro.

Gud välsignar trofasthet

Guds löfte till Sina trofasta efterföljare på biblisk tid var exakt detsamma, som det är i dag. Vår Herre tillkännager: ”Jag skall ära dem som ärar mig, men de som föraktar mig skall komma på skam.” (Första Samuelsboken 2:30.) Skriftens Ord genljuder ned genom århundradena. De talar till oss med likadan kraft i dag. De är inte mindre sanna nu, än då de skrevs för flera tusen år sedan. ”Och alla dessa välsignelser skall komma över dig och nå fram till dig, när du lyssnar till HERRENS, din Guds, röst.” (Femte Moseboken 28:2.) Gud utlovar Sina rikaste välsignelser till dem, som lyder Honom. Det gäller i synnerhet dem, som betros med den sjunde dagens vila varje vecka. Vid skapelsen hände det sig, att ”Gud välsignade den sjunde dagen” (Första Moseboken 2:3). Det Gud välsignar, är välsignat för alltid (Första Krönikeboken 17:27). Eftersom Guds eviga välsignelse

vilår över den sjunde dagens vila, Sabbaten, blir vi själva rikt välsignade, när vi iakttar den (Jesaja 56:2).

Detta leder oss till några särskilda frågor. Hur håller vi Sabbaten? Är vissa aktiviteter oförenliga med Sabbaten? Berövar somliga ting oss på Sabbatens välsignelse? Vad är Guds avsikt med Sabbaten?

Gud ger oss inte en förteckning över sådant ”Du skall” och sådant ”Du skall inte” på Sabbaten. Han definierar inte varje minut i detalj, när det gäller vilodagens helgande. Däremot ger Han oss principerna för ordentligt helgande av vilodagen. Dessa grundsatsar ger oss vägledning. De stärker våra erfarenheter av vilodagens helgande. När vi söker Gud i bön, betror Honom med vår vilja, leder den Helige Ande oss till rika erfarenheter genom vilodagens helgande. Då förnimmer vi Hans närvaro och kärlek varje Sabbat.

Låt oss undersöka tre bibliska grundregler, som färgar vårt helgande av vilodagen.

Princip 1. Sabbaten är en dag ägnad åt tillbedjan av vår Skapare.

Kärnan i vilodagens helgande är tillbedjan. Om Sabbaten utropar vi glatt, tillsammans med Himmelens härskara: ”Du, vår Herre och Gud, är värdig att ta emot pris, ära och makt, ty du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat.” (Uppenbarelseboken 4:11.) Vi blev skapade av en älskande Gud. Varje Sabbat tackar vi Honom för livets gåva, genom att tillbe Honom som Skapare. Enligt Tredje Moseboken 23:3 gäller följande: ”Under sex dagar skall arbete utföras, men den sjunde dagen är vilosabbat, en dag för helig sammankomst.” Sabbaten innefattar en helig sammankomst, där Guds folk tillber och prisar Honom.

I hundratals år har Guds utvalda folk, judarna, tillbett Honom varje Sabbat. I Nya Testamentet ger Jesus oss otvetydiga exempel på vilodagens helgande. Evangelisten Lukas beskriver Jesu praxis med dessa ord: ”Så kom han till Nasaret, där han hade vuxit upp. På sabbaten gick han till synagogan som han brukade. Han reste sig för att läsa ur Skriften”. (Lukasevangeliet 4:16.) För Jesus var Sabbaten en dag i umgänge med Gud och tillbedjan. När Guds folk samlas, för att lovsjunga Hans namn, studera Hans Ord, söka Honom i bön och gemenskap med andra, blir de rikligt välsignade. Jesus lämnade redskapen i Josefs snickerverkstad i Nasaret varje Sabbat, för att delta i gudstjänsten i synagogan.

Gudstjänsten på vilodagen var viktig för Jesus. Hans ”sedvana” eller ”praxis” var, att prisa Sin himmelske Fader, ta Hans Ord till Sig och umgås med Hans folk varje Sabbat.

Gudstjänsten på vilodagen var andligt vederkvickande, livgivande, för Jesus, och den har andlig kraft även åt oss. De nytestamentliga kristna möttes varje Sabbat, för att förnya sin andliga spänst. På vilodagen träffades de, för att uppmuntra varandra. De följde aposteln Paulus’ råd till hebréerna, då han sade: ”Låt oss ge akt på varandra och uppmuntra varandra till kärlek och goda gärningar. Låt oss inte överge våra egna sammankomster, som en del har för vana, utan uppmuntra varandra, detta så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig.” (Hebréerbrevet 10:24-25.) Gud inbjuder oss varje Sabbat till, att tillbe Honom djupt och fullt ut. Sabbaten är en smakbit av Himmelen. Enligt Himmelens plan, låter Gud oss erfara evigheten varje vecka, i det att vi träder in i glädjen hos vilodagens helgande. Om Sabbaten prioriterar vi tillbedjan, icke arbetet. Sabbaten fritar oss från vårt dagliga slits bojor. Om Sabbaten är vi fria från levebrödets tjänande, och då visar livet sig från solskenssidan.

Det fjärde budet är för tydligt, för att missförstås. Gud visste, att i fall Han bara skulle ge oss goda råd, skulle många av oss strunta i dessa. Alltså gav Han oss en befallning: ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och

uträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete”. (Andra Moseboken 20:8-10a.) Gud säger ”Tänk på” eller ”Kom ihåg”, men det har de flesta i världen glömt bort. Sabbatsbudet är ett praktiskt taget bortglömt bud. Vi kan bara helighålla det, som Gud har gjort heligt. Ingen annan dag kan träda i Sabbatens ställe, för Sabbaten är den enda dag, som Gud har gjort helig. Vi helighåller den, genom att ge Honom vår djupaste trofasthet i form av vilodagens helgande. Prioriteras arbetet före tillbedjan, besmittas den dag Gud har gjort helig, och då vanäras Gud. Jesus sade: ”ni skall förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria.” (Johannesevangeliet 8:32.) Sanningen om tillbedjan på vilodagen befriar oss från arbetsveckans tryckande bördor. Varje Sabbat påminns vi av en allsmäktig Gud och kärleksfull Skapare om, att vårt verkliga värde inte består i, hur mycket vi uträttar. Vi kallas bort från arbetet, till att tillbedja. Millionstals människor finner sin identitet genom sitt yrke. Arbetet definierar dem. Sabbaten inbjuder oss till, att finna vårt egentliga värde, inte genom vad vi gör, utan genom vilka vi är. Sabbaten är en veckolig påminnelse, som pekar ut vårt eviga värde i Guds ögon.

Franska Revolutionen

Under den gudlösa Franska Revolutionen, då den så kallade Upplysningstiden började, antog fransmännen det, som de kallar för den ”Franska Republikens Kalender” eller den ”Franska Revolutionskalendern”. Denna kalender använde fransmännen i tolv år från 1793 till 1805. Den avlägsnade sjudagarsveckans ordning, avskaffade tillbedjan av Gud och åstadkom en tio dagars vecka. Allt arbete utfördes på nio dagar, och den tionde ägnades åt vila och nöjen.

Napoleon avskaffade denna Franska Revolutionskalender med sin tiodagarsvecka och beordrade, att Frankrike skulle vända åter till sjudagarsveckans ordning. Franska arbetare för illa av den nya kalenderns ordning med nio dagars arbete och en dags vila. Det finns en naturlig rytm i veckans ordning, vilken får oss att tillbe vår Skapare. Om vi struntar i veckorytmen från Edens Lustgård, gör vi oss sårbara för fysiskt, mentalt och känslomässigt sammanbrott. Gud skapade oss åt Sig Själ. Vi blev gjorda till tillbedjande väsen. Helhjärtat helgande av vilodagen medför en väldig skillnad i våra liv.

Då jag har besökt mer, än sjuttio länder, talat om Jesus och Hans nåds evangelium, har jag sett tusentals ta ställning för och följa Honom och helighålla Hans Sabbat. Somliga av dessa personer har genomgått verkliga prövningar, för att helga vilodagen. Många har hotats med avsked av sina arbetsgivare. Dessa har sagt till dem, att i fall de vägrade att infinna sig på arbetet om Sabbaten, skulle de få sparken. Tid efter annan har jag sett Gud göra under.

Sabbatshållares erfarenheter

Sandra var postanställd. Fastän hon hade en hög ställning, hotade arbetsledaren henne med avsked, om hon inte arbetade på Sabbaten. Vi gick i allvarlig förbön för Sandra. Vi återopade Kristi löfte i Matteusevangeliet 6:33-34a: ”Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också. Gör er alltså inte bekymmer för morgondagen.” Mirakulöst nog, ändrade Sandras arbetsledare sitt ursprungliga beslut fullt ut. Hon fick behålla anställningen och gavs ledigt på Sabbaten. Roger stängde sin detaljhandel om Sabbaten. Eftersom han fick in omkring 30 % av omsättningen den dagen, kallade hans vänner honom för tokig. De menade verkligen, att han hade förlorat förståndet. Han satte en skylt i butiksfönstret med ordalydelsen: ”Stängt för den bibliska vilodagen”. De första veckorna var svåra. Försäljningen gick ned, men överraskande nog gick den gradvis upp igen. Roger hänvisade till Guds löfte: ”Så skall min Gud, efter sin rikedom på ett härligt sätt i Kristus

Jesus ge er allt vad ni behöver.” (Filipperbrevet 4:19.) Han upptäckte Guds trofasthet. Frågan om arbete eller ej på Sabbaten är en fråga om tillit. Törs vi helt lägga våra liv i Hans händer? Tror vi, att Han tänker sörja för oss, om vi är trofasta mot Honom?

Beslutet, att inte längre arbeta på vilodagen, är enormt vanskligt för många att fatta. Vi har våra amorteringar, vår hyra, utgifter för bil, kreditkortsräkningar, och en räckta andra omkostnader, som måste betalas. Gud skaffar oss inte alltid ett bättre och mera välbetalt arbete, men när vi är trofasta mot Honom, tillfredsställer Han alltid våra behov. Han välsignar alltid våra liv. Han fyller oss alltid med inre ro, när vi gör det riktiga. Hans trons ära har alltid att göra med de löften Han har gett. Eftersom det är omöjligt för Gud att ljuga (Hebréerbrevet 6:18), kan vi vara helt säkra på, att Han skall ta ansvar för, att skänka oss livets förnödenheter, om vi är Honom trogna.

Vilodagens helgande är väsentligt för andligt liv. Om vi skall växa i Kristus, är den veckoliga Sabbaten livsnödvändig.

Princip 2. Sabbaten är en dag, som uteslutande är reserverad för fysisk, mental och andlig förnyelse.

Israeliterna var på väg bort ifrån Gud, då de besudlade Sabbaten. På profeten Nehemjas tid trängde vardagslivets bestyr undan Sabbatens helighet. Israeliterna påverkades av sina hedniska grannar. Nehemja beskriver detta sålunda: ”Vid samma tid såg jag i Juda hur man trampade vinpressarna på sabbaten och förde hem säd som man lastade på åsnor, likaså vin, druvor och fikon och allt möjligt som kunde bäras och förde det till Jerusalem på sabbatsdagen. Jag varnade dem när de sålde dessa förnödenheter.” (Nehemja 13:15.)

Nehemja var bekymrad. Guds Sabbat betraktades som vilken dag som helst. Vår Skapares dag, som var avsedd för andlig, kroppslig och mental vederkvickelse, hade övergått i en dag med utmattande slit. Fridagen från köpandets och säljandets trældom samt arbete och pengars tjänande hade förringats till en vardag. Nehemja kunde inte stillatigande åse detta. Hans ord genljöd som tordön ut över Jerusalems gator. ”Då förebrådde jag de förnämna männen i Juda och sade till dem: ”Hur kan ni handla så illa och vanhelga sabbatsdagen?” (Nehemja 13:17.) Principerna är tydliga. När vi blir så upptagna av det jordiska, att vi glömmer det eviga, vanhelgar eller besmittar vi Sabbaten. Jesajas bok tillfogar denna insikt: ”Om du hindrar din fot på sabbaten att göra vad du har lust till på min heliga dag, om du kallar sabbaten din lust och förhållanden till HERRENS ära, om du förhållanden till den genom att inte gå egna vägar och inte göra vad du har lust till eller tala tomma ord, då skall du fröjda dig i HERREN, och jag skall föra dig fram över landets höjder. . . .” (Jesaja 58:13-14.) Med andra ord, vi välsignas i rikt mått.

Ett personligt vittnesbörd

Då jag blev kristen, spelade jag korgboll för en högskolas lag i Norwich, Connecticut. Vårt manskap tog sig till mästerskapet i New England. Detta var jättespännande för en grupp tonårsgrabbar från en liten stad. Turneringen pågick från Torsdag till Söndag i Springfield, Massachusetts, vilket betydde idrott hela Sabbaten, och, naturligtvis, inget gudstjänstbesök. Jag hade nyligen insett betydelsen av den bibliska vilodagen, och gick i kyrkan på Sabbaten. För mig var brott mot Sabbaten olydnad mot Kristus. Sabbaten var en symbol på min allians med den Gud jag tjänade. Jag stod inför ett allvarligt beslut. Avgörandet var ack så besvärligt. Skulle jag stanna hemma och helga vilodagen, eller resa med korgbollslaget och göra, vad jag innerst inne ville göra? Jag satte igång, att tänka rationellt. Vad vore fel med, att spela just vid denna tidpunkt? Men i mitt stilla sinne visste jag, att resan till korgbollstävlingen, på bekostnad av Sabbaten som Herrens dag, vore att gå emot samvetet. Jag önskade intensivt att delta, men en fråga inställde sig upprepade gånger inom mig: Vad var viktigast, korgboll eller

Jesus? I min pina ringde jag till en gudfruktig kristen kvinna, som hade blivit ett slags andlig lärarinna åt mig. Denna trons kvinna studerade Bibeln flitigt. Då jag bad om hennes råd, sade hon helt enkelt: ”Mark, var trogen Jesus.” Efter hennes råd och min inre överbevisning, beslöt jag mig för, att inte resa till turneringen. Det var som om jag precis hade förstört mina utsikter till, att resa, sova på hotell, äta ute och se världen. När jag ser tillbaka på denna erfarenhet, måste jag le. Numera har jag möjlighet, att resa omkring i världens länder och sprida Guds nåds evangelium. Jag har haft den obeskrivliga glädjen, att se folk komma till Kristus från Montréal till Moskva, från Ryssland till Rwanda, från Chile till Kina. Gud har berikat mitt liv övermåttan, sedan jag avlade detta första löfte. Då jag gav upp mina drömmar, blev jag i stånd till, att följa Guds drömmar för mitt liv. Vi tror nog, att vi gör stora uppoffringar, för att följa Gud, men Han ger oss mycket mera tillbaka. Aposteln Petrus sade till Jesus: ””Se, vi har lämnat allt och följt dig.””

(Markusevangeliet 10:28, kursivering i *Svenska Folk-Bibeln* 98.) Det går nästan att höra Petrus tänka högt: ”Vad får vi igen?” Jesus ger Petrus ett anmärkningsvärt svar: ”Sannerligen säger jag er: Ingen finns som har övergett hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller hustru eller barn eller åkrar, för min och evangeliets skull, som inte skall få hundrafalt igen, och redan i denna tiden hem och bröder och systrar och mödrar och barn och åkrar, under förföljelser och i den tillkommande världen evigt liv.” (Markusevangeliet 10:29-30, *Reformations-Bibeln*.) Jesus säger med andra ord: ”Ja, Du kommer att stöta på utmaningar, om Du överlåter Ditt liv till Mig, men vad Du än ger upp, skall Jag ge Dig hundra gånger mer i form av välsignelser.” När vi fattar vårt beslut om, att följa Jesus, lovar Han högtidligt, att tillfredsställa våra behov, och fylla våra liv med glädje, frid, förlåtelse, kraft, nöjdhet och mening. Jag kan förvisso vittna om, att Gud trofast uppfyller Sitt Ord.

En av de stora välsignelser Gud ger oss, är Sabbatsvilan. Hur kan vi rätt värdera den fysiska, mentala och andliga vederkvickelse Jesus skänker oss, när vi helgar Hans vilodag? Jag kan inte sätta tillräckligt värde på den välsignelse Guds Sabbat ger mig. Tro mig, denna andliga vilostund är en väsentlig del av mitt liv. Det är med dess hjälp, som jag mäktar med mitt hektiska schema. Den stärker banden till min familj. Den leder mig till Bibelns tredje stora grundregel om Sabbaten.

Princip 3. Sabbaten är den dag, som upprättar närmare band till familj och vänner samt välsignar dem omkring oss i Guds verk. Låt Dina tankar gå flera tusen år tillbaka till Edens Lustgårds skönhet och härlighet. På den sjätte dagen skapade Gud Adam och Eva. I Bibeln står det skrivet: ”Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott.” (Första Moseboken 1:31.) Det förekom ingen synd, sjukdom, lidande eller död i den glansfulla trädgården. Eftersom Gud är kärleken och vi har skapats till kärleksvarelser, skänkte Gud våra första föräldrar en kärleksgåva – Sabbaten (Första Johannesbrevet 4:8; Första Moseboken 2:1-3). Den första hela dag Adam och Eva tillbringade med varandra, var Sabbaten. Deras första välsignade ögonblick för inbördes umgänge, inträffade på Sabbaten. Sabbaten utgör en dag, för att stärka förhållanden. Den ger oss tid till, att älska vår himmelske Fader och varandra. Sabbaten är en dag, varunder vi kan lära att känna varandra bättre. Den är en dag, att stärka vårt förhållande till Gud och våra nära och kära på.

Brukar det kännas som om veckan är så full av krav, att familjen blir lidande? En del studier antyder, att fäder använder mindre, än två timmar i veckan på samvaro med sina barn. Sabbaten påminner oss varje vecka om livets verkliga väsentligheter. Den judiske dramatikern Herman Wouk vill inte vara utan Sabbaten i sitt liv. Han beskriver Sabbaten som en fridens oas i Broadways underhållningskaos.

Vid solnedgången på Fredag kväll lämnar han stressen på den stojiga teatern inför premiären, som väntar inom kort. Han kommer hem till hustruns varm omfamning och barnens leenden, han omges av sin familjs kärleksfulla krets. De levande ljusen tänds på det dukade bordet. Familjen äter och är tillsammans. Barnen ställer frågor och underhållandets värld blir glömd.

När Wouk kommer tillbaka till teatern på Lördag kväll, efter solnedgången, har inte särskilt mycket ändrat sig där, *men han har förändrats*. Hans avslappnade och vederkvickade Sabbat har fört honom närmare Gud och familj.

En kollega sade till Wouk, sedan han hade kommit tillbaka till teatern en Lördagskväll: ”Vem skulle inte önska sig en dag, för att åstadkomma ett bättre förhållande till sina nära och kära?” {Originalet: ”Jag avundas Dig inte för Din religion, men för Din vilodag.”}

För Jesus handlade Sabbaten om kärleksfulla förhållanden. Den handlade om, att tjäna andra. Det var just därför, som Jesus utförde otaliga underverk på Sabbaten. På Sabbaten uppenbarade Jesus medkänsla för den lidande mänskligheten. Då de judiska religiösa ledarna klandrade Jesus för Hans helande mirakel på vilodagen, svarade Han: ”Alltså är det tillåtet att göra gott på sabbaten.” (Matteusevangeliet 12:12.) Sabbaten är en dag, för att göra gott. Är grannen sjuk? Ge vederbörande en tallrik välsmakande, hemlagad soppa. Har Du hört, att några vänner har mist modet? Ring till dem på telefonen och muntra upp dem. Inser Du, att änkan längre ned på gatan är ensam? Bjud henne på middag.

På Sabbaten kommer vi ihåg vår Skapare. Det finns ingen bättre plats att göra det på, än ute i naturen. Min hustru och jag har i årtal tillbringat många Sabbatseftermiddagar med, att gå på tur under barnens uppväxt. Fastän våra barn nu är utflugna, brukar min fru och jag tillbringa Sabbaten i naturen. Vi njuter av, att vara med varandra i naturens skönhet. Att vandra på stigarna nära hemmet, lyssna till fåglarnas sång, se en hjort passera, lukta på de vildväxande blommornas ljuvliga doft och härigenom ge kroppen vila och stärka sinnet till nästa vecka.

Sabbaten är inte hård och enahanda. Den är livgivande. Sabbaten är ingen börda. Den är en välsignelse. Sabbaten är mycket mera, än en plikt, den är en fröjd.

Om Du inte har erfårit Sabbatsstillbedjans muntra glädje, varför inte börja denna vecka? I fall Du inte har trätt in i ”Sabbatsvilans” frid, varför inte börja med det nu? Om Du önskar ett bättre förhållande till Dina kära och vänner, väntar Sabbatens erfarenhet på Dig. Sabbaten är inte bara något, som skall dryftas; den är en glädje, som skall erfaras. Varför inte själv ta emot vilodagens välsignelser? Jesus säger med öppen famn: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.” {Matteusevangeliet 11:28.}

Kapitel 8. Irrsyner

David Copperfield är en av vår tids största illusionister. Han utför mer, än 500 föreställningar varje år över hela världen. Hans illusioner har bland annat gått ut på, att få Frihetsgudinnan att försvinna, hålla sig svävande över Grand Canyon och kliva rakt igenom Kinesiska Muren. Över en tvåårsperiod sägs han ha tjänat in £100 millioner. Folk vill uppenbarligen betala en massa pengar, för att bli bedragna. Men David Copperfield är en ynkelig amatör jämförd med universums störste bedragare. Satan är en mäterillusionist. Han är ”en lögnare, ja, lögnens fader” (Johannesevangeliet 8:44). I Himmelens fullkomliga värld bedrog han en tredjedel av alla änglar (Uppenbarelseboken 12:9). I Edens Lustgård bedrog han Eva, och sedan Adam. I årtusenden har den Onde använt lockande lurendrejerier, som har lett millioner på villovägar. Hans största bedrägeri är illusioner eller irrsyner. Han får lögnen att te sig sann.

Hans största bedrägerier sker inom det religiösa området. Djävulen tar falskheten och iför den sanningens klädnad. Han förvirrar människornas tankar med hjälp av skickligt kamouflerade hedniska skick i kristen kappa.

I Bibelns sista bok, Uppenbarelsen, avslöjas Djävulens planer. Den uppenbarar hans försåtligheter.

Detta gäller särskilt symbolismen med Uppenbarelsebokens två kvinnor – kvinnan i vitt beskriven i Uppenbarelseboken 12 och kvinnan i scharlakansrött skildrad i Uppenbarelseboken 17. Ingen annanstans i Uppenbarelseboken ställs sanning och villfarelse i så skarp kontrast, som i dessa två kapitel. Med symbolerna av kvinnan i vitt och kvinnan i scharlakansrött skildrar Johannes bildligt de två religionssystemen – sanning och lögn. Kvinnan i vitt håller Guds bud (Uppenbarelseboken 12:17). Kvinnan i scharlakansrött håller en guldbägare i handen. Guldbägarens innehåll bedrar män och kvinnor. Den till det yttre storslagna guldbägaren är fylld med ”skändligheter” {danska: ”vedervärdigheter”} (Uppenbarelseboken 17:4). Skändligheter eller vederstyggelser är ett annat ord för upproriskhet och laglöshet. Medan kvinnan i vitt i Uppenbarelseboken 12 leder sina efterföljare till lydnad mot Guds bud, bjuder den scharlakansklädda kvinnan på en illusorisk sanning i bägaren, som leder till olydnad.

Den avgörande frågan gäller vårt vägval: Guds stig, eller människors irrgångar, och som vi skall se i detta kapitel, ligger Sabbaten i mittpunkten för striden i den yttersta tiden.

Uppenbarelseboken beskriver församlingen som en ren kvinna. Kristus är hennes äkta man; församlingen är bruden. Kristus, församlingens överhuvud, ger Sin brud vägledning och anvisningar. Bibeln skildrar den sanna församlingen som en ren kvinna – en gemenskap, som är trogen sin make, en menighet, som inte har begått andligt hor. Den falska kyrkan betecknas i Bibeln av en sköka, eller äktenskapsbryterska, som har övergett sin verklige älskade, Jesus Kristus, och förenat sig med världen. Uppenbararen Johannes beskriver ett av de mest betydelsefulla ögonblicken i människans historia: ”Ett stort tecken visade sig i himlen: en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter och en krona av tolv stjärnor på sitt huvud. Hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovända.” (Uppenbarelseboken 12:1-2.)

Enligt Skriften, skulle detta barn härska över alla folk. Till sist blev han ”uppryckt till Gud och hans tron.” (Vers 5.) Detta är en tydlig beskrivning av Jesus.

Bibeln säger, att denna kvinna står på månen. Liksom månen återspeglar solens härlighet, återger den gammaltestamentliga kyrkan den evangeliska härlighet, som blossade upp i Jesus. Då det gammaltestamentliga sceneriet försvann, reste den nytestamentliga kyrkan sig, iklädd Kristi härlighet, i all sin glans. Kronan med tolv stjärnor på huvudet betecknar, att den nytestamentliga kyrkan skulle ledas av gudomligt inspirerade apostlar. Detta är en bild på Guds sanna kyrka, klädd med Kristi rättfärdighet och vilande på Skriften. Den rena och äkta kyrkan, oförfalskad av människors traditioner, oberörd av människors lära, lutar sig mot Guds Ord. Likväl ändras bilden dramatiskt i sjuttonde kapitlet i Uppenbarelseboken.

”I anden förde han mig då bort till en öken. Och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur, som var fullt med hädiska namn och hade sju huvuden och tio horn. Kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädelstenar och pärlor. I handen hade hon en guldbägare, full av skändligheter och smuts från hennes otukt.” (Uppenbarelseboken 17:3-4.)

Den juvelprydda kvinnan går omkring med sin falska läras vinbägare och gör världen drucken. Hon är en sköka. Hon har lämnat sin verkliga kärlek, Jesus Kristus. I Uppenbarelseboken kapitel 12 beskriver aposteln Johannes den sanna kyrkan. I Uppenbarelseboken kapitel 17 beskriver han det falska

kyrkosystemet. Den fördärvade kvinnan är ”skökornas moder”. Med andra ord har hon många döttrar eller kyrkor, som har druckit sig rusiga på hennes falska läras vin. Därigenom har de letts på villospar.

Berättelsen om dessa två kvinnor – den ena klädd i vitt och den andra i purpur och scharlakän – är den förbluffande redogörelsen för den stora striden mellan gott och ont, sanning och villfarelse, Guds Ord och människors tradition.

Kvinnan i vitt

Bibeln lär ut, att det förekommer två stora religionssystem. Det ena kretsar kring Jesus, som är ”vägen och sanningen och livet” (Johannesevangeliet 14:6). Det vilar på Bibelns fasta grund. Som följd härav skildras församlingen i Uppenbarelseboken 12 som en kvinna i vitt. Hennes undervisning är ren; hon är trogen mot sin sanne Mästare. Hon har inte svikit sanningen. Gud önskar en kyrka, som ej blandar sanning och villfarelse. Han eftertraktar ett folk, som lever i samklang med Hans Ords sanning. Kvinnan i vitt i Uppenbarelseboken 12 framställer Guds sanna, synliga församling på jorden, Hans trofasta folk genom tiderna, som inte har övergett Bibelns lära.

Kvinnan i scharlakän

Förutom kvinnan i vitt, beskriver Bibeln också en kvinna i scharlakän, med en vinbägare i handen, som står för falsk undervisning. Hon är den stora, hädiska moderkyrkan, och många kyrkor har druckit av hennes vin. Bibeln säger, att hon rider på ett scharlakänsvampdjur. I Bibeln avbildar ett djur ett politiskt system (Danielsboken 7:17, 23).

Den falska kyrkan, prydd med scharlakänsvamp och purpurfärg, är de andligt prostituerades moder. Hon har övergett sin verkliga älskade, Jesus, genom att sätta människors traditioner och kyrkoråds uttalanden över Guds Ord. Hon är horkvinna i den betydelsen, att hon har förrätt den bibliska läran. Hon är den stora moderkyrkan, och samverkar med andra kyrkor, som också de har övergett Bibelns egentliga undervisning. Lägga märke till Uppenbarelseboken 17:5: ”På hennes panna var skrivet ett namn, en hemlighet: det stora Babylon, modern till skökorna och skändligheterna på jorden.” För att förstå Uppenbarelseboken kapitel 17, måste vi först förstå detta uttryck: ”en hemlighet: det stora Babylon”. Det fallna kyrkosystemet i Uppenbarelseboken 17 har en lära och undervisning, som i mångt och mycket liknar det gammaltestamentliga Babylons. I Gamla Testamentet var Guds folk – Israel – i ständig konflikt med Babylons fiendliga styrkor. Guds sanna kyrka var Israels folk. I nytestamentlig tid blir den kristna menigheten det andliga Israel (Galaterbrevet 3:29). Kvinnan i vitt står för det sanna, andliga Israel, Kristi verkliga efterföljare. Varje enskild person inom alla nationaliteter, som tar emot Jesus och Hans lära, blir Hans äkta anhängare. De blir Hans utvalda folk, liksom Israel var det i gammaltestamentliga tider.

I Gamla Testamentet upprättade det babyloniska riket ett förfalskat tillbedjanssystem. På samma sätt representerar det andliga Babylon ett förfalskat tillbedjanssystem. Det andliga {nytestamentliga} Babylon fortsätter det gammaltestamentliga, bokstavliga Babylons principer i sina religiösa riter.

Det andliga Babylons utmärkande drag

Vem är kvinnan klädd i scharlakän? Vilka gammaltestamentliga, babyloniska grundsatser rättar hon sig efter? Uppenbarelseboken 17:2 beskriver, att hon begär otukt med jordens kungar. ”Jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och dess invånare har blivit berusade av hennes otukts vin.” (Vers 2.) Alltså skildrar Uppenbarelsebokens bild av en kvinna

på ett scharlakänsvampdjur föreningen mellan kyrka och stat. Här betonas kyrkans herravälde över politiska makter. Den scharlakänsvamp kvinnan (det fallna kyrkosystemet) rider på djuret (statsmakten).

Bibeln visar, att det förekommer två grundläggande religionssystem; det sanna systemet, som skisseras i Uppenbarelseboken 12, och det falska system skisserat i Uppenbarelseboken 17. Det är riktigt, att inte alla i den sanna kyrkan kommer att bli frälsta. Somliga i den saknar en sund erfarenhet med Jesus i hjärtat. En religiös etikett frälser inte den enskilde. Bibeln säger också, att det är många i den falska kyrkan, som känner Jesus och älskar honom, men som inte känner till hela sanningen. Gud försöker, att leda varje man, kvinna och barn från det falska systemet till det sanna. Babylon inleddes med Babels torn. Det var där, som Gud förbistrade eller förvirrade deras språk. Senare byggdes staden Babylon på platsen. Namnet *Babylon* låter som det hebréiska ordet för förvirring, vilket minner om språkets förbistring i Babel. Som kommentar till den symboliska kvinnan Babylon, som rider på det scharlakänsvampdjuret, säger Robert Jamieson, A.R. Fausset och David Brown i sin *Bible Commentary*: ”Stat och kyrka är Guds dyrbara gåvor. Men när staten skändas. . . . blir den *som ett djur*; den avfallna kyrkan blir *skökan*” (sidan 593, kursivering tillfogad).

Babylon – ett mänskligt system

Låt oss återvända till Gamla Testamentet och betrakta fem kännetecknande babyloniska drag. I Första Moseboken 10:8-10 beskriver Bibeln Babylons stads upptakt. ”Kush blev far till Nimrod, som var den förste som fick stor makt på jorden. Han var en väldig jägare inför HERREN. . . . Hans rike hade sin början i Babel”. Babels grundläggare (sedermera känt som Babylon) gjorde uppror mot Gud, vilket kom honom att upprätta en ordning mot Gud.

På Daniels tid påstod Nebukadnessar högmodigt: ””Se, detta är det stora Babel som jag har byggt upp till ett kungavälde genom min krafts styrka, min härlighet till ära!”” (Danielsboken 4:27.) Liksom Lucifer före honom, hade Nebukadnessar ett bekymmer med det egna jaget. Det andliga Babylon är ett av människor upprättat religionssystem med en jordisk, mänsklig ledare, som träder i Kristi ställe.

Guds sanna kyrka för män och kvinnor till Jesus Kristus som deras ende Ledare. Det falska systemet för män och kvinnor till mänskliga, andliga ledare, i stället för till Jesus allena, som vår store Överstepräst. I det, att Bibeln talar om Jesus, står det däri skrivet: ”Han är huvudet för sin kropp, församlingen. Han är begynnelsen, den förstfödde från de döda, för att han i allt skulle vara den främste.” (Kolosserbrevet 1:18.)

Bibeln säger, att Guds sanna kyrka inte har jordiska ledare, utan snarare en himmelsk. Guds sanna kyrka visar män och kvinnor hän till Jesus, som kan förlåta dem deras synder och befria dem från syndens trälldom. Det andliga Babylon i

Uppenbarelseboken är ett jordiskt religionssystem, som vilar på människors tradition och med en mänsklig ledare.

Låt oss summera. De två första kännetecknen på Babylons falska religionssystem är: (1) Godtar traditioner framför sanningarna i Guds Ord och (2) har ett mänskligt, jordiskt överhuvud i kyrkan, framför Kristus.

Babylon – ett system vilande på bildtillbedjan

Låt oss notera ett tredje kännetecken på det gamla Babylon. Babylon är upphovet till avgudadyrkan.

Det är bara när vi förstår det gamla Babylon i Gamla Testamentet, som vi förstår, vem det andliga Babylon {i Nya Testamentet} är och varför Gud kallar oss ut ur henne. Doktor Alexander Hislop säger:

”Babylon var den huvudsakliga källan, varifrån alla dessa avgudasymboler flyter fram.” (*The Two Babylons*, sidan 12.) I Gamla Testamentet var Babylon centrum för bildtillbedjan. Babylons stora tempel var fyllda med bilder av babyloniska gudar, som hedniska tillbedjare böjde sig för i vördnad. Guds helgedom i Jerusalem hade inga sådana bilder. I den nytestamentliga kyrkan lärdes varje medlem, att personligen tillbe Kristus. Tillbedjan genom bilder skulle inte ske. Bibeln säger entydigt: ”Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild av det som är uppe i himlen eller nere på jorden eller av det som är i vattnet under jorden. Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem.” (Andra Moseboken 20:4-5a.) Skriftens instruktion är tydlig. I fall bilder införs vid tillbedjan, betraktas de som heliga och får den ära, som endast tillkommer Gud. Historien vittnar om, att det har skett upprepade gånger. Bilder har ärats och kyssts; relikier har betraktats som heliga; bildstoder omfamnas, som om de nära på vore gudar.

Babylon – tillber förfäderna

Det är ett fjärde kännetecken hos det gamla Babylon, som också speglas i det {nytestamentliga} andliga Babylon: Uppfattningen om en odödlig själ, som fortsatt lever under döden. I Hesekiel 8:13 står det i Bibeln: ”Du skall få se än värre vidrigheter som de bedriver.” (Det vill säga mera avskyvärt, än avgudadyrkan.) Vers 14 tillägger: ”Och han förde mig fram mot ingången till norra porten på HERRENS hus, och se, kvinnor satt där och begrät Tammus.”

Vem var Tammus och varför begrät kvinnorna honom?

Tammus var den babyloniske guden för växtlighet.

Babylonierna trodde, att då våren övergick i sommar och sommarvärmerna svedde grödan, dog Tammus. Därför grät och bad de för, att han måtte vända åter från undervärlden. Idén om själens odödlighet kommer inte från Bibeln. Den smögs in i den kristna kyrkan genom babylonisk tro. Den har sina rötter i Babylon, dock utvecklades läran till fullo i den grekiska filosofin. Följande citat beskriver klart det hedniska ursprunget till odödlighetsläran. Det första kommer från Amos Phelps, en metodistpredikant på 1800-talet:

”Denna lära går att spåra genom en fördärvad kristenhets grumliga kanaler, en förvanskad judendom, en hednisk filosofi, en vidskeplig avgudadyrkan till den store anstiftaren i Edens Lustgård. Protestanterna lånade den från katolikerna, katolikerna från fariséerna, fariséerna från hedningarna, och hedningarna från den gamle ormen, som först förkunnade läran mitt i det oskyldiga inre av paradiset för en åhörarskara, som var alltför villig till, att ge akt på den nya och fängslande teologin – ”Ni skall visst inte dö!” {Första Moseboken 3:4.} (Amos Phelps, *Is Man by Nature Immortal?*)

Bibeln är glasklar beträffande vad, som sker med människan i dödsögonblicket: ”Ty syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre.” (Romarbrevet 6:23.) ”När deras ande lämnar dem, vänder de åter till stoft. Den dagen går deras planer om intet.” (Psaltaren 146:4.) ”De som lever vet att de måste dö, men de döda vet ingenting”. (Predikaren 9:5.)

Den engelska Bibeln *King James Authorised Version* använder ordet *själ* omkring ett tusen sex hundra gånger, men aldrig uttrycket *odödlig själ*. Skriften understryker, att bara Gud är odödlig av naturen (se Första Timoteusbrevet 6:16). Det var babylonierna, som framhöll tanken om, att en odödlig själ lämnade kroppen i dödsögonblicket. Därför upprättade babylonierna en ordning med gudar och gudinnor, varigenom de tillbad de dödas andar, som de trodde levde. Guds folk, israeliterna, var av en annan uppfattning. De lärde ut, att när folk dör – de drar sitt sista andetag – vänder de åter till jorden, och i den stunden upphör deras tänkande.

Uppenbarelseboken beskriver två stora religionssystem. Det äkta systemet, som belyses i Uppenbarelseboken 12, vilar på

Guds Ord, Hans rena lära, och instruerar män och kvinnor, att de skall lita endast på Jesus. Detta leder dem till att förstå, att de skall vända sig direkt, utan bilder, till Kristus och tillbe Honom. Vidare anammar de insikten, att de döda sover till uppståndelsen. Därmed bekräftas den bibliska sanningen, att själen inte är någon medveten enhet, som för alltid lever i en andlig dimension under döden.

Uppenbarelseboken 17 beskriver ett falskt religiöst system, nämligen det stora Babylon, de avfallna kyrkornas moder. Denna kyrka vilar ej på Guds Ord, utan på traditionen. Den har ett jordiskt överhuvud, som hävdar sig ha intagit Kristi plats. Den lär ut, att de döda inte sover till uppståndelsen, utan snarare har en odödlig själ, som lever under döden. Den berusar de andra kyrkorna med vinet i sin bägare, det vill säga falska läror.

Babylon – centrum för soldyrkan

Ett femte utmärkande särdrag för Babylon, både i Gamla och Nya Testamentet, nämns i Hesekiel 8:16. Det är faktiskt det viktigaste särdraget, som låter oss identifiera och avslöja Babylon:

”Så förde han mig till den inre förgården till HERRENS hus. Och där, vid ingången till HERRENS tempel, mellan förhuset och altaret, stod omkring tjugofem män. De vände ryggen åt HERRENS tempel och ansiktet åt öster och tillbad solen i öster.”

Profeten Hesekiel såg dessa män följa den babyloniska praxisen för soldyrkan. Då de vände ansiktet mot öster, föll de på knä och tillbad solguden, eftersom solen går upp i öster. Gamla babyloniska kalendrar, med solen som väsentlighet, visar den betydelse, som babylonierna knöt till soldyrkan. Babylonierna trodde inte, att de hade danats av en kärleksfull Skapares hand. De betraktade solen, himlens största lysande kropp, som källan till allt liv. I dess ära böjde de knä och tillbad den.

Under årtusendenas gång har falsk tillbedjan ofta haft sin rot i soldyrkan. Satan upphöjde skapelsen över Skaparen. Assyrierna tillbad solguden Sharmash. Egyptierna tillbad solguden Amon Ra. Hittiterna

tillbad Arinna, solgudinnan. Konarak, solhjulet, är välkänt i Indien. Den nordiske Trundholms solvagn symboliserade vikingarnas soltillbedjan. Den grekiske Helios och Persiens och Roms Mithra tillbads som solgudar av människomassorna. Sabbaten kallar Guds folk till, att tillbe sin Skapare. Soltillbedjan får dem till, att dyrka ett ting från Skaparen. I det första och andra århundradet bestod den kristna församlingen i Rom mest av hednakristna. Detta var stor skillnad mot församlingen i Jerusalem och Mellersta Östern, som mest bestod av judisk-kristna troende.

The New Schaff-Herzog Encyclopaedia of Religious Knowledge, Band 7, sidan 421, gör denna uppseendeväckande observation:

”Under det första kristna århundradet fanns det i Rom organiserade anhängare av Mithra. Massorna i Rom kände solguden Mitra helt enkelt som ”Sol Invictus” – ”den Okuvliga Solen”. Kejsar Aurelianus’ mor var prästinna åt solen. Kejsaren själv var hängiven soldyrkare. Hans biografi Flavius Vopiscus säger, att kejsaren officiellt proklamerade solguden som ”Sol, Dominus Imperii Romani” (Solen, Romarrikets Herre).”

Den välkände historikern Arthur Weigall säger i sin bok *Paganism in our Christianity*, sidan 145: ”Som högtid åt solen, helgades Söndagen åt Mithra; och det är värt att notera, att eftersom Mithra tilltalades som ”Dominus”, ”Herre”, måste Söndagen ha varit Herrens dag långt före det kristna tidevarvet.” Han gör detta till en viktig punkt. Eftersom Söndagen reserverades för den hedniska guden Mithra och enär Mithra betraktades som ”Herre”, sågs Söndagen som Herrens dag. Därmed hyllades inte Kristus ursprungligen, utan en hednisk gud.

Catholic Encyclopaedia tillägger denna inblick: ”Söndagen helighölls till Mithras ära” (Band 10, sidorna 403-404, artikeln Mithrasim). Den lärde Franz Cumont tillfogar: ”Dies Solis, Solens Dag (Söndag), betraktades tydligt som den heligaste i veckan av Mithras anhängare och liksom de kristna, måste de helga Söndagen och inte Sabbaten” (F. Curmont, *Textes et Monuments Figurés Relatifs aux Mystères de Mithra*, Band 1, sidan 119).

Professor Agostinho de Almeida Paiva rundar av berättelsen om denna historia i sin framstående bok om mithraismen på detta sätt: ”Den första dagen i varje vecka, Söndag, helgades åt Mithra i urminnes tid, såsom författare kan bekräfta. Eftersom solen var Gud, den överste Herren, kallades Söndagen för Herrens dag. Denna hållning övertogs senare av kristenheten” (*Mithraism*, sidan 3).

Bevisen kan inte bestridas. Hedningarna, som omvändes till kristendomen i Rom, blev påverkade av mithraismen – soldyrkan. De hade redan en förnimmelse av Söndagen som Herrens dag, eftersom de trodde, att Mithra eller Helios (solen) var Herren. Det kan inte ha varit vanskligt för de hednakristna, att skifta sin trohet, från Mithra till Jesus, och tillbe Kristus på solens dag.

Då Konstantin blev kejsare över det romerska riket, valde han Apollo som sin familjegud – solguden – som varit liktydig med den gamle solguden sedan hans föregångares tid.

Med en judefientlig inställning på uppgång i riket, växande social och politisk oro samt fördärvade kyrkoledare, som fikade efter makt, förenade Söndagen landet.

Den hedniska romerske kejsaren, som nyligen hade omvänt till kristendomen, uppmanades av kyrkans ledare, att främja Söndagen som gemensam kyrkodag, för att ge kyrkan makt.

I ett brev till Alexander, biskop av Alexandria (313-325 e.Kr.), skriver Konstantin själv klart om sina religiösa planer för det romerska riket, enligt följande: ”Min avsikt var, för det första, att bringa samklang mellan nationernas olika åsikter. . . .” (*The Life of Constantine*, Bok 2, kapitel 65).

Genom att genomdriva sina sex civila Söndagslagar, hoppades Konstantin på, att kunna förena sitt rike. Han insåg, klokt nog, att rätta sättet att göra detta på, var genom en gemensam dag för vila, högtid och gudstjänst över hela riket. En dag, som både hedningar och kristna kunde enas om. A. P. Stanley skriver i sin bok *History of the Eastern Church*: ”Bevarandet av de gamla hedniska namnen ”solens dag” eller ”Söndag” på veckans kristna högtid berodde i hög grad på sammansmältningen av hedniska och kristna åskådningar, varigenom Konstantin förordade åt sina undersåtar, både hedningar och kristna, att fira Söndagen som ”solens ärevördiga dag”. Hans påbud reglerande dess iakttagande kallades för en ny era i historien om Herrens dag. Det var hans sätt, att harmonisera motstridiga religioner på i sitt rike, under en gemensam institution.” (A. P. Stanley, *History of the Eastern Church*, sidan 184.)

Historien och profetian talar klarspråk om förfalskningen av den bibliska vilodagen. Gud ändrade icke Söndags-Sabbaten från Lördag till Söndag. Jesus ändrade den heller inte, och under det första kristna århundradet skulle lärjungarna inte ha tänkt tanken ens. Sabbaten förfalskades gradvis, i takt med den hedniska soldyrkans smygvisa införande genom föreningen mellan kyrka och stat under de första århundradena.

Israeliterna tillbad Skaparen på veckans sjunde dag, den bibliska vilodagen. Guds sanna kyrka i Uppenbarelseboken 12 håller alla Hans bud, däribland vilodagsbudet. Den falska kyrkan återupplivar solens babyloniska dag och går omkring med sin bågare innehållande falska lärosatser. Många kyrkor dricker ur denna bågare, och tillber på första veckodagen, Söndag. Gud har ett tecken: ”Jag gav dem också mina sabbater som ett tecken mellan mig och dem, för att de skulle inse att jag är HERREN som helgar dem.” (Hesekiel 20:12.) Genom Gamla

och Nya Testamentet, ned till ändens tid, är Guds Sabbat ett tecken – en evig symbol på vårt förbund med Skaparen. Den babyloniska läran om soldyrkan, denna hedniska grundsats, överlämnades från den ena obibliska religionen till den andra, och slank sedan in i den kristna kyrkan. Det skedde inte genom Guds bud, utan snarare på grund av en kompromiss. Arthur P. Stanley säger vidare: ”[Konstantins] mynt bar Kristi namns bokstäver på ena sidan; på andra sidan var bilden av solguden. . . . Som om han inte kunde göra avkall på den klart strålande berömdhetens beskydd.” (*Samma källa.*) Otroligt! Konstantins mynt bar således Kristi namn på ena sidan och solgudens bild på den andra. Vigsel skedde alltså mellan kristenheten och hedningarna, mellan kyrkan och Roms kejsare. Konstantin var faktiskt bara kristen till namnet. Detta ledde till, att den kristna kyrkan blev översvämmad med många seder, som inte hade sitt ursprung i Skriften. Doktor Alexander Hislop säger:

”För att vinna hedningarna till namnkristendomen, gjorde Rom det på sitt vanliga sätt, man tog till maktmedel, för att slå ihop kristna och hedniska högtider, och . . . få hedendomen och kristenheten – som nu sjönk djupt ned i avgudadyrkan – härvidlag, som i så mycket annat, att *ge varandra handen.*” (*The Two Babylons*, sidan 105, kursivering tillförd.)

Med andra ord försökte Rom, att fungera som medlare, att ordna en kompromiss, för att ena det splittrade riket.

Vad är upprinnelsen till Söndagshelgden? Var kom den ifrån? Hur tog den sig in i kyrkan?

Doktor Edward T. Hiscox, författaren till *The Baptist Manual*, skrev i en tidning för baptistpastorens rådsmöte den 13. November, 1893: ”Det fanns och finns en befallning om, att helighålla Sabbatsdagen, men Sabbatsdagen var inte Söndag. . . . Det kan sägas, att vissa likväl hävdar, att Sabbaten överförs från den sjunde dagen till den första. . . . Var finns det något skrivet om överförandet? Inte i Nya Testamentet – absolut inte! Det finns inget bibliskt bevis för Sabbatsinstitutionens ändring från den sjunde dagen till den första veckodagen. För mig verkar det oförklarligt, att Jesus, under de tre år [Han tillbringade] tillsammans med Sina lärjungar, ofta talade med dem om vilodagsfrågan, men aldrig antydde något om en överföring av dagen; inte heller under loppet av de fyrtio dagarna efter Hans uppståndelse gavs något sådant tillkänna. Vilken skam, att den [Söndagen], som bär hedendomens brännmärke, och kristnats med solgudens namn, skulle antas och helgas av det påvliga avfallet, och gå i arv som något heligt till protestantismen.”

Dörren slogs upp på vid gavel, då de babyloniska bruken togs in i kyrkan. En romersk-katolsk källa säger: ”Kristendomen står i skuld till Katolska Kyrkan för införandet av Söndagen som vilodag. Nå, det finns inget exempel i Bibeln, eller bud däri, om att hålla Söndagen som vilodag.” (*Our Sunday Visitor*, den 4. Januari, 1931.)

På 300-talet öppnade kyrkoledarna dörren, för att omvända hedningarna och bevara riket. Den romerske kejsaren Konstantin, som blev kristen på ytan, gick genom dörren, och så var kyrkan förenad med staten. Babylonisk soldyrkan kom in i den kristna kyrkan, då föreningen mellan hedendom och kristenhet ägde rum.

F. G. Lentz skriver: ”Genom att helga Söndagen, följer icke-katoliker bara Katolska Kyrkans 1800-åriga praxis, en tradition, och inte en biblisk förordning” (*The Question Box*, sidan 99). Sedan Kristus hade dött och apostlarna lämnat scenen, förrrade kyrkan sig från sin ursprungliga lära. Icke desto mindre förblev en liten återstod trofast mot Gud. Ned genom tiden har Gud alltid haft sådana, som säger: ”Vi vägrar alla kompromisser; vi måste stå för sanningen, oavsett den stora mängdens handlande. Vi har lagt våra liv i Kristi händer. Han sade: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.” (Johannesevangeliet 14:15.)

Vi tänker ta Guds Ord till vägvisare, vi tänker vara Jesus trogna.”

Återstoden har stundtals förtryckts och förföljts. De har aldrig godtagit Babylons princip om bilddyrkan. De har alltid tillbett Jesus personligen. De har aldrig godkänt Babylons princip om en själ, som fortsatt lever {under döden}, utanför kroppen. De har aldrig godkänt Babylons princip om soldyrkan.

Det är inte svårt, att identifiera den scharlakansrött klädda kvinnan i Uppenbarelseboken 17. Det är inte svårt, att identifiera hennes döttrar, som har druckit ur hennes vinbägare och tagit till sig hennes felaktigheter. Kom dock ihåg, att oavsett religiös etikett, ger Gud Sin frälsning till *enskilda*. Han kallar folk ut ur gemenskaper, där de svävar i andlig fara och för dem in i Bibelns sanning.

Du kanske undrar: ”Kan jag tro på sanningen och ändå stanna kvar i min kyrka?” I alla världsligt anpassade kyrkor finns det medlemmar av Guds osynliga, sanna kyrka, som måste lämna dessa sammanslutningar, om de vill vara i säkerhet. Gud manar Dig, att dra ut, ty Babylon har fallit.

Den kände katolske författaren kardinal Gibbons skrev:

”Förnuftet och vettet kräver, att man godtar det ena av dessa alternativ: Antingen protestantism och helgandet av Lördagen, eller katolicism och helgandet av Söndagen. *Kompromisser är inte möjliga.*” (*Catholic Mirror*, den 23. December, 1893, kursivering tillagd.) Jag håller fullständigt med kardinal Gibbons på denna punkt. Kompromissande är omöjligt! Stridsfrågan är glasklar. Den kräver ett val. Beläggen fordrar ett avgörande. Gud kallar män och kvinnor, att inta en ståndpunkt. Lysna till Bibelns ord: ”Och han ropade med stark röst och sade: ’Fallet, fallet är det stora Babylon!’” (Uppenbarelseboken 18:2.) Moderkyrkan har fallit. Hennes traditioner har fallit. Alla system, som lär ut villfarelse, har fallit. De har irrat bort sig från Bibeln, som är den enda regeln för tro och handling.

”Och jag hörde en annan röst från himlen säga: ’Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor.’” (Uppenbarelseboken 18:4.) Det går inte, att stanna kvar i Babylon, utan att ta del i hennes synder. Babylon är fallet! Att förändra Babylon, är omöjligt. Ditt uppdrag, Din uppgift är, att gå ut från henne.

Gud kallar ärliga män och kvinnor, att helhjärtat lämna de kyrkor, som har druckit från Babylons bägare. Tiden löper snart ut. Varje person kommer inom kort att göra sitt slutliga val, antingen helt för Kristus, eller helt för traditionen, antingen ställa sig på sanningens sida, eller på villfarelsens, antingen ställa sig på Bibelns Skrifters grundval, eller ställa sig på mänskliga väsens och deras ersättningslärorers grundval.

Vår enda säkerhet består i, att lämna varje kyrka, som vilar på traditionen, som använder bilder i tillbedjan, som har smakat på vinbägaren och fortsatt helgar Söndagen. Gud vädjar: Dra ut därifrån!

Jesus sade: ”Mina får hör min röst, och jag känner dem, och de följer mig” (Johannesevangeliet 10:27). Han säger: ”Mitt barn, Jag vädjar till Dig. Jag har Mina får, Mina efterföljare, i alla kyrkor. Jag vädjar till folk inom alla trossamfund, att lägga alla fördomsfulla åsikter åt sidan och följa Bibeln. Jag talar till hjärtana överallt: Överge de kyrkor, som grundats på traditionen.”

Oh, jag vädjar till Er, mina vänner. Jag vädjar till Er i Jesu namn, att överlämna viljan till Honom och besluta Er för, att göra Hans vilja. Säg till Jesus, med Bibeln i handen: ”Jag kan inte göra annat; jag måste gå ur. Jag hör Ditt kall, det har berört mitt hjärta. Jag ser, hur hedendomen och kristenheten förenades under de första århundradena. Jag ser frågeställningen glasklart nu. Jag ser, att för drygt arton hundra år sedan vann kompromissen. Jag ser, att Gud har kallat ut Sin lilla återstods folk, och jag har bestämt mig för, att inta min ståndpunkt för Dig, Herre Jesus. Jag har beslutat mig för, att stå på Guds Ords

grundval; jag har beslutat mig för, att stå på Kristus som min fasta grund. Jag är villig, att dra ut, om jag så skall stå ensam.” Oh, min vän, vill Du inte befästa Ditt val i hjärtat just nu? Vill Du inte besegla det i sinnet? Vill Du inte säga till Jesus: ”Herre, jag hör Din varning, att Babylon är fallet. Jag hör Dig kalla enträget: ”Gå ut från henne, mitt folk”.

Jesus talar ömt, med kärleksfullt tonläge, genom Sin Ande till Ditt hjärta. Han säger med älskvärd vänlighet: ”Jag älskar Dig, Mitt barn. Jag vädjar till Dig i detta nu!” En del av Jesu folk är fortsatt i

Babylon. Hör Du Hans maning just nu? Hör Du Honom tala till hjärtat? Jag vet, att Du, just nu, är villig att säga: ”Jesus, jag älskar Dig och jag väljer, att följa Dig. Eftersom jag älskar Dig, önskar jag att vara en av Ditt laglydiga folk. Jag hör Din blida stämma vädja: ”Om Du älskar Mig, håller Du fast vid Mina bud.” (Se Johannesevangeliet 14:15.) Ja, Herre, jag tänker följa Dig.

Kapitel 9. Var Vagröjare åt Gud

Vi trodde, att vi hade lämnat de ”heliga krigen” bakom oss på Medeltiden. De är dock tillbaka på allvar.

Det finns människor därute, som gärna river världen i stycken, om världen inte rättar sig efter deras vilja. De vill gå upp i rök och ta andra med sig. Och de är synnerligen trofasta mot sin religion.

Hur kan vi veta, att vi uttrycker vår trohet mot Gud på rätt sätt? Hur kan vi veta, vilka stridsfrågor det är, som splittrar människorna i ändens tid?

Bibeln ger oss en fingervisning, och det är en fingervisning, som drar gränslinjer i kultur och religion.

Det tredje kapitlet i Danielsboken visar oss en anmärkningsvärd scen från Duraslätten i det gamla Babylon. Kung Nebukadnessars väldiga guldstaty hade rests. Tusentals företrädare från hans rike hade bjudits dit, för att böja sig för den vid en storslagen ceremoni. Kungen gjorde ett uttalande. Han sade: ”Jag kommer att förbli stående, medan andra kungar och riken faller.” Babylon, sade han, skulle bestå för alltid. Då församlingen böjde sig ned till marken inför bildstoden, blev de avbrutna av något. Tre unga män förblev stående. De var tre unga judiska furstar, Sadrak, Mesak och Abed-Nego. De hade förts som fångar till Babylon och övats upp i det stora rikets styre.

De stod ut likt en vagel i ögat. De babyloniska ämbetsmännen underrättade snabbt Nebukadnessar härom. Det här var förräderi! Kungens påbud hade nyss skallat ut över slätten. Hans ord står nedtecknade i Danielsboken. ”utropade en häröld med hög röst: ’Detta är befallningen . . . När ni hör ljudet av horn, . . . skall ni falla ner och tillbe den staty av guld som kung Nebukadnessar har låtit ställa upp. Men den som inte faller ner och tillber, han skall genast kastas i den brinnande ugnen.’” (Danielsboken 3:4-6.)

Kungen gjorde denna tillbedjanshandling till ett lojalitetsprov. Nebukadnessar önskade fullständig trofasthet. Men därmed sattes de tre hebréerna i en rävsax. De hade lärt sig sedan barndomen, att endast ett Väsen var värdigt tillbedjan. Skulle de falla ned för en avgud, vore det att förråda tron. Och om de likväl inte fölle ned, skulle de brännas levande!

Ett svårt val! Vad skulle Du ha gjort i en situation som denna? Hur viktiga är våra yttre åthävor, som visar vår lojalitet? Nebukadnessars påbud har en slående motsvarighet i Nya Testamentet. Uppenbarelseboken kapitel 13 talar om en utmaning för Guds folk i ändens tid. Det andra vilddjuret ställer upp en bild åt sin vän det första vilddjuret, Anti-Krist:

”Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att bilden till och med kunde tala och låta döda alla dem som inte tillbad vilddjurets bild. Och det tvingar alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra

handen eller på pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal.” (Uppenbarelseboken 13:15-17.)

Märk likheterna mellan Nebukadnessars påbud och påbudet i Uppenbarelseboken:

* Båda gångerna försöker en världsledare, att framtvunga tillbedjan av en bild.

* Båda gångerna handlar det om något, som går emot Guds direkta bud om, att bara tillbe Honom.

* Båda gångerna döms alla, som inte underordnar sig, till döden. Vem skall vi böja oss ned för? Det är det yttersta avgörandet. Vid en viss tidpunkt ställs de troende inför en stor makt, en religiös och politisk makt, som kräver vår fullständiga lojalitet. Och saken handlar om tillbedjan. Det rör sig om sann och falsk tillbedjan.

Du torde veta, att ämnet tillbedjan löper som en röd tråd genom Uppenbarelseboken.

Ämnet hamnar verkligen i brännpunkten i den boken.

Uppenbarelseboken 12 och 13 introducerar symboliska väsen för oss, som står för onda makter i världen: Draken och den falske profeten. De försöker, att få var och en att böja sig för vilddjurets bild.

Och i Uppenbarelseboken 14 finner vi så Guds dramatiska svar på denna stora utmaning, Hans svar på den falska tillbedjan. Det är faktiskt den Allsmäktiges sista varningsbudskap till världen. Det förmedlas av tre änglar, som flyger mitt på himlen och har ett evigt evangelium att förkunna. Detta är, vad de säger:

”Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna.” (Uppenbarelseboken 14:7.)

Vem är det, som vi kallas att tillbe? Jo, himlens och jordens Skapare, som inandas liv i alla danade väsen. Bara vår Skapare har rätt, att döma oss; vi står till svars inför Honom och inför Honom allena.

Sann tillbedjan riktas mot Gud, som står över oss, som Skapare och Domare. Det är Honom, som vi skall vara trofasta mot.

Änglarna i Uppenbarelseboken 14 fortsätter med, att varna för det ohyggliga öde, som väntar vilddjurets tillbedjare: ”Den som tillber vilddjuret och dess bild . . . han skall själv få dricka av Guds vredes vin, som oblandat hålls i Guds vredes bägare.”

(Uppenbarelseboken 14:9-10.)

Notera, att vi här ser kontrasten till den förste ängels budskap.

Vi skall icke tillbe vilddjuret, vi skall tillbe Skaparen. Därmed ställs vi i valet och kvalet! Tänker vi vända ryggen åt något, som människor har gjort? Tänker vi samtidigt ge Gud äran, och tillbe Honom som Skapare?

Tillbedjan av vilddjuret är dödsbringande. Hur kan vi alltså stå emot det, när vi pressas till anpassning? Hur kan vi avhålla oss ifrån, att tillbe dess avbild? Genom att lägga all vår tro obetingat på vår Skapare. Hans auktoritet måste stå i förgrunden.

Gud har gett oss medel, varigenom vi regelmässigt uttrycker vår obetingade lojalitet mot Skaparen, varje vecka. Med dess hjälp uttrycker vi vår hängivenhet för Honom som Skapare och Herre. Detta medel finns i det fjärde budet. Dock har många kristna missat den saken: ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, inte heller din son eller din dotter, din tjänare eller tjänarinna eller din boskap, och inte heller främlingen som bor hos dig inom dina portar. Ty på sex dagar gjorde HERREN himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på sjunde dagen vilade han. Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.” (Andra Moseboken 20:8-11.)

Varför uppmanas vi till, att iaktta den sjunde dagen, Lördag? Jo, för att den är minnesmärket över skapelsen. Den binder oss vid vår Skapare. Den innebär vila i Guds fullbordade verk. Det

fjärde budet ber oss om, att tänka på Honom, som har gjort himlen och jorden.

Därmed är Sabbaten en symbol på vår kärlek och trohet mot vår Skapare. Betänk igen Anti-Krists påbud i Uppenbarelseboken. Det kräver, att var och en böjer sig för vilddjurets märke – under dödshot.

Denna Bibelns sista bok, Uppenbarelsen, skisserar den yttersta tidens kris. Guds efterföljare kommer att få välja mellan Guds bud och framtvingad tillbedjanstyran.

Således behöver vi förvissa oss om, att vi tillber den riktige Guden på det rätta sättet. Det rör sig stridsfrågan om. De tre hebréiska ynglingarna där ute på Duraslätten förstod det utmärkt väl. Låt oss återvända till deras historia.

Kung Nebukadnessar blev naturligtvis utom sig, då några störde hans härliga ögonblick. De tre fördes fram inför Honom. Han pekade på den flammande ugnen. Han frågade uttryckligen: ”vilken gud skall då kunna rädda er ur mina händer?”

(Danielsboken 3:15.)

Det svar de tre hebréiska ynglingarna gav, var storslaget. De svarade kungen utan fruktan: ”O Nebukadnessar, . . . Om det blir så, är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen . . . o konung. Men om inte, så skall du veta, o konung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar och att vi inte vill tillbe den staty av guld som du har låtit ställa upp.”

(Danielsboken 3:16-18.)

Dessa män besvarade den stolte kungens utmaning utan dröjsmål. Det gjorde de, genom att vittna om sin tro på Himmelsens och Jordens Gud. De var fast beslutna, att tillbe endast Honom, även om Han inte skulle komma att befria dem från döden.

Och vad blev resultatet? En upprörd Nebukadnessar lät hetta upp ugnen över maximum. Han lät knuffa in hebréerna i flammorna. Deras Gud tycktes inte vilja rädda dem.

Men det gjorde Han. Han gjorde faktiskt ett förunderligt framträdande mitt i den brinnande ugnen. Nebukadnessar häpnade över, att se en fjärde person i eldugnen. Han utropade: ”Ändå ser jag nu fyra män som går lösa och lediga inne i elden, och de är helt oskadda. Och den fjärde ser ut som en gudason.” (Danielsboken 3:25.)

Tre män hade förpassats in i elden. Men fyra stycken levde och frodades i eldugnen. Sadrak, Mesak och Abed-Nego rörde sig i flammorna i sällskap av Guds Son.

Du ser, Danielsboken lär oss något viktigt – den sista krisen, skisserad i Uppenbarelseboken, behöver inte skrämja oss. Skissen låter oss se vår Herre vid vår sida och synnerligen mäktig. De hebréiska ynglingarna hade blicken riktad på en stor Gud. Och i sin nöd upptäckte de, att en stor Gud kom, för att vara hos dem. Det är, vad en obetingad tro, en hängiven tro kan göra för oss. Därmed kommer Gud oss nära i de värsta stunder. De tre hebréerna i eldugnen gjorde också ett stort intryck. Kung Nebukadnessar uppmanade dem, att komma ut. Då de trädde fram, samlades en stor skara personer omkring dem. Dessa lade märke till, att inte ens deras hår hade blivit svett. Deras kläder luktade inte rök, heller.

Sist och slutligen var det bara repen omkring dem, som hade bränts upp under eldprovet, som hebréerna hade gått igenom. Sadrak, Mesak och Abed-Nego kom ut ur eldugnen som segerherrar.

För första gången förstod Nebukadnessar, att det fanns en Gud i Himmelen, som var långt större, än han någonsin kunde vara. Han erkände, att de tre hebréerna var den högste Gudens tjänare. Dittills hade kungen eftersträvat, att bli den högste, med sin väldiga guldstaty.

Men nu formulerade han en anmärkningsvärdig bekännelse. Vi finner den i Danielsboken kapitel 3: ”Lovad vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, som sände sin ängel och räddade sina tjänare. De förtröstade så på honom att de överträdde

kungens befallning och vågade sina liv för att inte tvingas dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud.” (Danielsboken 3:28.)

Nebukadnessars raseri hade vänts till vördnad. Han insåg, att inget annat förbund var viktigt. Han insåg, att han behövde tillbe den riktige Guden, på rätt sätt. Han behövde böja sig för Gud, som kommer oss nära under svårigheter.

Denne är den Gud, som förtjänar vår trofasthet i dag.

Historien går mot ett klimax. Vi kommer att få välja, vem vi skall sluta förbund med. Vi skall antingen tillbe Skaparen, eller dyrka något av människor framtaget. Vi skall antingen tillbe Himmels och Jordens Herre, eller någon, som lovar oss Himmelen på Jorden. Vi skall antingen lägga vår tro på den osynlige och helige Guden, eller fångas av glansen från en bildstod. Vi skall antingen stå för Hans sanning, eller uppslukas av den stora massan.

”Saliga är de som håller hans bud, för att de skall få rätt till livets träd och få gå in genom portarna i staden.”

(Uppenbarelseboken 22:14, *Reformations-Bibeln*.)

Avgörandet närmar sig och inverkar på allt, både smått och stort. Hat ges sken av religiös iver. ”Min sida”, ”min tradition” ersätter Guds lag. Satan och Kristus samlar nu trupperna. Mot vem känner vi trofasthet? Böjer vi oss för någon större och mäktigare, än vi är? Eller böjer vi oss för en bild vi gör – en bild, som passar våra fördomar, vår tradition, eller privata uppfattning om sanningen?

Jag vill stå jämte de tre modiga hebreerna. Jag vill stå tillsammans med dem i ändens tid. Och jag tror, att deras slags tro står till buds för var och en av oss, som önskar att förbli stående, när tiderna blir oroliga. Tala om viktigt perspektiv! Vad väljer vi, att bygga livet på? Vem intar första rangen? Vilken sanning äras?

Förvissa Dig om, att Du tänker på och minns Skaparen varje Sabbat. Ta Dig nu tid för det, innan världens makter går samman och det är för sent. Tillbedjan på Sabbaten kommer att förändra Ditt liv. Den kommer att bygga upp Din tro, innan kriserna bryter ut.

Skaparen, Herren, Domaren, Lagstiftaren, Återlösaren, Han, som älskar oss till det yttersta – endast Han förtjänar vår tillbedjan. Sabbaten står som en mäktig symbol på vår överlåtelse till vår Skapare. Det förekommer många förfalskningar, men bara en skapande Gud, och Sabbaten kallar hela mänskligheten åter till Honom.

Har Du, medan Du läst dessa sidor, känt, att Gud lett Dig till en djupare och fullständigare erfarenhet med Honom? Har den Helige Ande överbevisat Dig om sanningen hos den bibliska vilodagen? Om Du har överbevisats om, vad Gud önskar Dig att göra, är det nu tid för handling.

Lyckan kommer av, att känna till och göra Guds vilja. När Du iakttar Sabbaten i Ditt eget liv och tillber varje vecka, tillsammans med Guds folk, kommer Du att bli storligen välsignad. Du kommer att dras närmare till Jesus, än Du någonsin har trott vara möjligt.

Jag medger, att den här förändringen alltid medför massor av svårigheter. Ingrodda uppfattningar och tankemönster låter sig inte rubbas så enkelt. Bara för att vi har trott något vara sant och har utövat det i årtal, gör det inte automatiskt rätt. Under hela kristenhetens historia har Gud uppmanat Sitt folk till, att följa sanningen, även om detta skulle strida mot den förhärskande kulturen. Det stora flertalet har inte alltid rätt. Gud sätter högre värde på sanningen, än på flertalets mening. Hans bud är grundvalen för all moral och fundamentet för Hans tron.

Jag vädjar till Dig, att på allvar överväga sanningen om den bibliska vilodagen. Om Gud kallar Dig till en livsförändring, ha då modet till, att genomföra den. Var en banbrytare för Gud.

Visa den väg andra bör följa. Gud kommer att välsigna Din familj och Dina vänner genom Dig, när Du träder ut, för att följa

Honom. Du kommer att känna en djup, inre tillfredsställelse, genom att göra det rätta, eftersom det är rätt. Du kommer att slå följe med milliontals andra i hållandet av Guds särskilda dag, när Du lyder Mästarens uppmaning, att ”tänka på och minnas Sabbatsdagen”. Därmed kommer Sabbaten inte längre att vara det nästan glömda budet för Dig.

Fader, vi erkänner Dig som vår Skapare och Förlossare. Tack för, att Du kan befria oss, hur än överväldigande striden må te sig. Vi inser, att det stundar tider, när vår trohet kommer att prövas. Men vi vet, att Du kan göra oss lojala, tappra och uppriktiga. Vi sätter vår lit till Dig, som den Gud Du är. I Jesu namn. Amen.